

Giới thiệu Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?

Thể loại: Truyện Teen, Tiên Hiệp, Ngôn Tình, Dị giới, Huyền Huyền, Xuyên Không, Truyện Tự Sáng Tác

Ta chính là một người lữ hành ở thế giới bán tiên này.

Chàng chính là đế vương mang theo ba nghìn giai nhân. Định sẵn trái tim chàng chẳng bao giờ thuộc riêng mình ta.

Mà ta thì cũng chẳng thuộc về nơi này. Nếu ta tiếp tục yêu chàng thì chỉ hứng chịu thêm những nỗi đau. ta sẽ ở đây chờ ngày linh hồn ta rời khỏi thân xác này chìm vào cõi vĩnh hằng, còn không thì cũng đắc đạo thành tiên nhân có lẽ lúc đó ta sẽ không còn phải đau đớn nhớ đến chàng.

Một nữ nhân như tiên ngồi giữa không trung phía trên mặt hồ gầy đàn, tiếng đàn nhẹ nhàng tình khiết nhưng lại làm cho trời đất đậm buồn, nó như vết máu chảy trong lòng, mùi tanh của những giọt máu này lúc có lại như không, hữu duyên thiên mà có, Cánh hoa đào vẫn u sầu bay theo gió, buông trôi mùi hương ngạt trời, rơi vào mặt hồ tạo thành những gợn sóng nhỏ, thật nhỏ và thật nhỏ, vũ hàn vẫn chờ đợi thời khắc hay đang chờ đợi một người, một người làm tim nàng đau đớn, nàng đã say hay hồn nàng say, tâm nàng say hay cõi lòng tan nát, rốt cuộc, ta là ai giữa cuộc sống này

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Quá khứ có đau thương thì mới có xuyên không ?

-như hàn!

-vâng! chào chị!

Thư kí cho tổng giám đốc thần bí, cô bé hồn nhiên trả lời, 16 tuổi, cũng chính là người chủ bí ẩn của tập đoàn khét tiếng này, nơi ẩn dấu thân phận thật sự của cô- một sát thủ cấp S do chính phủ đào tạo.

16 tuổi mà ai biết được cô đã chịu đựng quá những gì của cuộc sống này, cuộc sống của cô đến lúc trưởng thành là một chặn đường đấu tranh sinh tồn đầy máu, đau thương, và sự lạnh lùng cả của cô và của thế giới này.

Cô là một trẻ mồ côi và có năng lực đặc biệt, đó là năng khiếu nghệ thuật cổ điển bẩm sinh, nó như thần chú thanh tẩy vạn vật, và một khái niệm mang tên khúc thần mà ngay cả cô không biết sao mình biết, một khái niệm mà cô mù mịt.

Với thiên chất thông minh, tinh thông tướng số, cô thì thừa biết nó có một quan hệ nào đó với cô và cái ấn kí phượng hoàng trên ngực mình một ấn kí đặc biệt, nhưng mà một người mồ côi, bị xã hội khinh bỉ, thì cần gì năng lực ấy, một cuộc sống từ khi bắt đầu cũng đau khổ gì chết nên dần những chuyện ấy như một thứ để cô suy nghĩ khi muốn thư giãn thôi.

5 tuổi, thông minh, cô vào được tổ chức và điều bắt buộc khi vào tổ chức là phải uống thuốc quên đi một điều quan trọng và cô lựa chọn năng lực đó tuy chỉ là mất tạm thời nhưng đây còn được xem là sự hy sinh để chứng minh lòng trung thành, nên không ai biết cô có năng lực này.

8 tuổi, thiên chất cô trở nên y thuật cao thâm cả y đông lẫn y tây, nhưng cứu người vô cùng tàn nhẫn, khi cứu một người thì trong nhà người đó phải đổi một mạng người cho cô, đó là cái giá phải trả cho những người hạnh phúc hơn cô, họ không có quyền đó, vũ hàn cũng biết mình cũng chẳng có quyền gì lấy đi hạnh phúc người khác nên cô hầu như không cứu ai cả.

10 tuổi, sát thủ cấp S cho tổ chức ám sát, năng lực giết người không lộ mặt, làm bất đảo bạch giới, hắc giới ngầm.

12 tuổi mở một công ty nhỏ để làm bình phong thân phận, nhờ tài kinh doanh, công ty trở nên sánh với các công ty trên thế giới, và cũng là chủ nhân bí ẩn chỉ có thủ lĩnh tổ chức ám sát mới biết được điều này, ngoài người này ra lý lịch cô là dấu chấm lớn.

Trở lại cuộc trò chuyện, người nhân Viên cười tươi nhìn cô bé đáng yêu trước mặt.

-sao em cứ dễ thương như vậy chứ! làm chị thấy mình già đi mất!

thừa hưởng một gương mặt xinh đẹp, nhưng liệu nó có thể cho một cô gái mồ côi như cô cái lợi gì? Có làm cho xã hội này nhìn cô bằng đôi mắt khác không? Có được đối xử công bằng không? - Không! Không một cái lợi ích gì! vô dụng trong hoàn cảnh, có khi đẹp cũng là một thứ sẽ giết chết cô sau này và càng làm người ta khinh bỉ hơn, nên vì vậy cô phải làm cho mình trở nên đáng yêu và hậu đậu và đánh lừa sự nghi ngờ, lạm dụng của người khác, và cũng để dễ dàng trong công việc.

Con người luôn là vậy, luôn muốn mình hơn người khác, rất vui khi thấy người khác thua kém mình, làm mình ngu ngốc xấu đi thì họ mới mất đề phòng

chẳng nghĩ vấn về cô, cô hoàn toàn đúng, trong công ty cô được xem như một con bạch thỏ ngu ngốc và cũng là để sinh tồn, nhưng không ai ngờ được cô còn rất nhiều bí ẩn mà khi tiết lộ cả.

-hihihi! chị rất đẹp mà, á quý thần mẹ ời!

không gì cả cô đáng yêu tới mức chỉ lo cười và ôm cánh cửa công ty nằm một đống thôi.

-em có sao không? sao hậu đậu vậy.

-em không sao ạ!!! cái cửa hổng đáng ta mà làm chủ công ty này thì ta sẽ đỡ đầu mĩ!

cô nói trong sự căm ghét thật sự.

-phụt

chị ấy cười

-rồi! rồi! đợi làm chủ đi rồi gỡ! làm việc đi không tổng giám đốc sẽ mắng em đó

-vâng ạ

Cô tươi cười trả lời, quay đi nụ cười mất hút thay, đôi mắt nhá lên, ngay hôm đó, cái cửa bị bảo vệ công ty đập tan nát (haiz cô quả thực là rất đáng yêu nha hìhì).

Ngồi trong phòng kín, một tổng giám đốc lạnh lùng nhìn qua màn hình, đây là phòng mà không một nhân viên nào được vào, cô quản lý toàn bộ qua camera và các thiết bị tình báo điều khiển nhân viên.

-reng! reng!

tiếng chuông điện thoại vang lên.

-đây là nhiệm vụ cuối cùng của cô! tự xác và tự hủy tất cả.

-vâng ạ! - tới ngày này rồi à - nhếch miệng cười, vũ hân thâm nghĩ.

Biết trước điều, chẳng gì khó hiểu khi cô là người có năng lực duy nhất giết được thủ lĩnh mà thiên phú về y thuật và kinh doanh của cô đã sớm vượt ra khỏi tầm kiểm soát của tổ chức nên cái chết là tất nhiên vấn đề làm sớm hay muộn thôi.

5h chiều, cô thông báo cho bộ phận tài chính chia tiền cho mọi người trong công ty một số tiền lớn đủ sống đến cuối đời, tập đoàn cô nhân viên lên đến hàng trăm ngàn người có mặt khắp thế giới nên sẽ gây ra lũng đoạn lao động nên cô lo họ sẽ không có việc làm khi tập đoàn sụp đổ, vì bọn họ người nào cũng yêu thương cô thật lòng, với cương vị nhân viên thì hoàn thành rất tốt nhiệm vụ.

Sao khi lãnh tiền xong, mọi nhân viên được thông báo nghỉ việc, thông báo tập đoàn chính thức tan rã,mọi người ra hết khỏi tất cả công ty của tập đoàn.

Lập tức cô ban hành lệnh báo động nguy hiểm cấm lại gần của tất cả công ty, kích hoạt tính năng bom hủy diệt phía dưới mỗi công ty tập đoàn trên khắp thế giới.

Bom này được đặt từ lúc mới xây tập đoàn vì cô đã biết trước sẽ có ngày này, biết nhưng vẫn làm vì cô có một ước mơ, cả đời không thực hiện được đó là có cha mẹ, cô chỉ muốn chết, muốn trốn chạybkhỏi cái thế giới tội tệ này thôi.

Cô luôn mong rằng khi nào kiếp sao có cha mẹ, cô sẽ sống thật vui vẻ vì cô và vì họ, cô tin chắc là kiếp sau cô không còn là cô nhi vì thật sự cô đang lừa dối mình thôi, tự đặt ra giả thuyết để sống dựa vào kiếp sao là ông trời muốn cô sống thử kiếp mồ côi để biết quý trọng cha mẹ.

cô nhiều lần muốn chết, nhưng chết là nhục cô không thích, chết cho đáng không cì trốn chạy đó là cốt cách sát thủ, cô thật ngốc mà, vâng một sát thủ ngốc mồ côi đáng thương và tội nghiệp.

Bom đặt khắp nơi trên những nơi có sự hiện diện tài sản và liên quan đến cô trừ ngôi biệt thự bí mật không ai biết ở Pháp của cô vẫn không đặt bom vì muốn để cho những người làm ở đó sinh sống.

đúng 5h30, cô và tập đoàn sẽ không còn trên cuộc sống này nữa, với một người mồ côi như cô thì không vấn đề gì cả.

5:20, không có gì cả, chỉ có tiếng còi báo nguy hiểm vang ra tiễn cô đi thôi, cô lên tầng 69, theo cầu thang lên tầng 70 của tập đoàn là một phòng có sân thượng, cũng là tầng cao nhất, dựa đồ thân về lan can bằng kính nhìn ngắm thế giới lần cuối, những ánh đèn lên cao, xe cộ tấp nập, một cuộc sống của những con người bình dị.

-thành phố này thật đẹp.

lần đầu cô cảm nhận thế giới này, đôi mắt lạnh lùng nhìn sâu thăm,là đứa bé mồ côi, tự kiếm ăn như bản năng sinh tồn, những ngày đầu của cuộc đời cô

còn rất nhỏ vì đôi khi thấy con chó cái nào mới sinh xong cô điều đi lại và bú sữa nó.

đến lúc lên 3 -4 tuổi cô phải đi bán vé số, làm mọi ngành nghề để mưu sinh, lúc nhỏ mỗi khi cô đi trên đường, nhìn những đứa nhỏ đi trên đường, được cha mẹ ôm ấp trong lòng, được cha mẹ dắt tay vào các nhà hàng sang trọng, hay đơn giản là được cha mẹ đón về, chạy xà vào lòng mẹ.

chẳng lo thế giới này có hay không, chẳng lo thế giới này có hay không vì cô chưa từng có cảm giác này, những cảm giác mà cô có là chỉ biết ngấm nhìn từ xa, đôi mắt thèm thuồng, như một điều xa xăm, như gần sát mà cũng như xa vạn dặm, với mãi, với mãi chẳng tới, rất gan tị, vô cùng gan tị, điều duy nhất cô gan tị với thế giới này.

trong khi những đứa trẻ khác vui chơi cha mẹ ôm ấp, cô làm gì, cô phải lang thang mưu sinh, làm nhiệm vụ mà tính mạng có thể mất bất cứ lúc nào, một công việc không phải dành cho lứa tuổi như cô, nhiều lúc cô thầm nghĩ nếu mình có cha mẹ thì sao nhỉ?

mỗi chiều về sẽ được xà vào lòng mẹ, ăn những món mẹ nấu, cha đi làm về sẽ hôn lên má cô một cái, cả nhà sẽ cùng ăn một bữa cơm đơn giản, tối đến được nằm giữa cha và mẹ vùng trời mong manh được bao bọc trọn lấy.

Nhưng cô biết cô là trẻ mồ côi, cô sinh ra là để bị bỏ rơi, cô sinh ra là để chết, dù nhiều lúc cô khao khát mãnh liệt dù chỉ một lần thôi, 1 giây thôi cũng được, một giây cho cô biết thế nào là gia đình.

ha ha ha cô thật ngốc, không thể nào được, họ đã bỏ lại cô giữa cuộc đời ô vật này, cô phải hận họ, hận họ mới đúng.

Mỗi khi thấy những đứa trẻ hạnh phúc cô điều tự nhủ như vậy để không yếu lòng và vươn lên dần dần cô trở thành con người khóc liệt nhất trong nhóm sát thủ, dù có tài về y nhưng khi cô cứu một mạng người cho ai sẽ đổi lại bằng một mạng người khác trong gia đình, cô có thể tàn sát cả một trấn trong thời gian chớp mắt mà không để lại manh mối gì!

cô hận cuộc sống này, chán ghét cái xã hội đã đàn áp cô, hận cha mẹ cô, hận những con người sao lại hạnh phúc hơn cô, hận chính mình sao lại sinh ra trong ước đời này, vì vậy với cô chết là tất yếu vì không có gì để oán vương.

-tạm biệt thế giới! mày rất đẹp, nhưng mày quá tàn nhẫn với ta rồi đó, ha ha ha.

5:29, vẫn bình thường, vẫn tiếng còi báo động đó, vẫn thành phố đông nghẹt người nhưng máu lạnh vô tình, từ từ nhướng mình ra rồi giữa không trung.

-nhiệm vụ cuối cùng đã hoàn thành thưa chỉ huy!

-tốt.

5:30, không bình thường nữa, một cô gái đáng yêu rồi từ tầng 70 của tập đoàn "bùm" công ty tan nát như một tiếng tiễn biệt cô, mọi người hướng mắt về cô, một cô bé đáng yêu từ trời rơi xuống, đôi mắt lạnh nhạt xa xăm làm người khác lạnh mình.

Nhưng thực sự thanh thản, một đôi mắt hy vọng vào tương lai mà tương lai của một người cận kề cái chết, toàn thân cô phát sáng rực rỡ như vị thần rơi xuống, bầu trời chiều thành phố rực sáng như ban ngày chứa đầy máu và lòng người lạnh giá.

Tiếng lửa bùng nổ, màu sắc rực rỡ càng làm rõ sự hy vọng trên gương mặt cô gái ấy, vì ngọn lửa đang cháy cũng là tim cô đang cháy, mỉm cười, không gì khác ngoài cười, nhủ thầm:

-thế giới thật tàn nhẫn.. mày đã khó cho tao bất cứ thứ gì trừ sự đau thương và cực khổ.. Ừ mà.. nhưng đây là đâu.. sao không chết mà lạc đâu thế này, vậy làm sao ta có cha mẹ, có cuộc sống gia đình, trời ơi ta muốn nhảy lại lần nữa, ta muốn kiếp sau chứ không phải là thế giới khác, trời ơi!

-VŨ THẦN-

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tình thân của gia đình , ấm áp lắm?

đau đớn chạy dọc theo khắp cơ thể, đôi mắt hồng loan sáng long lanh như đá sapphire dần hé mở mang theo sự lạnh lùng vô cảm, không thể xuyên thấu, theo bản năng vũ hàn vội đưa mắt lạnh quét nhanh xung quanh, -đây là đâu! sao có nhiều người vậy, mặc đồ xưa!!.. - dừng mắt -còn phong cảnh này sao!! Chà! Sao giống thời tập quyền quá vậy, không chết mà xuyên đi đâu vậy nè? -

có 3 người, như chợt nhớ gì đó, theo phản xạ, cô thu lại nhanh như chớp đôi mắt lạnh lùng thay vào đó là đôi mắt một con thỏ con ngập nước, sáng long

lạnh, hàng long mi dài cong vút, chân mày lá liễu nhíu nhíu lại tỏ vẻ ngu ngốc không hiểu

, đây là cách cô tồn tại trong cái xã hội đen tối trước kia và cũng là cái vỏ bảo vệ cô khỏi những nguy hiểm trong cuộc sống mà cô như một bông hoa hồng trắng tinh khiết mà để chống đối với cuộc sống phải phủ gai lên mình, tạo đủ mọi ngăn cách. bờ môi nhỏ rung lên nhìn về phía bọn người mặc đồ cổ trang.

"đây là đâu vậy ạ"

cô đưa ánh mắt đáng yêu, tỏa ra sự tội nghiệp làm tan chảy tất cả trái tim của đám người đang nhìn mình.

"- tiểu thư! người tỉnh rồi sao?"

một cô gái ăn mặc khiêm tốn nhất cất lời, cô khẽ nhìn, cô gái này rất thanh tú, nhưng sao cô ấy lại gọi mình là tiểu thư đoán chắc cô là nô tì của mình.

"- ti ơi!!! muội tên vũ hàn không phải tiểu thư"

giữ nguyên ánh mắt đáng yêu nhìn lại cô gái trước mặt

"-tiểu thư nói gì vậy, muội là tiểu mai, người không nhận ra nô tì sao!! người cảm thấy có gì không khỏe không để nô tì gọi thái y"

cô gái trước mặt nét mặt như choáng nhìn cô, cô là thần y mà chẳng lẽ không biết mình có bệnh hay không sao?, cô nói vậy chẳng qua là để xác nhận lại một lần nữa thân phận mình thôi

"-ta đùa thôi!!! không cần cần làm quá chuyện lên!"

cô vội cất giọng trấn an nhưng nhìn lên mặt cô hình như có gì đó vẫn hoảng hốt, à không phải nói là hoàn từ đầu tới cuối, -chuyện gì vậy trời-cô vội đưa ánh mắt nhìn 2 người còn lại,

hai người này rất đẹp và xứng đôi, tuy tuổi có vẻ là trung niên nhưng nhìn họ cô vẫn đánh giá -hai người họ chắc không phải người thường,..... à mà..... sao người đàn ông kia gương mặt lo lắng còn người phụ nữ kia rất giống..... ai nhỉ..... thấy đâu rồi..... trời mẹ ơi bà ta rất giống..... mình..... nhưng sao bà ta lại..... khóc-, chẳng lẽ là..... lo lắng, khóc vì cô sao?

, họ và cô có quan hệ gì, chẳng lẽ họ là..... nước mắt cô lăn dài trên má, một dòng nước mà cô như đã quên nó từ lúc mới ra đời,thứ nước không cần cho vai trò sắc thú máu lạnh như cô.....

thoảng âm áp, phụ nữ chạy âm lại, ôm chầm lấy cô, ấm quá, ấm quá, một giọt nước mắt lại rơi trên đôi mắt đã sớm chết đi từ 16 năm trước rồi, một thứ nước làm cô yêu lòng, và luôn phải nhận nó,

"-Thừa tướng! con chúng ta tỉnh rồi..... hàn nhi.... con có cảm thấy chỗ nào không khỏe không.... nói mẫu thân nghe....."

nước mắt cô vẫn rơi- mẹ ư- cô có mẹ rồi sau, thật sự có sao, cha mẹ! với người khác là điều bình thường mà ai cũng có nhưng không với cô đó là thứ xa xỉ nhất, xa xỉ tới nỗi mà cô không dám mong ước, chỉ dám âm thầm đứng nhìn từ xa những người đang có thứ tình cảm này, cô là một cô nhi, một đứa trẻ sinh ra đã không ai cần, một mình bơ vơ trong cuộc sống, sinh ra mà không có một quyền con người nào cả, cô sinh ra để hứng chịu những cái xấu cuộc đời này, giết người, đánh cắp thông tin, sống giả tạo, lạnh lùng, cái xã hội trước kia đã đẻ chết cái bản năng gọi là con người của cô, họ đàn áp nó, đàn áp một đứa trẻ mồ côi đáng thương tội nghiệp, một xã hội phồn hoa, bên trong lại là một màu đen âm đạm, lạnh lùng còn hơn một sát thủ như cô.

những lúc tưởng chừng như vụt ngã,người bình thường sẽ quay trở về nhà để được hưởng cảm giác bình yên của cha mẹ,cô, một đứa trẻ mồ côi thì phải về nơi đâu,không nơi nào cả, nơi nào cho một đứa trẻ mồ côi chứ, mãi mãi cũng không thể cô cùng không để thất bại đánh mình gục ngã,vì gục ngã là cái chết cô luôn giữ quan niệm đó để cố gắng sống,không cho mình thất bại vì vậy cô trở thành sát thủ mạnh nhất,

mỗi khi người khác bệnh họ sẽ được cha mẹ chăm sóc, trông nom. cả đêm nhưng cô lại khác khi cô bệnh thì chỉ có cái chết, vì vậy cô luôn không cho phép mình bệnh nên cô trở thành nhân y

những con người tầm thường trong xã hội kia,mỗi khi hết tiền người thường sẽ về nhà vòi tiền cha mẹ, còn cô khi hết tiền vẫn là cái chết, nhưng kể cả lúc nhỏ dù cô có tiền mua đồ họ vẫn cho là cô ăn cắp, bán cho cô, đưa đôi mắt khinh miệt dành cho một đứa trẻ mồ côi, nên cô trở thành doanh nhân lớn.....

Những thứ cô có chẳng qua là một lớp gai phủ lên cái tàn ác của xã hội đè nặng lên một đứa trẻ mồ côi như cô, làm người thường không ai không ao ước nhưng với cô đó là những thứ để che đi nội tâm. Một đứa trẻ mồ côi thiếu thốn một tình cảm bình dị và thiêng liêng, cô luôn cố gắng hết mình, trên lưng người khác gánh vác là hai chữ trách nhiệm nhưng cô hoàn toàn khác cô chỉ có một chữ là chết

cái chết với cô không quan trọng, chết với cô chỉ là một phần của vòng đời, nhưng cô vẫn cố gắng sống, không đầu hàng, vì một khái niệm kiếp này cô mồ côi vì ông trời muốn cô phải quý trọng kiếp sao có cha mẹ, có cha mẹ, có cha mẹ, ó những người thật lòng quan tâm, thật lòng quan tâm, bằng chính nơi mảnh liệt nhất, mảnh liệt nhất, là con tim, nơi sâu thẳm nhất đó.

nhưng bây giờ cô có cha mẹ rồi, không biết cô có được phép làm nũng không có được phép xin tiền cha mẹ đi ra ngoài phố dạo mua quà bánh mà không bị gọi hai tiếng mồ côi không,ó thể được ăn cơm mẹ nấu không, có được cha dùng roi đánh khẽ mỗi khi gây lỗi lầm không, có thể không?

vòng tay người phụ nữ này thật ấm, ấm lắm nó làm cho trái tim băng giá cô từ từ tan chảy, cô muốn rất muốn cảm giác này từ lâu cô đã luôn tự lừa dối mình để đối diện với cuộc sống, cô mệt mỏi lắm rồi, rất mệt, mệt lắm đó - mẹ! mẹ biết không.... -

Cô chợt ngáy ra..... mẹ sao.... Cô có thể gọi người này là mẹ?, tiếng mẹ từ khi cô sinh ra tới giờ vẫn chưa một lần chưa dùng tới, cô luôn mù quáng tin tưởng kiếp sao mình sẽ được gọi, khi rảnh cô thường nhìn những người mẹ đưa trẻ khác từ xa gọi mẹ, mẹ, hai từ cha mẹ là hai từ thiêng liêng nhất trong cô, thiêng liêng tới nỗi cô không dám nói, mà muốn nói cũng chẳng được, nó mất rất lâu rồi, có thể không? một lần thôi!, một lần.....chân chính..... cho cô có thể có cảm giác mình là một con người! cho cô có cảm giác ấm áp khi được gọi hai từ cha mẹ, một lần, một tia hy vọng rồi dập tắt, dù sao cô cũng có thể cho là có hy vọng không bằng ngày xưa là tuyệt vọng.

nước mắt cô không ngừng rơi.... Có thể không... Mẹ ơi con muốn thử gọi..... Nếu đây là mơ xin hãy cho con mãi trong giấc mơ này một giấc mơ được mẹ ôm vào lòng vô về..... Chợt bà thấy con mình khóc vội buông cô ra lau nước mắt cho cô

- "con sao thế có gì nói mẹ nghe, có chỗ nào không khỏe hả"

- "Có thể gọi.... là..... là..... mẹ..... sao"

nước mắt cô cứ tuông theo lời nói, tuông mãi tuông mãi, từng con nấc như nói cô biết không là mơ, từng con nấc nhắc cô có mẹ tuy không tha65 sự là của cô, từng con nấc cùng mang lại hạnh phúc được khóc khi có gia đình,

- "chúng ta là cha mẹ của con sao lại không gọi, điều làm ta khó chịu nhất là con không chịu gọi ta và mẹ con là cha mẹ, vì với hai chúng ta con là vô giá"

người đàn ông trung niên bỗng cất giọng, một giọng nói êm nhẹ như đánh thẳng vào lòng cô, một cú đánh đánh sập 10 tòa thành thép, mở ra một chân trời mới thênh thang, thênh thang, rộng lắm, vô cùng rộng,

một lần trở nên vô giá sao?, cô cười trong nước mắt, sự vui sướng, sự bất an, sự hồi tưởng quá khứ, sự liên tưởng cho một tương lai, nhắm mắt phượng, chớp hàng mi, nước mắt vẫn rơi, từng giọt từng giọt, mặn, đúng là nó vị mặn hạnh phúc,

Thật sự sao

Nước mắt cô rơi xuống

- đừng mất... đừng mất..... đừng mất.....

cô lẩm nhẩm,

cô.....,

- "Vớ vẩn mất cái gì! mẹ lừa con sao con gái ngu ngốc này"

thật sự rồi, mắt ngài sáng mở ra long lanh trong làn sương mù trên mắt, đôi mắt hạnh phúc mở ra như bùng tỏa ngàn ánh sáng mặt trời rực rỡ, đem cả mùa xuân vào cõi lòng băng giá, ôm thật chặt nà, ôm thật chặt nà, giữ thật lâu nà, giữ thật lâu nà.

- "Mẹ..... cha..... Mẹ ơi..... cha..... Xin đừng bỏ con một lần nữa được không... Con mệt mỏi lắm rồi rất mệt... Và cũng rất sợ nữa, sợ lắm, sợ lắm..... Hu hu... Mẹ ôm con đi một lần nữa thôi..... con không muốn đối mặt với thế giới đen tối ấy một lần nào nữa đâu con muốn được ở bên mẹ và chết bên vòng tay cha mẹ..... vì khi con phải chết ở ngoài... lạnh lẽo lắm..... con sợ cảm giác ấy lắm.... rất sợ....."

Cô thiếp đi, trong mơ hồ cô vẫn cảm nhận được sự ấm áp của người phụ nữ đó, ấm áp quá, nhưng nó mỏng manh quá, như giấc mơ vậy, cô đã tỉnh nhưng vẫn không dám mở mắt sợ khi mở mắt mọi thứ ấy đều là mơ, sợ về với cái hiện trạng đen tối trước kia và sợ rất nhiều thứ nữa....

Đây là lần đầu cô cảm thấy sợ cho đến khi cảm nhận thực sự đôi bàn tay kia đang vuốt tóc cô cô lần này cô mới chắc đây không phải là mơ. Vội mở mắt ra nhưng đột nhiên tiếng người phụ nữ ấy vang lên

- "cái cô con gái ngu ngốc này đang nói gì vậy chứ..... Là mẹ không tốt... Là mẹ hại con..... Khi con muốn vào đó chúng ta phải can lại, ta quên là trong đó mưu sâu hiểm độc chứ, tại ta, tha thứ cho cha mẹ "

Không tốt hại con..... Là sao..... Nơi đó..... Nhưng lúc này cô không còn nghĩ nhiều cô chỉ muốn vươn lên ôm mẹ rồi nói =mẹ ơi nếu dù là chết nhưng trong vòng tay mẹ con cũng sướng lòng vì với con được cảm nhận một lần trong đời mình không còn cô độc trong cuộc đời này, được hưởng thụ cảm giác mẹ vô về, cả nhà lo lắng là quá đủ rồi, và lúc ấy dù có phải... Chết=

cuộc đời này không còn gì quý hơn gia đình,

cả đời ta có nhiều nơi để đi nhưng chỉ có một nên về và nơi đó là gia đình,

nếu trước kia thì không có nhưng giờ thì có rồi, có một chốn bình yên luôn đợi cô, một nơi cô có thể dựa vào, dựa vào con tìm họ,

Lúc này trong hoàng cung

-VŨ THẦN-

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hậu cung chuyện chưa kể!

tại Hoàng cung.

-"hoàng thượng hôm nay đã đến giữa tháng khẩn xin hoàng thượng nhanh dùng thuốc ạ."

-"được rồi để đó đi".

một người mặc hoàng phục, thân hình oai vệ, da màu đồng tỏ ra khí chất và mạnh mẽ, thân thể cường tráng, mặt hơi dài có cạnh toát lên vẻ đế vương, mũi nhỏ cao, miệng hoa đào, đôi mắt to sáng lạnh lùng như mặt hồ thu êm đềm không gió làm người khác lạnh mình, người nam nhân này sao với các mỹ nhân thì chỉ hơn chứ không kém.

-"vâng ạ!"

công công vội trả lời

-"bẩm báo hoàng thượng, hậu cung hôm qua xảy ra chuyện ạ"

-"chuyện gì".

hắn dừng dung hỏi.

-"khải bẩm hoàng thượng là nguyệt phi và vũ mỹ nhân đánh nhau, vũ mỹ nhân bị rơi xuống nước ạ."

nguyên tổng quản cung kính trả lời.

-"ngươi xử lý thế nào?".

hắn lạnh lùng hỏi.

-"bẩm hôm qua đã tắt thở nên thần cho người đem về nhà nhưng nghe nói nàng ấy tỉnh lại ạ! ngày mai thần sẽ cho người gọi nàng ta hồi cung ạ".

nguyên công công khẩn cầu trả lời.

-"hậu cung này lúc nào cũng rối loạn..... vậy vũ mỹ nhân là người thế nào, "

hắn vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng nói, hắn đã từng gặp qua vũ hân lúc còn nhỏ tí khi hắn đến nhà vũ thừa tướng chơi, còn lại thì do nhà hắn là trần hoàng đại gia tộc, tộc đệ nhất nên hầu như các tứ tộc phải phục tùng tộc hắn nên hắn không có đến nữa, chỉ có 3 đại thúc đứng đầu đại gia tộc đến nhà hắn nghị sự trong đó có ha của vũ hân, dạy dỗ trêu đùa hắn thôi.

-"bẩm hoàng thượng! đã từng thấy vài lần rồi ạ! nàng ta dung mạo hơn người, con của vũ thừa tướng nhưng lại ngu ngốc, ăn diện kiêu kì, hay đánh đập nô tài, và rất hung hăng ạ."

công công nhỏ giọng nói.

-"ngu ngốc, mà cũng dám đối đầu nguyệt phi à!".

hắn vẫn lạnh lùng, nhưng cũng có hơi bất ngờ, mỹ nhân này dám chọc giận nguyệt phi à! thật là trò hay.

-"vâng ạ! về phần nguyệt phi thần không dám xử lý ạ, thần khẩn xin ý kiến hoàng thượng ạ"

tổng quản lấy giọng thành khẩn nói.

-"tổng quản! người hầu hạ ta rất lâu rồi mà không hiểu ta sao? các nàng ấy có sinh có tử thì liên quan gì đến ta, ngay từ đầu ta đã không muốn lập hậu cung, một lũ vô dụng, chỉ biết dùng chiêu sâu hiểm độc tàn sát nhau,".

hắn nói rồi ngược lên nhìn tổng quản, ánh mắt sắc bén như giết người.

- "nhưng xin hoàng thượng ban ý chỉ để bình ổn hậu cung".

tổng quản cuối đầu nói không dám đối diện với ánh mắt đó.

- "ban lệnh trấn, nói nguyệt phi phải giữ thân mình cho kỹ, nếu có xảy ra chuyện gì thì không cần theo ta yến tiệc và cẩn thận phi phận của nàng ta, còn về vũ mỹ nhân người xử lý vậy được rồi! lui ra đi!"".

- "thần tuân lệnh".

nói rồi công công cúi đầu rời khỏi thư phòng, còn lại mình hần, gương mặt lạnh lùng bỗng nhúu lại tỏ vẻ đau đớn, thống khổ tận cùng, tay run run nắm lấy chén thuốc đưa vào miệng, một lúc sao cơ thể trở lại bình thường, hần chợt nhớ điều gì đôi mắt tỏ vẻ nhớ nhung, yêu thương như một con cún nhỏ, nhúu mắt lại khàn giọng ra lệnh.

- "bãi giá tới nhiên cung và mật cấm từ cung".

phủ Vũ thừa tướng.

- "tiểu thư người đã tỉnh ạ! người cảm thấy có chỗ nào không ổn không ạ".

tiểu mai nhẹ nhàng hỏi.

- "ừ! ta không sao, cảm ơn người!".

nàng nhẹ giọng trả lời, gương mặt đáng yêu đưa lên làm tiểu mai bất ngờ xém ngã, thấy lạ, nàng nhẹ giọng hỏi.

- "người sao vậy!".

nàng thấy sắc mặt tiểu mai khề đỏi.

- "nô tì không sao ạ! chỉ là hơi bất choáng thôi ạ!".

nàng nói với vẻ mặt lo sợ.

- "choáng! sao lại choáng".

nàng vẫn không hiểu gì.

- "dạ.... nô tì không dám nói ạ".

tiểu mai khề rung rẩy.

- "ta bảo người nói".

gương mặt nàng hơi nhúu lại.

- "dạ..... đây là lần đầu người.....người nói.... cảm ơn ạ.....".

tiểu mai lắp bắp trả lời.

- "cái gì?".

nàng hoảng hốt- cái chủ nhân cơ thể này chẳng lẽ còn hận đời hơn mình nữa sao! thú vị- nàng nghĩ thầm.

- "tiểu thư bớt giận.... nô tì có tội, xin tiểu thư đừng giết nô tì,.....".

tiểu mai đột nhiên quỵ xuống, nước mắt tuôn ra. lần đó là nàng thấy vũ hàn đánh nhau với đám người nguyệt phi nhưng không giúp cô vì với cô chủ tử này không đáng để tâm.... nhưng bây giờ.....- thật đáng yêu.... nhưng sao mình cảm thấy đáng sợ vậy nhỉ- tiểu mai thầm nghĩ.

- "người đang nói gì vậy, mau đứng lên nói cho ta biết, thành thật kể hết mọi chuyện xưa kia cho ta nghe".

nàng hơi bất ngờ với hành động này.

- "dạ!.... sao tiểu thư đã quên hết chuyện trước kia rồi ạ."

tiểu mai tỏ ra nghi ngờ.

- "đúng vậy! là do trước đó hình như ta té xuống nước nên cơ thể rơi vào trạng thái hoảng loạn nên cơ thể mơ hồ sẽ phản kháng bằng cách cho ta mất đi một phần ký ức để tự bảo vệ mình trước các nhân tố bên ngoài thôi, mau nói cho ta biết, ta trước kia thế nào?"

(haizzz tí tí của ta lại dùng y học nói chuyện, dù thông minh nhưng chụy hình như vẫn bị mắc chứng nghề nghiệp thì phải, đây là thời cổ đại sao họ hiểu)

tiểu mai ngậy ngốc nhìn cô đầu lằm nhằm- tiểu thư đây sao, rõ ràng trước kia ngoài đánh đập nô tì, ăn mặc kiêu kì và hung hăng thì chẳng biết gì cả, ngay cả cầm kì, thi, họa thì khỏi bàn tới, trước kia tiểu thư một chữ bẽ đôi cũng không biết mà nói chi tới việc nói ra một lời giải thích khó hiểu vậy-

nàng ngậy ngốc, rồi liếc nhìn nàng ta một lần nữa, thấy gương mặt đáng yêu của tiểu thư lúc này, tim như thả lỏng hơn,

- "dạ.... nhưng ngài hứa sẽ không giết nô tì ạ."

tiểu mai hỏi lại.

- "sẽ không."

nàng nhú mày lại, tỏ vẻ hơi tức cười, gương mặt đáng yêu khẽ dâng lên nụ cười đáng yêu mà cả thế giới này chỉ có mình nàng có thể.

- "dạ! tiểu thư là con gái của vũ thừa tướng và phu nhân, năm 15 tuổi tiến cung làm mỹ nhân hoàng thượng ạ."

nàng đưa mắt xác định lại.

- "sao mỹ nhân hoàng thượng?"

nàng hơi ngạc nhiên, - vui đây....- nàng khẽ cười

- "vâng ạ."

tiểu mai gật đầu ngoan ngoãn.

- "vậy sao giờ ta lại ở đây?"

nàng lại thấy hơi khó hiểu.

- "mấy ngày trước do tiểu thư bị mắc mưu nguyệt quý phi nên gây tranh cãi với nàng ấy ở tòa cửu nghiến do bị các phi tần ấy bức ép nên trượt chân rớt xuống hồ, lúc được cứu lên tiểu thư đã ngưng mạch rồi nên được trần tổng quản cho lui về nhưng không ngờ tiểu thư tỉnh lại ạ!"

tiểu mai nói giọng hơi run lên.

- "ta tự mắc mưu ư, ta trước đây ngốc lắm sao?"

trời ơi cái thân thể ngu ngốc này.

-.....

tiểu mai yên lặng cúi đầu.

- "nói, không nói, ngươi muốn dùng dao tự sát hay ta làm giúp ngươi."

gương mặt đáng yêu bỗng trở nên thâm khốc.

- "dạ nô tì nói ạ! thật sự là hơi ngốc."

tiểu mai mặt tái mét nhẹ giọng nói.

- "nói sự thật không ta giết ngươi, nếu ta hỏi người khác không như vậy thì ngươi hiểu kết quả rồi chứ?"

nàng đưa đôi mắt lạnh tanh uy hiếp tiểu mai, sống lưng tiểu mai khẽ dựng đứng, sợ hãi.

- "vâng nô tì biết tội, thật ra tiểu thư từ lúc nhỏ đã mang tiếng ngu ngốc và hung hăng rồi ạ, việc này cả kinh thành đều biết nhưng chỉ riêng tiểu thư không để ý tới thôi"

gương mặt nàng khẽ thu lại sắc lạnh tỏ vẻ thỏa mãn.- trời bà ơi! Vũ hàn trước kia ơi ta thật hâm mộ ngươi nha.... Ngu mà cả kinh thành đều biết ta chắc chắn là không phải cái ngu tầm thường mà nó giống dạng ngu nguy hiểm hơn! Haizzz! Đã không biết mình ngốc còn đưa đôi vào cái hoàng cung -- nàng khẽ lắc đầu (haizzz hàn vũ trước đây chắc do tể tướng nuông chiều wúa thôi, có.... À mà thôi)

- "ra vậy! đem gương lại đây."

nàng ra lệnh.

- "vâng ạ."

tiểu mai vâng lời đáp lại

nàng khẽ nhìn, thì ra cơ thể này giống nàng như đúc, một điểm cũng không khác, nhưng vì cô ấy quá lạm dụng son phấn nên làn da mặt tổn hại nghiêm trọng, đầu tóc quá cầu kì tạo sự khoa trương mất đi sự thanh tao, còn quần áo, nàng khẽ liếc qua đồng hành lí toàn lòe loẹt, nhìn không giống mỹ nhân mà giống dành cho mỹ nhân thanh lâu hơn.

nàng khẽ nhếch miệng cười tao nhã, ha- hoàng cung à, có trò vui đây, ta sẽ cho hoàng cung thấy sự đáng yêu của ta, Vũ Hân thế giới này ời! tuy là người đi đầu ta không biết nhưng ta sẽ trả thù cho người, à xong ta còn cho cơ thể người một ân huệ nữa là ta sẽ từ phụ đề ta và cơ thể người giải phóng khỏi cái hậu cung đó, cứ yên tâm giao cơ thể cho ta, ha ha.....- nàng thâm nghĩ mang theo nụ cười lúc đáng yêu lúc tà mị.

lúc này trong hậu cung bỗng có một luồng gió lạnh làm mọi người dựng da gà, hoàng thượng đang nghĩ trong cung cũng không khỏi rung mình, luồng gió đưa đến hai nơi có hai người nằm bất động bỗng nhiên bàn tay khẽ động.....

- VŨ THẦN-

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hồi cung nguyệt phi tử muội tình thăm ghé thăm

ngày hôm sau.

một cỗ xe ngựa sang trọng và đoàn người mang rất nhiều đồ tặng đến phủ dừng trước cửa phủ thừa tướng.

-hoàng thượng có chỉ! vũ mỹ nhân đã hồi phục, nay trẫm cho mời vũ mỹ nhân trở về hậu cung, khâm thủ.

công công tuyên đọc nghiêm trang

-nhi thần tuân chỉ.

vũ hân cuối đầu, tỏ vẻ đáng yêu mừng rỡ nhận chỉ -từ nay ta sẽ làm thật tốt vai vũ nhi thế giới này rồi- nàng thâm nghĩ..-thật thú vị.

-còn về phần thừa tướng, hoàng thượng thấy rất có lỗi với người nên sai người đem chút lễ vật xem như bù đắp ạ, xin thừa tướng nhận cho.

công công cúi đầu như thay hoàng thượng quan tâm

-công công thay ta tạ long ân

vũ thừa tướng cũng cúi đầu đáp lễ

-vũ nhi! nếu không muốn thì đừng đi, ta sẽ nhờ phụ thân con tiến cung cầu xin hoàng thượng, dù sao phụ thân con là tể tướng hai triều cùng tiên đế vào sinh ra tử.

thừa tướng phu nhân lo lắng cho con gái mình làm lòng nàng hiện lên tia ấm áp

-không được mẩu thân, con không muốn phụ thân khó xử, thân là tể tướng như phụ thân chắc phụ thân cũng đủ đau đầu lắm rồi, quân lệnh như núi, chúng ta không thể cãi, con không muốn hai người lo lắng cho con nữa, con sẽ cố gắng bằng nỗ lực bản thân mình.

nàng đưa mặt ngây thơ nhưng giọng nói chắc chắn trấn an phụ mẫu mình

-hảo nữ nhi! quả là nữ nhi cung của ta, con đã đổi tính, làm ta rất vui lòng, vào cung con hãy cố gắng sống cho tốt đừng tranh đấu hậu cung, chúng ta chỉ cần con sống thật tốt thôi, nếu có chuyện gì cứ cho người báo với ta ta sẽ làm chủ cho con, nhớ không,

vũ thừa tướng nhận thấy từ khi con mình rơi xuống nước đã biết nhận thức hơn làm ông hết sức vui sướng, bao lâu nay ông khổ tâm vì đứa con này nhiều.

-vâng ạ, không còn sớm nữa, phụ thân phụ mẫu đi nghỉ đi ạ, con phải hồi cung rồi

nàng nhỏ giọng luyến tiếc nói

-ừ con đi đi, chúng ta không sao, phải chi vẫn còn thì.....

nét mặt nàng neho lại -còn gì- xem ra thế giới này còn nhiều thứ nàng chưa biết vậy, thấy bọn họ nhuốm buồn nàng cũng không tiện hỏi

-phu nhân! không nên nhắc lại chuyện đau lòng đó

phu nhân nhận ra mình thất thần không muốn con gái buồn vội đưa tay lau nước mắt

-vâng ạ! thiếp biết rồi, con mau đi đi,..... hồi cung sớm còn nghỉ ngơi nữa

phu nhân cười với phu quân mình thân dựa vào, tỏ vẻ hạnh phúc, -ước gì mình cũng được như cha mẹ vậy nhi..... cha hết lòng yêu mẹ

-vâng ạ, nữ nhi đi ạ, người đâu, HỒI CUNG

nàng lạnh giọng

-CÁI GIÁ, HỒI CUNG

giọng công công vang lên, đoàn người đi đã khuất dần thừa tướng phủ

trên xe ngựa, vũ hàn lại thấy khó hiểu, hoàng cung tam cung lục viện mấy ngàn giai nhân, một người ngu ngốc như nàng sao vào được, nhìn thấy tiểu mai đang nhìn mình vũ hàn vội hỏi tiểu mai

-ta ngốc như vậy tại sao lại vào được hậu cung

tuy nàng ta nhan sắc hơn người nhưng nữ tử của hoàng thượng đều là tài sắc vẹn toàn sao lại cho một người ngốc như nàng vào, mà nàng ta ngốc vậy sao lại được vào cung

-dạ bẩm, tuyển mỹ nhân là nhiệm vụ của hoàng hậu nhưng vì hoàng thượng chưa ân điển hoàng hậu, nguyệt phi là người được ân sủng nhất nên lòng quyền, tuyển mỹ nhân cho hoàng thượng ạ, nguyệt phi dùng lời ngon ngọt đưa người vào ạ, lão gia và phu nhân can ngăn rất nhiều nhưng tiểu thư không nghe, phu nhân đã khóc rất nhiều nhưng cuối cùng đành để tiểu thư đi, còn nô tì chịu ơn tái sinh của thừa tướng nên đi theo hầu hạ người ạ

- nguyệt phi.

nguyệt phi, quả thực rất thông minh, vũ hàn như đã hiểu,nếu tuyển người tài sắc vẹn toàn thì sẽ bị tranh sủng còn người xấu xí thì mang tiếng thâm độc muốn độc chiếm hậu cung, chỉ có vũ hàn nhan sắc tuyệt trần mà còn bị ngu ngốc rất hợp tiêu chuẩn nàng ấy vừa không mang tiếng vừa dễ điều khiển theo ý mình,

chắc chắn cách trang điểm quần áo điều là nàng ta nói cho vũ hàn ngốc nghe, -nguyệt phi tì, ta bắt đầu có hứng thú với nguyệt phi tì rồi, đợi ta xíu ta sẽ tới ngay đây.... hầu hạ tì chu đáo nha..... yêu tì nhiều.... ha ha- nàng thoáng cười nụ cười gian xảo

thu lại nụ cười

-ra vậy! hoàng thượng là người thế nào, nhiếp chính được bao lâu rồi mà vẫn không phong hậu

-thưa tiểu thư hoàng thượng là người nhan sắc và tài năng đều vượt qua người thường, võ công xuất quỷ nhập thần, nhưng tính tình lạnh như băng, nhiếp chính năm 12 tuổi trị vì đến nay 8 năm ạ, quốc thái dân an, nhưng ngài nổi tiếng là rất ghét nữ nhân nên với hậu cung ngài hoàn toàn không hứng thú can dự

hắn quả có tài nha, mới 12 tuổi mà nhiếp chính, thật không phải người thường, quả là nhân tài xuất chúng, -ra vậy hẳn chỉ xem phụ nữ là công cụ thỏa mãn, phát tiết, được như vậy càng tốt, chỉ cần người không đụng đến ta thì vũ hàn ta sẽ không đụng đến người nhưng nếu người.... thì dù hoàng thượng ta cũng không bỏ qua.... ha ha.... thú vị đây-nàng lại tiếp tục cười tà bộ mặt lộ rõ sói già đội lốt cừu non

tiểu mai có chút lạnh xương sống (qua đây, tôi đã mất niềm tin vào phụ nữ, tội nghiệp người anh em nam chính của tôi, người anh em, tôi sẽ vì phái nam chúng ta cầu nguyện cho anh THUẬN BUỒM XUÔI GIÓ).

-bẩm mỹ nhân đã đến vũ cung ạ.

tiếng công công vọng vào.

-được các người lui xuống đi.

nàng nhẹ giọng ra lệnh.

-vâng ạ! nô tài cáo lui.

nói rồi đám người hộ tống rời khỏi vũ cung.

-chúng nô tì tham kiến vũ mỹ nhân.

2 nô tì nhìn bề ngoài rất được mắt, đôi mắt cho thấy rất minh bạch, thông minh, -tốt-.

-đứng lên hết đi, đừng quỳ trước ta.

nàng lạnh giọng chủ nhân ra lệnh

-2 người tên gì

vũ hàn tiếp tục hỏi.

-dạ nô tì là tiểu lan ạ.

nô tì mặt áo vàng nói giọng mạnh mẽ, rõ ràng là người chính trực, ngay thẳng.

-còn nô tì là tiểu cúc.

nô tì thứ 2 cũng nhẹ giọng trả lời, người này có vẻ rất điệu dàng, suy nghĩ sâu xa, nhưng qua ánh mắt không phải là người làm chuyện mờ ám,

sao khi đánh giá sơ 2 nô tì nàng cất giọng lạnh.

-các người là nô tì của ta.

nàng khẳng định chủ quyền của mình.

-vâng ạ.

2 nô tì cung kính thưa.

-không cần sợ, ta ngày xưa như thế nào các người cứ quên hết đi chỉ cần nhớ hiện tại ta là chủ các người, mệnh lệnh ta là mệnh lệnh của trời, thuận ta thì là tử muội tốt nghịch ta là kẻ thù, mà kẻ thù thì ta sẽ tự tay hạ sát các người, vì xưa nay ta không để kẻ thù ta sống, vì nó là hiểm họa hiểu không.

nàng dùng ánh mắt lạnh như băng nói làm cả 3 nô tì giật nảy.

-chúng nô tì biết ạ, chúng nô tì sẽ tuyệt đối trung thành với chủ nhân.

3 nàng run rẩy trả lời.

-ngoan! đừng rung rẩy nữa, mau dọn cơm, ta đói rồi.

nàng thật sự rất đói nha, hôm qua giờ toàn ăn cháo loãng cảm hơi thôi vì cơ thể khi rơi xuống nước còn rất yếu nên nàng ra lệnh cho người nấu cháo loãng cho dễ tiêu, nên giờ cả người bắt lực.

-vâng ạ.

ba nô tì dần lui ra, một lúc sau ba người dọn ra một bàn đầy thức ăn trước mặt.

-mời chủ nhân thưởng thức ạ

tiểu mai nhẹ giọng mời, nàng cầm đũa tính nói gì đấy đột nhiên có người nói cắt ngang lời vũ hàn

-nguyệt quý phi tới.

tiếng công công vọng vào mang mấy phần thái độ tự cao tự đại..... chắc là giống chủ

-nô tì tham kiến nguyệt phi

3 nô tì quỳ xuống cung kính

-tiểu muội tham kiến nguyệt phi ti

nàng đứng dậy khụy gối nhẹ giọng thỉnh an, rồi ngược mặt lên nhìn nguyệt phi, nhan sắc rất đẹp nhưng so với nhan sắc của vũ hàn thì một phần cũng không bằng

, nhưng vì vũ hàn thế giới này lạm dụng son phấn nên làm mất đi vẻ đẹp nên làm cho nguyệt phi đáng vẻ gần với mình, nhìn mặt ả ta nàng đã biết là con người mưu cao, kẻ độc, nhưng thực sự là không suy tính sâu xa, -dễ chơi rồi đây- nàng thầm nghĩ

-đứng lên cả đi, vũ muội, muội ổn chưa, à, hôm đó ta không cố ý, muội không trách ta chứ,

thấy vũ hàn vẫn như xưa, nàng thầm nghĩ - té nước xong vẫn còn ngu ngốc như xưa.....- nguyệt phi khẽ nhìn cười khinh bỉ nói

-tiểu muội không dám, phận là chung phu thi như một nhà, tiểu muội nào dám để lòng mà giận, với lại ti đây còn là quý phi một thân mỹ nhân hèn mọn như muội thì làm gì được

nàng tự hạ thấp mình vuốt đuôi cho nguyệt phi, thật ra nàng cũng tính không dùng phần son nũa, cũng muốn đổi hết y phục vì như vậy nàng và vũ hàn thể giới này giống nhau như 2 giọt nước nhưng nàng lại nghĩ thay đổi quá đột ngột vậy sẽ dễ bị sinh nghi nhất là khó lắm mới có cha mẹ, nên nàng đành giữ bề ngoài như con... kết này lại

-được vậy thì tốt

vẫn giọng nói khinh bỉ của nguyệt phi

-vâng ạ con thô ngốc ngây ngô ở chung với lũ chó sói, thì làm sao dám lên giọng

nàng nhìn chằm chằm nguyệt phi, giọng nói như treu đùa

-ngươi nói gì

nguyệt phi bất ngờ, trừng mắt- nữ nhân này bị bệnh sao? hôm nay nói móc mình, bình thường chứ à à còn không biết chứ ai mà-

-muội đâu dám nói gì, ti ti đừng hiểu nhầm, đừng vui khi muội nói đến giống loài của ti

nàng dùng ánh mắt long lanh đáng yêu nói chuyện làm tất cả mọi người thấy mặt nàng đều không cảm được lòng vì quá đáng yêu, chỉ có nguyệt phi là trừng mắt tức giận rống lên

-ngươi đâu tát con tiện ti vô lễ này cho ta.

-nguyệt phi tha tội cho chủ nhân ạ.

3 nô tì tuy không mặn mà với chủ lắm nhưng vẫn không nỡ nhìn chủ nhân mình bị đánh, -thật là ba thù hạ ngoan, ta sẽ đối xử tốt với các ngươi-.

-câm miệng! được ta cho một ân huệ, vậy các ngươi sẽ đỡ dùm cho chủ nhân các ngươi, dung ma ma tát mỗi con nô tì vô phép ở đây mỗi đũa 30 cái cho ta.

nguyệt phi vẫn nói bằng chất giọng tức giận.

-dạ thuộc hạ làm ngay thưa nguyệt phi.

dung ma ma nắm tóc lôi tiểu mai đi, nhưng chưa kịp động, nàng túm lấy tay dung ma ma.

"chát"

-ngươi thử động vào người của ta xem, ta xem ngươi còn cái mạng chó vác về đường già không

nàng trừng mắt nhìn về, vì dù gì dung ma ma vẫn là người già nên nàng nể mấy phần, nhưng sức nàng vẫn rất lớn làm gãy hết mấy cái răng của ma ma,

-ngươi dám... bầm nguyệt phi nàng ta dám cảnh cáo thần

nguyệt phi thấy vậy ngây ra, -đây là vũ hàn ngu ngốc sao-

-nguyệt phi cái gì! các ngươi đang ở vũ cung chứ không phải nhu cung, còn ta xin nhắc lại, nguyệt phi, ngươi là phi không phải hoàng hậu hay thái hậu sao có quyền quản tất cả các cung

nàng cất giọng chủ nhân nói, đôi mắt lạnh lẽo lan tỏa cả phòng làm một số người toát chạy ra, còn ba nô tì thấy chủ mình vì bảo vệ mình mà đứng ra đánh người nguyệt phi, nước mắt tuông rơi, -thật không giống, không giống, chủ tử thật đã đổi, chưa từng có ai vì nô tì mà làm như vậy cả- 3 người cùng suy nghĩ

-ngươi ngươi,ngươi nên nhớ ta là nữ nhân được hoàng thượng yêu thích nhất trong 4 phi, ngoài 4 người bọn ta ra hoàng thượng chưa từng ân sủng ai, nếu ngươi muốn hoàng thượng ân sủng ngươi thì làm vui lòng ta ta sẽ cho ngươi một ân huệ cầu xin hoàng thượng bố thí cho ngươi một đêm

nàng mở giọng tức giận 2 phần còn 8 phần còn lại là khoe khoang ân sủng

-há! ta không cần! bây giờ tới ngọc hoàng ân sủng ta cũng không cần! cút ngay nếu không,.....

nàng lạnh giọng bắt cần

-...tự hiểu đi

nàng liếc nhìn nguyệt phi làm nguyệt phi toát mồ hôi

-ngươi ngươi.....

nguyệt phi cũng không nói được gì, vũ hàn nhanh giọng nói tiếp

-người đầu tiên nguyệt phi về cung, ta cảm thấy "thỏ thể bất an" vì gặp phải "sói thể" nhát cho sợ chết, nhanh lên

-vâng ạ

ba nô tì vì thấy chủ mình vì mình dám chống lại cả người nguyệt phi lúc này thì tuyệt đối nghe lời, vì nàng có chết cũng cam lòng, cúi đầu như cung kính với nguyệt phi nói

-mời nguyệt phi hồi cung để chủ nhân nô tì nghỉ ngơi ạ!

-các ngươi các ngươi..... được lắm vũ mỹ nhân, ngươi đừng quên ngươi chỉ là một mỹ nhân..... người đầu hồi cung

nguyệt phi mặt đỏ bừng ra khỏi vũ cung.

-chủ tử sẽ làm sao ạ! đắc tội với nguyệt phi sẽ rất khó ở trong cung ạ, vì nàng ta được hoàng thượng sủng ái.

3 nô tì lập tức dùng bộ mặt lo lắng cho chủ nhân mình.

-làm tiếp chuyện đang làm.

nàng lạnh giọng trả lời.

-làm gì ạ.

3 nàng ngẩng ra hỏi.

-thì ăn cơm thôi! không lẽ vì nàng ta mà cả cung tuyệt thực để biểu tình phản đối đàn áp của nguyệt phi hả! mau ngồi xuống đi.

nàng hơi cười với bọn họ.

-hả! chúng nô tì không ngồi được ạ.

3 người đồng thanh đáp.

-hay nhỉ! cái lệnh.

nàng liếc nhìn làm 3 người run muốn ngất xuống.

-vâng nô tì ngồi

3 người vừa rung, vừa ngồi xuống, cầm đũa ăn, mà mắt vẫn liếc về vũ hàn

-ăn nhanh rồi chúng ta đi dạo

thấy không khí ăn thẳng vũ hàn tiếp giọng

-hả! chúng ta

3 người lại bất ngờ

-sao!

nàng mặt lạnh hỏi

-dạ bởi vì địa vị của chúng nô tì không cao quý như mỹ nhân ạ

3 người gục mặt xuống như biết thân phận

-ta bảo chúng ta là chúng ta, các ngươi là người còn ta không phải sao

- không chúng nô tì không dám, tùy chủ tử gọi ạ

3 cung nữ cảm thấy lòng ảm áp lạ thườn lúc này vì vũ hàn, bảo họ chết cùng vừa lòng vì họ bị người đờu khinh Bì luôn bị đánh đập nuôi lớn như công cụ lao động nay một người lo lắng cho họ làm họ không biết sao nước mắt rơi.

nàng tiếp tục

-tối nay ta sẽ xuất cung

-hà xuất cung!

lại một lần nữa ba nô tì nhìn về chủ tử mình hoảng hốt

-không được sao

-dạ bẩm không được ạ! là mỹ nhân hậu cung chưa được lệnh không được ra khỏi cung

tiểu mai cung kính trả lời

-ta có nói đường đường chính chính ra sao

nàng cười mà mị làm tiểu mai toát mồ hôi

-vậy chủ nhân muốn.... trốn ra

tiểu lan nói thật nhỏ

-đúng vậy.... ba người các người phải ở trong cung kín miệng ta đi khoảng một tuần về ngay,

nàng gật đầu

-ngài nhất định đi thật ạ!!!

tiểu cúc muốn xác định lại

-thật

nàng quả quyết, thật ra nàng muốn ra ngoài cung là vì.....

-VŨ THẦN-

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Phụng thần kim tinh thức giấc

buổi tối ở vũ cung.

-chủ nhân nước đã chuẩn bị xong ạ! xin chủ nhân đi tẩy mình ạ

ba người tiểu mai chuẩn bị nước cho nàng xong vội gọi chủ nhân mình

-được

nàng lạnh giọng trả lời, rồi đứng trước bồn tắm ngạt ngào mùi hoa, cho ba người tiểu mai giúp thoát y phục, ba cô bông nhàu mại, tiểu mai nhanh miệng hỏi

-cho nô tì hỏi thứ không nên hỏi ạ?

nàng liếc ba người bọn tiểu mai, nhẹ giọng

-hỏi đi

-trước kia đâu có cái búp đồ hình phụng hoàng này đâu ạ

tiểu mai nói tiếp, nhìn về phía chủ nhân mình

nàng khẽ nhìn, không ngờ cái bóp này lại theo mình xuyên không

-trước kia không có sao!

nàng lạnh giọng hỏi

-có ạ nhưng là bóp hoa sen ạ

tiểu mai đáp

-hoa sen! ta cũng không biết nữa, các người là người thông minh biết nên làm gì rồi chứ

nàng đột nhiên nhớ lại điều trước kia đã quên, chắc là do nàng bị thương khi rơi xuống nên thuốc mất trí nhớ mất hiệu lực, miệng lẩm nhẩm-khúc thần-nàng khẽ cười, với một người tinh thông nhiều thứ kể cả thiên văn nên cũng biết về vũ thần nhưng nàng sống ở thời hiện đại nên không biết nhiều về vũ thần chỉ biết mình có khả năng về nghệ thuật và khi đắm trong nghệ thuật sẽ sinh ra tiên khí còn về vũ thần trong tiềm thức nàng chỉ biết vậy nhưng thi triển và tác dụng nàng vẫn không biết, nhưng đột nhiên liếc nhìn tiểu mai, tiểu trúc và tiểu cúc một cái, làm 3 người lạnh thấu xương, vội quỳ xuống

-vâng biết ạ! chúng nô tì sẽ không nói ra ngoài ạ, thề chết giữ bí mật ạ!

-nhớ lấy lời các người vừa nói

dùng ánh mắt sắc bén, môi anh đào khẽ nói từng chữ

thanh tẩy xong xuôi, vũ hàn mặc quần áo xanh nhạt giản dị, do không tiếp tục sử dụng son phấn và quần áo lòe loẹt dung nhan tuyệt thế, mất bỏ câu trong sáng, mũi cao vút, miệng hoa đào đỏ như máu, da trắng không tì vết, chân mài lá liễu uốn lượn nhưng bị che lại bằng một mảnh khăn bạc tạo nên vẻ thần bí vô tận,làm ba người tiểu cúc há hốc mồm nhìn thắm nghĩ-sao chủ nhân mình có thể đẹp thế-nàng khẽ liếc ba người, nét mặt đáng yêu bỗng chuyển qua sắc bén làm ba nàng giật mình thu mất lạ,,, lần này cô xuất cung vì muốn xem tình hình bên ngoài thế nào để sau này ra ngoài sẽ dễ bề xoay trở hơn vì vũ hàn biết sớm muộn nàng cũng sẽ bị đuổi ra khỏi cung do hoàng thượng không để ý đến, nàng không muốn chết già trong này vì lỗi của vũ hàn trước kia.

- ta suy nghĩ lại rồi, ta không muốn làm khó các người, lần này ta chỉ đi lát rồi về thôi.

đây là lần đầu nàng ra ngoài, nên cũng không dám đi lâu quá, thấy ánh mắt lo lắng của bọn tiểu mai, nàng trấn an bọn họ

-lần này về ta sẽ dạy các người võ công để lần sau đi cùng ta vì ta cần người hướng dẫn cho ta, cũng là để các người xứng đáng làm thủ hạ của ta.

-chúng nô tì biết rồi ạ

ba người gật đầu, thoát lên chút an tâm vì biết chủ nhân mình có võ công

-được rồi ta đi đây các người nhớ lời ta mọi hoạt động vũ cung nhớ làm cho tốt

-vâng chúng nô tì nhớ rồi, chủ tử đi về sớm ạ.

nói dứt lời, cô vun mình nhẹ nhàng bay giữa bầu trời tối mịt mù của những ngày cuối tháng,, vũ hàn vút bay qua từng nóc cung hướng theo cổng lớn ra khỏi cung, ba người tiểu mai nhìn xem há hốc mồm- tiểu thư ngày xưa của chúng ta đây sao! hay là ta không còn như xưa....- ba người nghĩ, trong títt tất đã ra khỏi cung, vũ hàn đưa tầm mắt lướt quanh, tuy không cao lớn xa hoa như thế kỷ 21 nhưng nó có một nét độc đáo của thời cổ, sự phồn hoa đô hội hiện rõ,-khá lắm, hoàng thượng quả không phải người thường.....hoàng thượng nếu ta đấu với người....ta thua chắc rồi!-nàng khẽ cười

đang đi trên con đường đầy người tấp nập, nàng đưa mắt nhìn thấy một tiểu nam nhi trước một ngôi nhà lớn, đứa bé đang ngồi khóc, nhìn nét mặt thông minh sáng ngời tuy không gọi là tuyệt mỹ nhưng vẫn có thể coi là đẹp, nàng nhẹ bước chân lại gần, đứa bé ngược đầu lên nhìn nàng mắt đầm nước,

-tiểu đệ sao vậy

nàng hỏi nhẹ

-....

tiểu nam tử vẫn yên lặng nhìn vũ hàn

-đừng sợ nói ta nghe

nàng buông lời ngọt ngào, đôi mắt ra nét đáng yêu

-tì là ai mà đao mặt khăn che mặt vậy ạ.....

hắn đột nhiên hỏi lại

-à! tí có chuyện không lộ mặt được, đệ cứ gọi ta là thần bí tí là được rồi, bây giờ nói cho tí biết nào

nàng tiếp tục nhẹ giọng

-dạ cha mẹ đệ là thương nhân ạ, đây là nhà đệ, họ rất yêu thương đệ nhưng bảy ngày trước họ do vào rừng du ngoạn nên ăn phải thức ăn có độc, nhiều đại phu đến để nói đệ chuẩn bị hậu sự,nhưng họ vẫn hôn mê ạ, đệ nhớ cha mẹ đệ lắm, tí nói đi họ sẽ không chết chứ.....

nước mắt hắn không ngừng chảy xuống,

-đừng khóc, nghe tí nói, tí sẽ giúp đệ được không

- tí nói thật không, họ sẽ không chết

hắn nghi ngờ hỏi nhanh lại

-không chết!người nào nói dối sẽ là con rùa! chịu không

nàng chắc chắn! danh hiệu nhân y nàng nay lại bị hắn nghi ngờ, bị xúc phạm nha

-chịu ạ

hắn gạt đầu ngoan ngoãn

-ngoan dẫn ta đến đó

-dạ

vừa đi nàng vội liếc qua ngôi nhà gia nhân tấp nập người nào cũng lo lắng rõ ràng hoàng ngoại rất tốt với gia nhân, họ chắc là người tốt- nhà này có vẻ là người tốt! đáng cứu! đáng cứu- nếu như ở thế kỷ 21, dù có gặp cảnh này, hay người nhà đem vàng bạc bằng biển nàng cũng không giúp vì nàng khinh miệt cái gọi là gia đình nhưng giờ nàng cũng có cha mẹ yêu thương nên cũng làm nàng không nổi khi thấy tiểu nhóc này..... haizzz -mình đã dần mềm lòng quá rồi!! phá vỡ nguyên tắc 16 năm của mình- nàng vội mở khăn che mặt ra, cậu bé nhìn nàng như chết đứng đi mắt không chớp.

-tí ơi tí.... đẹp quá.....

-đệ muốn cứu cha mẹ hay là đứng ngắm dung nhan ta

-muốn ngắm tí.....à không.... không! cứu cha mẹ ạ,

-tốt! đệ giúp ta đỡ họ dậy đi

nàng đưa tay xem mạch do đây không có ống nghe như hiện đại nhưng nhờ nàng tinh thông y thuật cả đông lẫn tây nên dù hiện đại hay khó khăn đều không làm khó được nàng, nàng nhoen miệng cười, - bệnh như thế này mà không trị được sao, quả là thế giới này còn rất lạc hậu, một bệnh nhỏ cũng làm chết người haizzz- nàng vội quay ra nhìn cậu bé đang đứng mặt tái nhợt, nàng khẽ cười, cha mẹ cậu chắc thương cậu lắm,- thật là cậu bé đáng yêu....- nàng vội lấy khăn che mặt lại bước lại gần cậu bé

-đừng lo lắng đây là bệnh thường thôi, kêu gia nhân đệ vào đây! rồi đưa toa thuốc này cho họ, bảo họ đi mua theo những thứ này.

-vâng ạ

nói rồi tiểu nam hài bỏ đi mất, một lúc sau cầm thuốc đã sắc trên tay đưa cho vũ hàn, nàng đưa lên mũi ngửi một cái, khẽ cười ý bảo đúng thuốc mà cũng là để trấn an tên nhóc con kia, thấy ánh mắt của thần bí tí vừa ánh cười đáng yêu cực độ làm hắn đứng hình, thấy hắn vậy, cô càng buồn cười hơn, lấy chén thuốc lại đưa vào miệng họ, một lúc sau môi hai người đỏ lại, mặt trở nên hồng hơn, cơ thể không lạnh nữa, lúc này nàng cũng đã an tâm, nhìn về phía tên nhóc

-tí hay quá cha mẹ đệ tốt lên rồi! có thể cho đệ biết tí là ai không!

-ha ha! bây giờ ta phải về!sao này ta sẽ quay trở lại đây, ta không bao giờ giúp người khác không công

nàng đưa đôi mắt xảo huyệt nhìn như trêu cậu

-vậy tí muốn lấy công là gì, tiền bạc,nhà đệ không thiếu nhưng đệ sẽ không cho tí đến lấy lại mạng cha mẹ đệ lại đâu

cậu bé nhận thấy ánh mắt xấu xa vội buông lời bảo vệ cha mẹ

-nói ngốc gì đấy! ta sẽ quay lại thăm đệ thôi nhớ chưa

nàng khẽ cười xoa đầu hân nói

-tí nói thật chứ! tí.... tí sẽ thăm đệ.....

hân vui mừng, mặt đỏ bừng

-đúng

nàng quả quyết

-tí nhớ giữ lời! đệ cùng phụ thân phụ mẫu đợi tí.... tí nhớ giữ lời ạ....

hân cúi đầu nói mặt vẫn đỏ, đáng yêu vô cùng

-nhất định!ta đi đây

vũ hàn vội lấy khăn che mặt lại, theo làn gió vũ hàn nhẹ chân nhẹ bay giữa không trung trong nháy mắt biến khỏi hoàng ngoại gia, mắt hút trong bóng đêm,đang lướt đi trên không nàng nhìn xuống thấy có một rừng trúc vội ghé vào lấy một khúc,trong cũng không có gì làm cả nên vũ hàn muốn làm một ống sáo, nàng sinh ra đã biết chơi đàn, thổi sáo, ca hát, nhảy múa, làm thơ, nhưng những thứ ấy không có ích lợi gì với nàng cả nên vũ hàn cũng không nhớ rõ nhưng theo ý thức

cầm khúc trúc ưng ý trong tay nàng vung chân trở về cung, bọn tiểu cúc vui mừng rót nước mắt, vì sợ chủ nhân xảy ra chuyện bất trắc mà thân lại là nữ nhi, ba người giờ đây thực sự coi vũ hàn là trời, vội giúp vũ hàn thu y phục, rồi hầu hạ nàng nghỉ ngơi.

một tuần sau toàn thành chấn động, một nữ thần y che mặt, đã cứu lão gia và phu nhân hoàng ngoại sống lại, chuyện này lan truyền mỗi lúc một nhanh hơn.

buổi tối,ngự thư phòng

-hoàng thượng, đoàn quốc sư cầu kiến

trần công công cúi đầu

-cho vào

trần ân mặt lạnh trả lời

-nô tài tham kiến hoàng thượng

đoàn quốc sư cung kính cúi đầu cung kính, nam nhân này khí chất thanh tao hơn người, nam nhân này nói chung là sắc nước hơn người, toát lên vẻ đẹp như vũ thừa tướng, ra dáng phúc tinh, mắt sâu, sáng, mũi nhỏ, miệng hoa đào, mặt thon dài, dáng người cao ráo....

-bình thân! có việc gì mà quốc sư lại tới vào giờ này

hân ngược lên nhìn rồi nói

-khải bẩm hoàng thượng, trên trời xuất hiện 2 dị biến ạ

quốc sư nhanh giọng đáp

-dị biến?

hân hạ giọng trầm hỏi

-vâng ạ! khẩn xin hoàng thượng theo thần ra ngoài ạ

đoàn quốc sư thành khẩn trả lời

-ngôi sao phía nam kia đang trở nên sáng hơn, đó là vùng của họa thần ạ, nó sáng lên mang theo hiểm họa cho cả thiên hạ chuẩn bị đón nạn kiếp ạ

đoàn quốc sư chỉ về phía trước

-ngươi nói sao? nạn kiếp

hân cũng đưa mắt nhìn theo, mắt nheo lại

-đúng vậy ạ

đoàn quốc sư gật đầu

-nguyễn công công mau hạ lệnh cho vũ thừa tướng kêu người tích trữ lương khô, thuốc than, cấp tốc vận về kho triều đình, các vùng đang thiếu nước lập tức điều kênh, mở nước, các vùng có nguy cơ lụt lội lập tức nâng cao đê điều, ban chiếu cho văn đại tướng quân tăng cường luyện binh, trên tư thế chuẩn bị.

hắn nhanh chóng ra lệnh

-thuộc hạ lãnh thánh ý

tên thái giám nhanh chóng đáp rồi bỏ đi

-đi đi! đoàn quốc sư! còn một dị tự nữa là gì

hắn đưa gương mặt hiểu kì nhưng vẫn lạnh lùng hỏi

-khẩn xin hoàng thượng nhìn phía tên của tam đại tinh đi ạ! ngôi sao ở giữa tam tinh xuất hiện đang rực sáng nhất tạo nên một mũi nhọn chỉ về đại trăn của chúng ta ạ

đoàn quốc sư lần nữa đưa tay chỉ về phía bốn ngôi sao, ba ngôi sao ở ba góc, giữa là một ngôi sao nhiều màu, bốn ngôi sao sáng rực vượt trên tất cả các ngôi sao còn lại

-thế thì sao?

hắn hỏi lại

-đó là ngôi sao đã ngủ quên 16 năm nay ạ

đoàn quốc sư gần nói từng chữ

-khanh nói là nó sao! chẳng phải nó đã biến mất rồi sao, 16 năm về trước, ta nhớ phụ hoàng có nói, lúc đó tinh vân này rực sáng đã giúp phụ hoàng đại thắng chiếm được kinh đô sao

hắn chợt nói, nhớ lại ngày trước

,

-đúng vậy ạ! nhưng bệ hạ vẫn chưa biết nó xuất hiện đúng ngay lúc thần, tiên đế, vũ thừa tướng, văn tướng quân thần tốc thắng trận mà tường chừng như đã thua, kể từ hôm ấy, tinh tú này dần yếu đi và mất hẳn vào lúc bệ hạ 12 tuổi, cũng chính là lúc tiên hậu và tiên đế.....

đoàn quốc sư mặt hơi nhíu lại, mặt khế buồn nhìn hắn

-được rồi đừng nhắc lại chuyện đó nữa,... vậy chúng ta làm thế nào

mặt hắn lúc này cũng chẳng khá hơn, nam tử này nhan sắc đệ nhất mỹ nam thiên hạ, nổi danh lạnh lùng nhưng lúc này chợt thấm nét buồn

-bẩm hoàng thượng! theo như ghi chép gia tộc thần ngôi tinh tú kia là viên tinh hay còn gọi là phượng thần kim tinh, người mang mệnh này là nữ nhân, mang mệnh đế hậu, có mang trong mình ấn kí phượng hoàng, thiên phủ sáng có gồm: thi, ca vũ, cụ, nhạc ạ. người hiện thân sao này là người thông minh, tinh thông trò đất, địa lí, thiên văn, và đặc biệt là khúc thần, đây là chiêu thức đặc biệt của người mang cung mệnh này, đây là chiêu thức trong vô thức nên trong ghi chép không ghi lại cách thi triển, nhưng có ghi lại sức mạnh của chiêu thức này ạ.

đoàn quốc sư nói tiếp

-như thế nào

hắn nhanh miệng hỏi lại

-khởi bẩm hoàng thượng! khi vũ thần hay người mang mệnh sao khúc thần viên tinh khi vô thức thực hiện chiêu thức sẽ triệu hồi hai linh thú là long thần và phượng hoàng thần, phượng hoàng thần khi hiện thân sẽ dựa theo thân thể chủ vũ thần mà chọn ra vương phù trợ, long thần có nhiệm vụ chọn đế vương theo nguyện vọng của phượng hoàng, giống như hoàng hậu, phượng hoàng sẽ không tham dự vào việc phò vua mà sẽ tiến hành phục sinh tạo uốc thái dân an,, thần long sẽ phò trợ người được chọn thống nhất thiên hạ lên ngôi vua ạ, trong lúc triển khai vũ thần, nữ vũ thần cùng người được chọn sẽ được ban tặng 2 linh khí, nữ giữ phượng hoàng tiền, nam giữ long đế đạo, hai binh khí này mang sức mạnh vô song, bảo vệ chủ nhân được chọn, và chúng cũng có thể triệu hồi tiểu lân thủy và tiểu lân hỏa phục vụ chủ nhân của mình ạ, người giữ hai bảo vật này sẽ là người trường sinh bất tử ạ, sao khi thọ dương tận họ sẽ cùng linh thú ngao du rồi về trời làm tiên ạ.

đoàn quốc sư nói từng chữ, kể cả bản thân đoàn quốc sư khi bắt đầu này cùng đa hết sức kinh ngạc

-thật thần kì

hấn tán thưởng, không tin vào điều mình nghe thấy

-vâng! vô cùng thần kì ạ! khẩn xin hoàng thượng nhanh chóng tìm người này bằng mọi giá! theo tính toán và ghi chép, tứ tinh tú chỉ về phí đại trần nói rõ người đó đang ở đại trần à, xin hoàng thượng ban chiếu tìm người tinh thông cầm kì thi họa đặc biệt là thi, ca vũ cụ và một vết bóp Phương Hoàng trước ngực ạ!

quốc sư gật đầu đáp lại lời hấn

- được! người đâu!

hấn lạnh giọng gọi

-có nô tài! xin hoàng thiện ra khẩu vụ ạ!

-một lát sau người đi theo quốc sư, quốc sư sẽ nói về người cần tìm rồi ban chỉ ta tìm người theo như quốc sư nói! ban lệnh ta, tốc lệnh toàn dân, người được chọn sẽ làm quý phi, gia tộc lên hàng thứ 5, chỉ đứng sau tứ đại danh tộc, nữ phong quận chúa, nam phong hầu,

hấn ra lệnh

-vâng ạ! nô tài cáo lui

tên thái giám lập tức lui xuống

-hoàng thượng dạo này cơ thể thế nào ạ!

đoàn quốc sư nhủ mãi lo lắng thân thể hấn

cơ thể ta vẫn ổn! nhờ tiên dược khổng chế độc của quốc sư làm cho ta.

hấn nhìn lên trời buông lời,

-hạ thần không dám nhưng đây chỉ là cách tạm thời, về sao thuốc sẽ dần mất tác dụng làm người trở nên đau đớn hơn, nhưng hoàng thượng yên tâm, theo thần thấy, tình vận của hoàng thượng đang dần một sáng nên chắc chắn sẽ tìm được người chữa bệnh cho hoàng thượng cùng...

đoàn gia ủng với 2 tộc còn lại luôn tận trung với hoàng tộc, đoàn quốc gia vẫn đang lo lắng về những việc này vì hấn lúc 12 tuổi đã chịu quá nhiều đau khổ rồi

-trăm tin người và ba đại tộc sẽ giúp được trăm

hấn ban giọng quả quyết

-à mà còn chuyện này thần vừa nghe được bên ngoài thành nói rằng có một nữ thần y che mặt cứu sống lại hai phu phụ nhà hoàng ngoại, thần khẩn xin hoàng thượng cho tìm tiên y này ạ

đoàn quốc sư mất đi vẻ bình tĩnh, miệng hơi cười nói

-được cho khanh toàn quyền

hấn cũng hơi có hy vọng về việc này

-thần lãnh chỉ

-được rồi khanh lui ra đi

-hạ thần cáo lui

nói rồi đoàn quốc sư rời khỏi, nơi đây còn lại mình hấn, hấn ngược mắt lên nhìn bầu trời, một lần nữa mặt đầy tâm sự, tổn thương và cô đơn, đang dần hiện lên

(mình giải thích đoạn này tí: về phần tứ đại gia tộc, đây thế giới dị năng, nên thế giới gồm bốn nước: thổ trần đại quốc(trần quốc), âm áp như xuân quanh năm, đại hàn quốc, đây là nơi lạnh giá, đại mạc quốc, nơi đây là sa mạc phần lớn, đại thủy quốc, đây phần lớn là đảo, và biển, 4 đại quốc phân chia thế giới từ ngàn năm trước, vẫn thường gây chiến với nhau do điều kiện mỗi nước khác nhau, về phần phân địa vị tộc, mỗi đại quốc sẽ có 4 đại tộc đứng đầu, hoàng thất là tộc quyết định trong bốn tộc, ở trần quốc bốn tộc gồm trần hoàng tộc đứng đầu lần lượt thứ hai, ba, tư là đoàn thị tộc, vũ thị tộc, và văn thị tộc, các tộc lớn này chia nhau các bảo vật linh khí, trong đó trần hoàng tộc nắm giữ lân đao tước, vũ gia giữ loan cung tước, văn gia giữ ưng kiếm tước, đoàn gia giữ hươu bát quái tước(dụng cụ xem tinh, tướng), ba đại bảo vật của vũ, đoàn, văn gia có nhiệm vụ bảo vệ phục tùng cho hoàng tộc, nếu mưu phản sẽ bị chính kinh khí hạ sát toàn gia tộc nếu hoàng tộc nhu nhược gây hại cho dân, 3 đại linh khí này sẽ diệt trừ hoàn tộc theo lời thề máu của

tiên đế và ba đại gia tộc, nói về quyền lợi tứ đại gia tộc gọi là của cải vô biên, mang quyền lực tuyệt đối,)

- VŨ THẦN-

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tiên nữ ngâm tiêu (tiên nữ thổi sáo)

hai tuần sau, vũ cung

vũ hàn kể từ lúc trở về, nhờ trần công công bẩm báo với hoàng thượng việc lần trước nguyệt phi gây khó dễ cho vũ hàn và là người vũ gia nên hoàng thượng can thiệp nên nguyệt phi cũng không lui tới nữa và cũng vì vậy mà lúc mới vào cung nô tì của vũ cung cũng là người của vũ gia.

tranh thủ lúc này vũ hàn dạy bọn tiểu mai võ công để giúp đỡ mình, do là người vũ gia, theo nàng thấy họ có sẵn vốn võ đủ bảo vệ cho chủ nhân mình, nhưng chuyện lớn thì không làm được gì, dựa vào lợi thế bọn tiểu mai có nội lực thâm hậu nên nàng nhanh chóng truyền dạy cho họ, trong hai tuần nàng đã đem họ trở thành sát thủ như nàng sức mạnh ngang hàng hậu vệ bảo vệ cho hoàng thượng, còn so với hiện đại là sát thủ cấp A,

đêm trăng sáng, một thân nữ nhi bộ trang màu trắng bạc sáng lấp lánh, nhan sắc tuyệt trần đang thổi sáo, tiếng sáo vang động bốn bề làm mọi người thấy lòng vô cùng thanh thản ngược lên nhìn ánh trăng sáng, những bông hoa đang ngủ đêm bỗng bừng nở như ban ngày, nhưng cũng trong lúc này một nam nhân đang vật vã đưa chén thuốc vào miệng uống,

đang cố chịu đựng cơn đau đớn bỗng nghe thấy tiếng sáo, sắc mặt bỗng hồng hào, cảm thấy cơ thể có một luồng sinh khí trào dâng, hần vội ra khỏi ngự thư phòng phi thân lên nóc ngự cung, ngược mắt nhìn một nữ nhi đang quay về phía ánh trăng ngâm tiêu, gương mặt tuyệt trần thoát ần thoát hiện

, như một tiên nữ hạ phàm, tim hần bỗng nhiên nhói lại-cảm giác gì vậy-hần cảm thấy hơi khó chịu trong lòng-nàng là ai! sao lại ở đây, nàng là tiên tử hạ phàm sao?- bỗng nàng nhìn xuống thấy bọn tiểu mai lo lắng sáo không lo luyện tập, vũ hàn vội phi thân biến mất trong ánh trăng sáng, làm nên một cảnh như tiên cỗi, hần cảm thấy người nữ nhân kia biến mất tìm lại rung lên như hạt hần vội phi thân như bay đến chỗ nàng nhưng vũ hàn đã đi mất xung quanh chỉ còn lại ngạt ngào mùi hương của hoa

, gió làm hần hít một hơi thỏa mãn, hần nhìn lên ánh trăng, đã lâu rồi hần chưa ngắm trăng, nhưng hần lại nhớ đến tiếng sáo đó, hần không hiểu mình nữa, quay về tẩm cung, tiếng sáo lại cứ vang vẫn trong đầu hần, trong mơ hồ cứ nhớ tới người con gái ấy-đây là sao?- nhớ tới ánh mắt đầy kiên cường đó, hần nghĩ, chợt có tiếng gõ cửa,

-bẩm hoàng thượng mật cung và thiên cung có biến ạ,

-sao, biến gì mau nói

-nô tài vừa đến thiên cung thấy nương nương bỗng thức dậy ạ, rồi sau đó lại lâm vào mê mang, sau đó võ công công cũng báo ở mật cung cũng như vậy ạ.

Trần công công nhanh giọng

-gọi thái y! khởi giá tới mật cung và thiên cung

Hần lạnh lùng ra lệnh, ánh mắt tràn đầy hạn phúc và hy vọng

-nô tài nhận lệnh!

Nói rồi hần phi thân trong chớp mắt đã tới nơi, một lúc sao thái y tới nhanh tiến vào, rồi mặt mày nhăn nhó đi ra

- họ tỉnh lại không

Hần hỏi mà mặt vẫn lạnh lùng

-xin thứ lỗi chúng thần ngu muội vẫn không làm gì được ạ,

Đám người thái y rung rẩy

-cái gì, ta đã cho các người rất nhiều thời gian vậy mà vẫn chưa làm gì được sao, người đầu nốt bọn thái y này vào thiên lao, đợi ngày hành hình

Hần lạnh lùng nói từng chữ, ngự lâm quân tiến vào lôi đám người thái y đi

-hoàng thượng tha mạng hoàng thượng

Tiếng kêu cứu một xa

-hoàng thượng bảo toàn long thể ạ

Trần công công lo lắng nói

-về tẩm cung

Sắc mặt hần vẫn không đổi

về tới tẩm cung đặt lưng xuống hần bỗng nhớ tới ánh mắt nhi nữ đó, nhớ tiếng sáo đó, rồi... cả đêm không ngủ.....

sáng hôm sau, bọn tiểu mai do nghe thấy tiếng sáo thấy cơ thể như có nguồn sức sống rất mạnh, vừa nằm xuống hình ảnh chủ tử mình lại hiện lên làm cả bọn thức thâu đêm, do không ngủ mất thâm đen(không chỉ có anh ấy nhỉ), sáng sớm nàng đang luyện công thấy bọn họ đi ra, khẽ nhìn, phụt cười,

thấy gương mặt chủ tử cười bọn họ thẹn đỏ mặt chỉ biết cúi đầu, nàng thấy mình quá tùy tiện nên dẫn bọn họ đi dạo ngự hoa viên cho thư thái, đang mãi nhìn, từ xa một hình bóng quen thuộc đang đi tới, vũ hàn khẽ cười, -cố nhân-nguyệt phi

, thấy nguyệt phi đi tới, 3 người không nhìn nguyệt phi vội cúi đầu

-tham kiến nguyệt phi

vũ hàn cũng khụy mình

-vũ nhi tham kiến nguyệt phi tì

-bình thân, tiểu muội thật có nhã hứng

Nguyệt phi vừa nói vừa đưa ánh mắt khi dễ lên người hàn vũ

-không dám, chỉ là thấy hôm nay trời khá mát mẻ, nên dẫn tì muội cùng đi thưởng hoa thôi

Hàn vũ nhanh chóng đáp lại, trong lúc này trong lòng 3 người tiểu mai thấy âm áp lạ thường , còn mọi người xung quanh thì ánh mắt ghen tị với họ

-tì muội, vũ nhi à, muội là con của tứ gia tộc nên biết thân mình là lá ngọc cành vàng sao lại xưng tì muội

Lại là một giọng khinh Bi của nguyệt phi

- với ta trên đời không ai thấp kém cả, ai cũng như nhau, ai cũng có quyền như nhau trong cuộc sống này

Lúc này nước mắt bọn gia nhân kể cả 3 người tiểu mai cũng rơi xuống, không ngờ một ngày được xem là con người mà còn là tiểu thư tể tướng con của tứ gia tộc cao quý

-tùy ngươi, thật ngu muội

Nguyệt phi thấy mọi người đều nhìn về hàn vũ vội rút lui nhẹ giọng nói

-làm phiền tì lưu tâm

Hàn nhi vội buông lời cung kính

nói xong nàng phát tay cho bọn tiểu mai lui ra còn mình thẳng chân đến vân đài giữa hồ nước, quay mặt ra nhìn phong cảnh tuyệt vời trong ngự hoa viên- cảnh đẹp nhưng lòng người lại vô cùng tẻ....-

lúc này nguyệt phi thấy nàng đang thất thần nhớ lại lần vũ nhục trước, -vũ hàn lần này ta không tin ngươi không chết- rồi đi nhẹ nhàng lại gần vờ như ngã vào người vũ hàn cố tình cho cô rơi xuống nước nhưng nào ngờ vũ hàn là sát thủ, cảm nhận được một luồng khí phía sau, vội theo phản ứng bao cao lên giữa không trung, nguyệt phi mất đà té xuống nước, gia nhân bốn bên tú tùm vớt lên,

vũ hàn do cơ thể này nàng vẫn chưa quen nhưng phản xạ của mình quá nhanh làm nàng có chút không thích ứng kịp rơi xuống nhìn xuống dưới là đá giữa hồ(hòn non bộ) - chết là cái chắc- nàng nghĩ, đột nhiên một thân nam tử thủ pháp nhanh nhạy ôm chặt lấy nàng bay giữa mặt hồ,, nàng bất giác ngược lên nhìn hần,

nam nhân này mắt mũi miệng đều là tuyệt phẩm nhân gian, với thời hiện đại so với mấy diễn viên hollywood hay tài tử hàn quốc chỉ bằng 1/3 người nam nhân này, xung quanh người này tỏa ra khí chất cao quý, rõ là một đế vương, hần ôm chặt hơn làm nàng chột đỏ mặt tim đập liên tục- sao vậy nhỉ....-hần thấy cô nhìn mình vội cúi xuống một cái,

nhìn cô hấn cảm thấy có một cảm giác rất quen thuộc như đã gặp đâu rồi, nhẹ nhàng đáp xuống đất hấn lạnh giọng hỏi,

-ngươi có sao không

vũ hàn đang thần thờ thì nghe tiếng nói của hấn bỗng hoàng hồn nhìn xung quanh, thấy mọi người đang trở mắt nhìn hai người bằng đôi mắt ngưỡng mộ,

còn nguyệt phi trở mắt nhìn như không tin vào mắt mình- cô ta sao vậy, được hoàng thượng sủng ái nhưng chỉ đỡ mình thì bất ngờ như vậy..... nữ nhân này thật là quá ghen rồi-, thấy hấn hít thở mạnh, không nhìn nàng nhưng chỉ ngửi mùi hương gì đó, nàng bất chợt buông lời

-người ôm thần thiếp thấy.....

thấy nguyệt phi trở mắt vậy nàng cũng muốn chọc tức cô ta

-đủ chưa..... còn mau không buông tay

nàng ghé lại gần tay hấn gần giọng khó chịu nói, -nữ nhân này thay đổi thất thường thật- hấn nghĩ rồi vội đưa cô xuống đất, thấy nguyệt phi vẫn chưa hoàn hồn nàng tiếp

-á á á, hoàng thượng thật hư nha, ôm người ta chặt còn sờ lung tung nữa làm người ta ngại muốn chết

nguyệt phi và một số phi tần vừa tới thấy vậy cũng bất ngờ- bất ngờ cái gì, ta không cần nam nhân các người đâu.....- mọi người nhìn gương mặt đáng yêu của vũ hàn không chớp mắt ai cũng thấy trong lòng muốn chạy đến ôm lấy cô nựng nịu cả, hấn vẫn đứng như trời trồng nhìn cô không chớp mắt - nữ nhân này là ai? không phải vũ hàn - thấy ánh mắt hấn nghi ngờ nhìn mình chằm chằm, nàng vội đưa mắt bọn tiểu mai lại, thấy tín hiệu bọn tiểu mai vội chạy đến

-chúng nô tì tham kiến hoàng thượng

bọn người đang ngây ngốc này giờ một phần i hoàng thượng dù nữ nhân chết cũng không cứu dù nhan sắc có thể nào mà lần này lại cứu là vũ hàn không phải nguyệt phi

, thứ hai là cảnh tượng vừa rồi hai người từ từ đáp xuống tòa ra khí chất ngất trời, làm mọi người không khỏi kinh nga

, còn nguyên nhân thứ 3 là chỉ những phi mới biết

(và về sau mọi người sẽ biết), mới chợt nhớ chạy lại thỉnh an hoàng thượng

-chúng phi thần thỉnh an hoàng thượng

-chúng nô tì khấu kiến hoàng thượng

nàng thấy ánh mắt hấn vẫn không đổi tiếp tục nháy mắt cho bọn tiểu mai, thấy bọn họ hiểu ý nàng bỗng cất tiếng nói nhẹ nhàng trong trẻo.

-a a a ta chóng mặt quá, chắc bởi vì lúc rơi xuống hốt hoảng quá, xin hoàng thượng cho thần thiếp lui về, thần thiếp thấy mình bị chóng a,

chưa đợi thánh ý nàng tiếp luôn

- tiểu mai, tiểu cúc, tiểu lan, hồi cung

Cô trở mặt miệng gọi liên tục

-thần thiếp cáo lui

Nàng quay đi liếc mắt nhìn hấn và đám phi thần cười nhạt một cái.

-chúng nô tì cáo lui.

cả đám người đang đắm chìm trong gương mặt đáng yêu của nàng kể cả nguyệt phi, duy chỉ có hấn là không bị dụ hoặc nhưng vẫn yên do đang đánh giá nữ nhân này mạo danh hàn vũ con thừa tướng vào cũng có âm mưu gì và nàng cho hấn cảm giác rất.... thân thuộc, còn với bọn người đang quý một phần nửa là vì này giờ hấn chưa..... có cho nàng đi.....mà vừa rồi vũ hàn cùng bọn tiểu mai 1 chủ 3 tớ chuồng mất trong túi tất mà hấn chưa nói được lời nào.

thấy vũ hàn đã biến mất hấn thu lại ánh mắt bỏ đi, không thèm nhìn nguyệt phi một cái, thật ra hấn đã ở sau mọi chuyện từ đầu, vì thế hấn mới biết được vũ cô nương nhà ta thật không...

. đáng yêu chút nào, và cũng không đơn giản, nhưng hấn cũng không biết vì sao khi thấy nàng mất đà thì lại bay đến đỡ cô, -mình đến rồi- rồi lấy bàn tay lên ngửi - sao quen thuộc thế nhỉ! mùi hương này mình đã.....-, chuyện hôm nay dù hấn không thấy đi chân nửa thì hấn vẫn không đỡ nguyệt phi vì thế nguyệt phi vẫn đứng đưng nhưng điều khiến cô bất ngờ là hấn lại đỡ vũ hàn- vũ hàn! ngươi phải chết- nguyệt phi cắn răng

về đến ngự thư phòng hấn cho gọi võ công công và nguyên công công đến bảo anh em ngự quân họ vẫn tới

-các người nhanh chóng thông báo cho vân đỉnh, vân lạc, vân liệt điều tra vũ hàn cho ta hình như cô ấy là giả mạo,

-vâng ạ.

bọn họ lập tức phi nhanh như gió.

tôi đó,-.

- hoàng thượng tối nay đến thiên cung và mật cung hay là đến tâm cung nghỉ ạ.

võ công công cung kính hỏi.

-không tối nay đến vũ cung.

võ công công nheo mắt tỏ rõ sự bất ngờ xém té xuống long sán nhưng miệng vẫn cười,- tiên đế tiên hậu thuộc hạ bây giờ có chết đi chẳng nữa cũng vui rồi.... Ha ha - võ công công cười gian, còn hần vẫn lạnh mặt - nữ nhân đó là ai, vào cung có mục đích gì, lại còn giả ngốc nữa,....- hần càng nghĩ vừa cảm thấy càng rối (haizz võ công công mà biết hần đang nghĩ chuyện này chắc sẽ thất ngất mất ha ha) chợt nhớ tới tiếng sáo, tới ánh mắt mạnh mẽ nữ nhân ấy, kiểu ngượng long vẫn dần đi xa theo hướng vũ cung....

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6-2: Vũ Hàn dị giới ở địa giới

Tiểu Ngốc Xuyên Không Gặp Tổng Tài Thủ Lĩnh Hắc Đạo-thật đau nhứt nha.....- vũ hàn mở mắt dậy thấy mình đang nằm trên chiếc giường, trải bằng niệm trắng, vội nhìn xuống thân mình -trời ạ cái quái gì vậy! bộ đồ gì mà mỏng vậy- trên tay gắn cái ống gì đó dẫn ghim vào trong tay mình, cô khẽ nhìn lên thấy một cái bình úp ngược nước theo ống đó chảy vào, nàng há hốc miệng khẽ động dậy, một cơn đau nhứt lan tỏa toàn thân, cô vội nhìn quanh, một căn phòng chứa đầy những vật dụng khó hiểu, có một cái hộp mà nó cứ kêu bíp bíp, căn phòng chìm trong một màu trắng, cô vội hướng về cánh cửa, một người nam hơi trung niên và một phụ nữ trẻ đi vào toàn thân 2 người là mặc trang phục trắng lạ mặt vào nói

- vũ hàn tiểu thư, cô cảm thấy thế nào ạ

người đàn ông hỏi

-đây là đâu

Cô vội hỏi lại

-đây là bệnh viện ạ, cô rơi từ tầng 70 của tập đoàn vũ hàn ạ, cô đã hôn mê gần 1 tháng rồi ạ

Hần giọng nhẹ nhàng nói

-tôi hôn mê,gần một tháng,!còn có bệnh viện, tầng 70 tập đoàn vũ thị là cái gì, tôi ngất vì té xuống nước mà

Cô hết sức bất ngờ

-tiểu thư người không sao chứ ạ, y tá đưa cô hàn tiểu thư đi CT não, kiểm tra toàn bộ

Hần vội quay lại nói với cô gái phía sau,

-vâng ạ

Nói rồi cô gái đẩy cô và cái giường đi một mạch - cô gái này thật mạnh nha - nhưng cô không biết bên dưới chiếc giường có bánh xe

-các người đưa tôi đi đâu

Cô vội hoàn hồn hỏi

-xin tiểu thư giữ trật tự công cộng và nằm yên để y tá chăm sóc ạ

Tên nam nhân nói

-thưa bác sĩ, não có một số vấn đề xuất huyết nhưng không nghiêm trọng, còn lại đều bình thường

Cô y tá nói với hân

-vũ hàn tiểu thư quả là nhân y roi từ tầng 70 xuống mà không chết đã vậy còn chỉ bị vết thương nhỏ, nhưng hình như cô ấy đã mất trí nhớ.

Hân ra giọng tán thưởng

-chắc có thể ạ,

Y tá cũng cảm thấy rất kì lạ

-ukm, theo ta nghĩ do hoảng hốt hay va đập nên tạm thời kí ức mất đi, thôi cô đi chăm sóc cho tiểu thư, ta còn ca phẫu thuật,

Nói xong hân bỏ đi một mạch

-vâng thưa giáo sư

Cô y tá cúi đầu xong cũng bỏ ra ngoài

-đây là đâu, thế giới này, cổ mình.... á tên này là ai sao lại để dao ở cổ họng mình, -đang nhắm mắt suy nghĩ cô chợt thấy đau ngay cổ họng mình, cô ngược nhìn một tên nam nhân mặt lạnh tanh đang để dao ngay cổ mình làm cô nhăn mặt đau đớn

-không ngờ cô vẫn còn có thể sống, vũ hàn nhiệm vụ này không tính là hoàn thành, nên tôi sẽ thay thủ lĩnh tiền cô đến cuối cùng của nhiệm vụ, tôi rất tiếc khi phải lấy mạng một mỹ nhân như cô, nhưng...

cô nhìn chăm chăm vào hân,mắt nâu bỗng sáng lên, chuyển dần sang màu đỏ, cô không còn là mình nữa, tên sát thủ vừa thấy ánh mắt cô bỗng khựng lại

-bỏ dao xuống,

cô chậm rãi nói,hân vô thần bỏ xuống,cô thấy vậy vùng lên bỏ chạy khỏi căn phòng quái lạ, ra khỏi cái nơi mà người ta gọi là bệnh viện,cô nhanh chóng bỏ chạy thấy một đám người đuổi theo, haizz tránh vô dũa gặp vô dũa, vừa thoát được một tên giờ lại gặp cả một đám đuổi theo mình,nhưng cô không ngờ họ không phải là cùng bọn với tên vừa rồi trang phục hoàn toàn khác, cô chạy thục mạng, tới nơi rất nhiều người trên ghi "tập đoàn viên hạo " cô ngược lên nhìn mới nhớ lại, nhìn quanh, - trời ạ thế giới nào thế này- cô nhìn tòa nhà bằng kính cao lớn, đường xa trải một lớp đen, trên đường không xe ngựa, mà tập nập các hộp sắt biết di chuyển, còn có vô số người ăn mặc rất thoáng mát, -trời ơi, có ai cứu tôi không- cô bất chợt nhìn thấy đám người kia đuổi tới, một tên dùng súng bắn vào cô nhưng do cô kịp né, - cái đó là cái gì mà hỏa lực kinh quá xém chút nữa giết chết mình rồi- cô quay gắt đầu nhìn lại đám đàn ông lạ mặt, mắt sáng rực lên, cả thân người bọn họ cứng đờ đứng lại, cô thật không biết tại sao mình lại có năng lực này trước kia cô hoàn toàn không có- hay trước kia mình không có điều kiện dùng nhĩ! thật phí phạm mà....! cô nghĩ, lúc này một cái hộp sắc chạy đến mở cửa, một nam nhân ăn mặc bộ đồ đen trong công ty bước ra, chàng trai này vô cùng xinh đẹp nha, có thể gọi là cực phẩm mỹ nam à, cô nhìn thấy hân bước vào cái hộp sắt, vội chạy lại,

- huynh đài có thể cho ta hóa giang một đoạn được không, ta đang bị thích khách truy sát

hân đưa mắt lạnh nhìn cô, phía sau đám người bảo vệ hân túm lấy cô, -cô gái này đang đóng phim à- hân nghĩ, rồi nhìn cô gái, thấy hân có vẻ không đồng ý cô vội dùng mắt mình một lần nữa, hân thần thờ, cô nói

-cho ta vào trong

-vâng! mời người vào

các người hộ tống hân thấy hân nói vậy nét mặt xanh mét- tổng tài sao vậy- bọn họ cũng buông tay sợ làm tổng tài nổi nóng, cô vội leo lên ngồi kế hân, cô quanh đầu ra sau cửa xe đóng lại, bọn người đuổi theo cô lúc này đang cười- cô tự hỏi! mình thoát sao bọn họ vui thế nhỉ, tên mỹ nam mặt lạnh vẫn ngồi thừ ra vô hồn, tên tài xế thấy thế cũng chỉ biết chạy, bỗng nhiên kết một tiếng, mắt hân đột nhiên hoàn hồn quay quá nhìn cô, hân liếc cô, cô gái này thật đẹp nha, so với các đề hậu màn ảnh còn kém xa, nhưng cô gái này là,- tổng giám đốc bí mật tập đoàn vũ hàn ư..... không ngờ cô tự chui đầu vào nhĩ.....-, cô ngược mặt lên thấy hân như có vẻ đã thoát khỏi thôi miên, vội nhanh miệng

- cảm ơn người, phu xe cho ta xuống chỗ này được rồi

tên tài xế nhìn hân như đợi lệnh, thấy hân khẽ cười, -vũ hàn cô điên rồi sao? -hân nghĩ -thật vui-

-cô nghĩ lên xe của thiên hạo này muốn xuống thì xuống sao, vũ hàn, cô đã tự chui mình vào cô nghĩ tôi sẽ buông cô à, hôm nay cô phải chết

hân lấy một cây súng để ngày đầu cô gồng lên chuẩn bị bắn thì cô hét lên

-huynh là là ai

"huynh",hân vụt cười nhẹ, làm tên tài xế như hoàn hồn - tổng giám đốc cười sao?- vũ hàn này hôm nay làm sao vậy nhỉ, mấy lần ám sát hân, lấy tài liệu mật, làm sát thủ, làm tổng giám đốc tập đoàn nhất nhĩ thế giới, chẳng lẽ giải thể tập đoàn vì muốn theo ngành diễn viên, nhưng hân nhìn ánh mắt ngu ngốc của

vũ hàn tỏa ra rất chân thật không giống diễn xuất

-cô nói năn gì thế, cô bị điên à, tôi đang nghi ngờ tập đoàn cô phá đi là vì muốn làm diễn viên chứ không phải là nhiệm vụ tổ chức

-tôi không nhớ gì hết, anh là ai, thả tôi, thả tôi, tập đoàn, tổ chức là cái gì, còn diễn viên là cái gì

-cô đang giả dằn với tôi à, nhấn y, vũ hàn thư kí, tổng giám đốc tập đoàn vũ hàn, hay siêu sát thủ cấp s thể giới do chính phủ điều khiển

-ngươi đang nói gì vậy, ngươi biết cha ta là ai không

cô không phải mờ côi sao, sao lại có cha, hần nhủ mày, chắc đây là nhân vật không tầm thường

-cha ta là tể tướng, dòng họ ta là dòng họ cao quý thứ 2 của đại trần quốc, ta cũng là mỹ nhân hoàng thượng

nàng nói đôi mắt ngốc nghếch đến khờ dại nhưng cho người ta cảm giác chân thực, hần há hốc mồm đang chờ đợi một điều gì đó đáng sợ, nghe nàng nói xong tên tài xế bỗng cười vật vờ còn hần cũng nhoe nhoẹt miệng cười tươi,-cô ấy sao vậy,, điên rồi à-

-cô đang xàm ngôn gì đó, cô tưởng đây là phim trường sao

-ngươi! to gan dám nhục mạ bổn cung

lần nữa tên tài xế cười vật vờ, nhưng thật ra tên tài xế này cũng để ý tới hần, thấy hần có nét cười, hôm nay có vẻ hứng thú mới dám cười như vậy chứ ngày thường - ăn đạn là cái chắc- hần nghĩ, người này có khi nào không phải cô ấy, hay là đang mất trí nhớ, không được phải giữ cô ấy lại, thả giết lắm còn hơn bỏ xoát.

-dù cô con ngọc hoàng, hay diêm vương, ta cũng không cho cô đi,

nói rồi hần ra hiệu cho tài xế phóng xe đến một tòa nhà, gọi là lâu đài cũng không đúng nó lớn như chính điện hoàng cung nhưng về cấu trúc thì không giống,

-oa cung điện này thật đẹp nha, nhà ngươi thực tài,

mấy chục người đang đứng đợi lệnh hần không nhin nổi che miệng cười, -cô gái này không biết sống chết a!2 gì- hần cũng cảm thấy hơi hứng thú

-thực lực của ta không cần cô bận tâm, người đầu nhốt cô ấy vào phòng, sắp người canh gác ngày đêm, có động tĩnh gì giết không cần thông báo,

nói rồi một đám người tới đưa tay bảo cô theo họ, cô thấy ánh mắt giết người của hần không dám cãi lại, do vừa thức dậy nên cô đói rồi mệt nên năng lực thần kì lúc này mà cô không biết là gì đã chiếm đoạt toàn bộ chút sức lực còn lại nên cô không sử dụng được nữa chỉ còn cách tuân lệnh hần để giữ mạng rồi sau tính tiếp.

cô được dẫn vào một căn phòng, lớn, tuy cũng cỡ phòng cô ở vũ phủ nhưng bài trí và vật dụng vô vùng lạ mắt, cô thấy toàn thân rã rời vội leo lên giường nằm ngủ, khi thức dậy thấy thức ăn đã chuẩn bị sẵn bên ngoài cánh cửa vẫn khép kín, cô ăn uống xong, vội đập cửa, hai nam nhân đứng canh bên ngoài thấy cô co động tĩnh một tên lên nòng súng tên còn lại mở cửa, mở cửa cô vội hét lên

-ta muốn đi nhà xí,

-trong ấy có nhà vệ sinh

-nhà vệ sinh là cái gì

-cô không biết nhà vệ sinh

-không! các người có thể cho một nữ nhân tới giúp ta không

hai tên nhìn nhau rồi gật đầu, tên cầm súng vẫn chĩa về phía cô, tên còn lại dẫn một cô hầu lên, cô hầu dẫn cô vào nhà vệ sinh hướng dẫn cô, cô vội cảm ơn rồi cô hầu cũng cười gật đầu không nói gì lập tức ra khỏi phòng,

tối hôm ấy, cô đang nhìn ra cửa sổ,nghe tiếng động bên ngoài, bây giờ cô cũng đã biết đó gọi là xe,hìhi cũng thông minh vãi đạn

hần vừa bước xuống xe ngược lên nhìn thấy cô đang thất thần, nhìn đôi mắt cô có phần ngốc nghếch không giống trước kia, cả người ngon cưỡng còn bây giờ cô tỏa ra ngây ngô, đáng thương, hần lại nghi ngờ người này là ai, cô rõ ràng là vũ hàn mà anh vẫn muốn giết chết cho bằng được sao bây giờ thấy cô lại như kẻ ngốc vậy chứ- không được lời là- hần tự nhủ, cô cũng ngược xuống nhìn hần, nam nhân này thật đẹp nha, nhưng mặt lạnh quá, hần nhanh bước vào

-hôm nay vũ hàn tiểu thư thế nào, có gì bất thường không

hần lạnh giọng hỏi

-có ạ, cô ấy dường như quên tất cả, đến việc đi vệ sinh thế nào cũng không biết

tên gác cửa nói

-ừ ta biết rồi, chăm sóc cô ấy cho tốt vào, không được lơ là có việc gì cứ việc giết chết cho ta, dù sao cô ấy cũng là mối nguy hiểm,

hắn vẫn dùng gương mặt lạnh

-sao giám đốc lại giữ lại cô ấy ạ

tên thuộc hạ thấy thắc mắc, biết là không nên hỏi nhưng chịu không được

-cô ấy còn nắm một số giấy tờ của ta, tuy không quan trọng nhưng cũng ảnh hưởng không nhỏ

hắn vẫn như cũ, nét mặt không chút gợn sóng nào, chậm rãi nói, đưa tay mở cửa đi vào

thật ra nếu cô chết hẳn cũng không có gì, vì cô chết những tài liệu ấy cũng sẽ mất mãi mãi thôi, nếu như trước kia hắn sẽ không ngần ngại cho cô một phát đạn, nhưng hắn bỗng thấy cô thật thú vị, không lạnh lùng như trước kia, đợi hành hạ cô rồi giết cũng không muộn, ánh mắt ngu ngốc của cô đột nhiên làm hắn khựng lại,-mình bị sao vậy nhi- nói rồi hắn đi dần tới phòng cô, cô nghe tiếng bước chân vội leo lên giường, giả ngủ, hắn bước vào nhìn cô cười, càng lúc càng lại gần.....

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Giả bệnh - vũ thừa tướng trúng độc

tại vũ cung lúc này, vũ hàn đang nghĩ về vũ hàn trước kia, cô ấy đầu luyện thân thể nhưng thủ pháp của nàng trong cơ thể này không giảm chút nào,

chỉ là có chút không quen nên dễ xảy ra vụ sáng này rồi quyết định tối nay sẽ xuất cung đi luyện công, chợt nhớ rừng đào đào, đây thực chất là một nơi bí mật.

do vũ hàn lần trước đi không ra khỏi thành, đó không biết đường nên đi ra luôn ngoài thành lúc nào không hay, trong lúc loay hoay trở lại,

cô ngửi thấy dưới đây một vực có mùi thảo dược, mùi thảo dược này cho nàng biết dưới đó toàn trân bảo, người thường không thể nhận ra, người nào phải thật tinh thông y thuật và có khứu giác cực kì nhạy bén mới nhận ra, bình sinh nàng sinh ra cả tư chất và thể chất đều hơn người thường,

xuyên qua tới dị giới này không ngờ cơ thể này cũng giống như nàng ở hiện đại nên thích ứng rất nhanh, nói là nhanh nhưng đây vẫn là cơ thể người khác nên vẫn còn một số điểm bất đồng không quen, cô nhìn xuống vực đáy vực vạn dặm không thấy đáy, nhìn quanh cô thấy gần đây có một hang động

, đi theo hang động tới cuối đường nhìn thấy một chiếc bàn, trên ghi "có duyên hữu thấy được đường vào ", nàng mơ hồ mò vào phiến đá, bỗng phiến đá thay đổi chữ " máu nhân sở hợp phiến thạch thừa chủ"

, thấy vậy, vũ hàn vội dùng miệng cắn ngón tay, giọt máu từ tay khẽ rơi vào bàn thạch, cánh cửa đá mở ra, nàng bước vào đây là thế giới khác à, xung quanh chim hót rí rít, nhìn lên có thể thấy mòm đá trên miệng vực, thì ra nơi đây là đây vực mà sau từ đây nhìn lên,có thể nhìn rõ chuyện trên miệng vực,

nhưng lúc này nàng ở trên nhìn xuống hoàn toàn không thấy gì ngoài chiều sâu bất tận nơi đây, vũ hàn nhìn quanh,một nơi toàn là tiên dược, có dòng suối, nước suối tinh khiết chảy rì rào, vườn anh đào hồng vạn dặm lung lay theo gió, không khí làm cơ thể có một sinh khí mãnh liệt, đi vào một chút, có một tảng đá ghi:

cảnh giới tiên nhân, cô không tin vào mắt mình nữa, thì ra đây là tiên cảnh, cô đọc tiếp mới biết động này là lúc trước thái ất chân nhân tu đạo, thành tiên

, động có linh tính, liên thông đáy vực, biết nhận diện chủ nhân,- quả là một nơi tuyệt diệu,- nàng thầm nghĩ, nhận thấy mình ở đây quá lâu rồi, nên quay lại mục đích chính là tìm hiểu kinh thành nên vội ra khỏi động, tìm đường về nội thành,

cô định tới đó, phi thân bay lên nóc cung, đang tốc biến chợt thấy một đoàn người đang hướng theo cung vũ mà đến, nàng vội nghĩ- quái hắn đến làm gì- thấy không ổn

, cô đành thúc thân quay lại vũ cung lòng thầm mắng tên hỗn đản làm cô mất hứng, vừa trở lại thấy bọn tiểu mai đang dọn dẹp, thấy nàng ba người nhanh miệng hỏi

-chủ nhân về sớm vậy ạ

chưa kịp nói hết câu

-hắn đến

nàng lạnh trả lời tỏ vẻ bức tức

-ai ạ

tiểu lan hỏi lại

-hoàng thượng

nàng đứng dưng

-hoàng thượng

tiểu mai và tiểu cúc đứng gần đó cùng tiểu lan hô lên một tiếng

-sao có gì lạ sao?

cô quay lại, đem theo ánh mắt khó hiểu

-không ạ, nô tì chỉ biết xưa nay tuy có tam cung lục viện nhưng hoàng thượng chưa từng ghé cung mỹ nhân ạ,

-hắn chỉ ghé cung phi tần thôi sao

-cái này nô tì cũng không biết, vì 4 phi tần được phong sống trong một khu hoàn toàn riêng biệt ạ, nên nô tì cũng không biết nhiều, nhưng thấy hoàng thượng mỗi sáng đều từ hậu cung ra ngoài nên có lẽ là vậy ạ

-tên này quả là sủng ái có chọn lọc nha

nàng hơi tức cười nói

-xin chủ nhân đừng nói những điều đó, sẽ bị chém đầu ạ, trong cung này lúc nào cũng phải biết ngoài trời ra còn có đao phủ trên đầu ạ, bằng chứng là không biết vì sao mười mấy thái y vô duyên vô cớ bị nhốt vào đại lao chờ ngày hành hình ạ

tiểu lan lo lắng nói

-ta biết hắn là bạo vương! ta sẽ cẩn thận hơn, nhưng hắn đến đây chẳng phải đều tốt lành gì, chúng ta đề phòng vẫn hơn

nàng đưa mắt nhìn bọn tiểu cúc

-đề phòng cách nào ạ

như hiểu được ý chủ nhân mình ba nàng đồng thanh đáp

-đóng một võ kịch

vừa nói vũ hàn cười cười

-đóng kịch,,,

ba người ngạc nhiên

-đúng vậy, chúng ta sẽ.....

nói xong 4 người mỗi hướng, vũ hàn chạy tung mền nằm xuống, tiểu mai đưa một chén nước gì đó theo lệnh nàng, uống xong quần chặt mền nằm trên giường,

bên ngoài tiếng bước chân càng ngày càng gần, tím bốn người cũng ngày càng đập mạnh hơn tỏ ra không khí có gì không tốt đến cung vũ,

-hoàng thượng gia lâm

giọng thái giám vang lên, tiếp đó là một đội hộ vệ đi vào, hắn một thân tuần mỹ mang nét lạnh lùng bước vào, khí chất hắn làm không khí trở nặng hơn,, ba người tiểu mai vội chạy lại

-chúng nô tì khấu kiến hoàng thượng

-đứng lên hết đi, vũ mỹ nhân đâu

hắn lạnh mặt như băng

-dạ bẩm vũ mỹ nhân do lúc sáng hoản loạn nên..... đau bụng ạ

tiểu cúc đáp trả hắn một cách cung kính

tiểu mai vừa nói vừa giương nhin cười thâm trách yêu - tiểu tổ tông tôi ơi,, chủ nhân cô không thể lấy lí do nào hay hơn được à.....- hắn nghe thấy vậy mặt không có chút cười, biết rõ nàng nói vậy để hắn thấy nàng ngốc, mặt hắn tỏ vẻ không tin, lạnh lại càng lạnh hơn

-để ta vào xem thế nào

hắn bước đến bên giường vũ hàn, vốn không tin nhưng nhìn thấy vũ hàn quần quai trên giường cả thân người trắng bệch, thấy hắn tới, vũ hàn ngược nhìn hắn bằng đôi mắt ngốc nghếch mang mấy phần lạnh lẽo, nùng nịu nói

-hoàng thượng giá lâm, thần thiếp không đón tiếp được, xin hoàng thượng trách tội

nàng giả vờ vùng dậy, thấy thế hắn phủ tay ý bảo không cần ngồi dậy,

-không ngờ người bị hoản mà cũng có thể đau bụng, thật không phải người thường

hắn tỏ ra vẻ chưa tin vào lời nàng nên cố ý nói móc

-ấy, hoàng thượng nói sao lạ vậy, phạm là người thường khi hốt hoản hay tâm trí không tốt sẽ làm cơ thể sinh ra những độc tố phản kháng nên dễ làm các cơ quan suy yếu ạ.... chẳng lẽ hoàng thượng không phải người thường

thấy vậy lỡ chơi rồi nên vũ hàn quyết định chơi thì chơi cho tới

-ngươi ngươi....

hắn cứng họng nhưng thật ra hắn đang suy nghĩ chứ không phải thua nàng vì hắn biết bây giờ mà điều tra nàng thì nàng sẽ không trả lời mà còn diễn tiếp đoạn ngắt siu, rồi đồn khắp cung, nói gì cô cũng là con vũ gia, hắn cũng nể mấy phần nên quyết định nhìn nữ nhân này diễn tiếp thì vẫn hơn.

-thôi chết người đâu, hoàng thượng nhìn ta bị lấy đau bụng rồi, mau vào đây, thần thiếp biết tội, khẩn xin hoàng thượng bảo toàn long thể

hắn định hỏi nàng là ai nhưng thấy trong ánh mắt ngạo nghễ giả ngu ngốc có mấy phần làm hắn cảm thấy quen thuộc, như đã nhưng nhớ ánh mắt này lâu rồi, càng chắc chắn đây không phải vũ hàn, vì vũ hàn không thể nói chuyện mạch lạc và ánh mắt như vậy,còn về phần vũ hàn vào cung vốn là ý nguyệt phi

nhưng thật sự là nhờ vả của vũ thừa tướng, lúc thấy con mình nhất quyết vào cung, vũ thừa tướng biết không thể cản đành vào cung xin hoàng thượng cho con mình làm mỹ nhân một thời gian, khi nào thấy vũ hàn chán thì cho về,

hắn cũng vốn không chú ý gì tới, nhưng cũng không phải vì vậy mà hắn không biết vũ hàn trước đây là người như thế nào,, được cung chiều quá đáng đâm có mấy phần chán ghét, cho đến khi nhập cung vẫn chỉ là để thay thừa tướng trông nom giúp thôi, hắn chợt tỉnh đưa mắt ra khỏi người vũ hàn

, nghĩ thấy nàng có vẻ thật sự đau đớn, nên đành bỏ qua đợi lúc khác điều tra vậy, thật sự hắn vẫn không tin người này bệnh vì bệnh sao cái lí được như vậy

Hắn thấy người chạy vào, người nài cùng tướng có thích khách, thấy vậy hắn vung tay

-người đâu, hỏi cung

hắn thấy nếu cứ tiếp tục làm khó cũng không có kết quả gì

-vâng ạ, hoàng thượng hỏi cung

công công nói to

-chúng thần cung tiễn hoàng thượng ạ

-thần thiếp cung tiễn hoàng thượng

bọn người vũ hàn cung kính

-ngươi nghĩ đi, khỏi hành lễ

-thần thiếp tuân lệnh

hắn đi ngày một xa, thân thể càng dần dần mất đi, mang theo một không khí lạnh lùng ngọt ngào qua đi, nàng trầm nghĩ- những phi thân ngủ với hắn thì sao nhỉ, có mà lạnh chết mất,.....- nàng thấy mình nghĩ vu vơ vội bật dậy, tung mình chạy ra

-trời ơi nực chết ta mất.

-tiểu thư diễn thật xuất quỷ nhập thần ạ

vừa nói tiểu cúc lấy quạt quạt cho vũ hàn

-ngươi trông qua mặt được hắn sao? hắn chỉ có 5 phần tin thôi 5 phần vẫn nghi ngờ đấy

-sao ạ! vốn nghe hoàng thượng là người trí, dùng cả mao đều vẹn toàn nhưng không ngờ lại cao siêu như vậy

tiểu cúc hơi bất ngờ vì tiểu thư mình làm rất tốt nhưng không ngờ vẫn không có được lòng tin tuyệt đối

-hắn còn cao hơn ngươi nghĩ nhiều, nếu đấu trực tiếp với hắn, ặc.... không biết người thua là ta hay hắn nữa, nên càng tránh xa hắn càng tốt

nàng nói giọng lạnh lùng, nghe có phần sợ đối thủ này

-nô tì biết ạ,

tiểu cúc cung kính trả lời

vũ cung trở lại yên lặng, lúc này hắn vừa đi vừa lăm bằm, - giả bệnh cao siêu đấy, lần này ta càng xác định ngươi không phải vũ hàn, ngươi mạo danh có mục đích gì- hắn mặc trang nghiêm toát lên vẻ băng giá đi về tẩm cung

sáng hôm sau

vũ hàn đang cầm ly nước lên uống, không biết vì có gì ly nước rơi xuống vỡ tan tành, nàng tự nhủ chắc là do cơ thể chưa quen nên tay run, nhưng nàng vẫn biết có chuyện không hay vì nàng vẫn tinh thông thiên tượng bỗng thấy tiểu mai chạy thục mạng đến chỗ mình, chưa kịp nói gì, tiểu mai nước mắt giàn giụa rơi xuống,

-chủ nhân, mấy hôm trước vũ thừa tướng đi thu gom lương thực, không ngờ úc áp tải về kinh bị thảo khấu chặn cướp, vũ thừa tướng anh dũng đánh tan bọn thảo khấu, nhưng không ngờ còn một tên dùng ám khí, làm thừa tướng hôn mê, các thái y đều lắc đầu ạ, họ đang cố dùng thuốc kéo dài thời gian để quốc sư cũng đang pha chế thuốc, nhưng cứ kéo dài tiểu mai sợ thừa tướng,..... sẽ mất mạng ạ.....

nghe tới hai từ mất mạng, chén nước trên tay vũ hàn lảo nhão rơi xuống vỡ tan tành,

không biết vì sao với hai người này biết không phải thân sinh mình nhưng luôn thấy có một sự liên thông gì đó, khó giải thích- chắc tại do cơ thể này là của vũ hàn trước đây- cô nghĩ thấy hơi buồn, rồi bảo bọn người tiểu mai dọn mành võ còn mình thì phi thân về phủ vũ gia tộc.....

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Quốc trụ rung lay - một nửa giang sơn

vũ hàn phi thân như bay đến tể tướng phủ, đưa mắt nhìn xuống, trước cửa phủ từng hàng người dài nối đuôi nhau, đứng chặn cả đường dẫn vào phủ,

cùng phải, vũ gia là một trong tứ đại gia tộc nên nếu phủ gia sụp đổ sẽ cuốn theo vô số hệ lụy, linh vật vũ gia sẽ biến mất mãi mãi để theo phò mệnh cho chủ nhân mình, trấn quốc đại linh khí còn lại 3, nếu 3 người còn lại không đủ sức chống đỡ không ngoại trừ khả năng trấn quốc sụp đổ, vì vậy vừa hay tin người từ mọi phương đều đổ về đứng trước cửa vũ phủ cầu nguyện cho tể tướng người nhân đức tai qua nạn khỏi,

cũng là cầu nguyện cho trấn quốc thoát khỏi nạn diệt vong, từng hàng dài trật tự nối đuôi nhau đến, có cả những người của lân bang cũng đến,(đây là những nước nằm trong quyền quản lý của trấn quốc do mượn trụ chống thiên hay cũng là thuộc quốc của trấn quốc)

lúc này, triều đình không ngự triều, quần thần tề tụ tại đây, còn hoàng thượng và 2 đại gia tộc đến thiên tiên các đưa thêm tiên khí vào ba linh khí để phụ giúp linh khí vũ gia đang mất đi rồi cấp tốc quay lại phủ tể tướng, do thiên tiên các có thức thần bảo vệ linh khí nên không cần người canh gác,

ba người họ vừa đến trước cửa bỗng học ra một ngụm máu, một luồng khí làm điên đảo chạy dọc theo sườn lưng họ

bên trong phòng vang lên tiếng hô to ngắt quãng

-vũ thừa tướng mạch tượng yếu đi đột ngột, vũ phu nhân vì tin này nên ngất xỉu, mong mọi người,..... chuẩn bị.....

lúc này mặt đất rung dữ dội cả trời đất nghiêng như ngã về phía nam, tuy 4 nước lớn đều có trụ riêng chỉ các thuộc quốc mới lo nhưng thật sự việc này cũng làm nghiêng cả 4 trụ chống đỡ giới, do linh vật tể tướng là tiên khí trấn quốc phía nam, vũ tể tướng đang yếu dần nên gây ra mất cân bằng bốn phương

, gây rung lắc dữ dội, con trai thừa tướng thì do vẫn còn biên ải nam không thể về mà thừa tướng và linh vật yếu đi đột ngột không còn đủ sức để làm nghi thức kế tục máu nhường linh vật cho con trai mình,

ba linh khí lúc này tập trung tiên khí ba người để củng cố lại tiên khí trong cột nên ba người chịu ảnh hưởng không ít,

bên dưới, người đứng thành hàng trong phủ quý rạp xuống đất, người trong ngoài phủ nước chực trào, có người ngắt xi

vừa nghe xong, ba người đang đứng bùm miệng máu vẫn chảy xuống trấn an toàn dân vì vũ thừa tướng yếu dần tiên khí cần nhiều hơn mà tiên vật liên thông với chủ nhân nên ba người lúc này cũng nhợt đi, đoàn quốc sư nhanh chóng ôm miệng phát tay bảo thái y theo mình nghị thuốc,

hắn cùng tướng quân vào phòng tể tướng để dùng nửa tiên lực duy trì mạng cho vũ thừa tướng, lúc này, do động người quá không vào được nên vũ hàn chỉ còn cách phi thân vào,,

vũ hàn tung chân nhẹ nhàng bay trên làn người đang quý rạp phía dưới như thần tiên, mọi người ngược lên nhìn người nữ nhi đang phi thân trên không, mắt chăm chú không rời, bỗng một tiểu nam nhóc đứng lên nói

-tiên nữ đó là tiên y tí ti! đó là tiên y tí ti,

mọi người nghe dậy vuốt nước mắt, trong ngoài phủ sững sốt,lúc này vũ hàn cũng đã đứng giữa sân vũ phủ, một cô y trắng, khăn che mặt trắng bạc, cả thân người phản phát sáng không khác một phần một tiên nữ hạ phạm

mọi người ngắt ngảy, trong phòng tể tướng hắn và tướng quân đang cố dùng nội lực trấn an nguyên thần tể tướng mắt đang tối dần nghe bên ngoài có người nói tiên y - tiên y tới sao?- hai người tuy thầm nghĩ nhưng vẫn không ngừng cung cấp nguyên thần cho tể tướng

, còn về bên ngoài trong phủ người quý, ngoài phủ người đứng, nước mắt ai cũng ướt cả, thấy nàng mọi người vội tung hô

-cầu xin tiên y giúp vũ tể tướng, giúp trấn quốc tai qua nạn khỏi, cầu xin tiên y

Nàng phát tay lên ý bảo mọi người yên lặng, quay gót chân đến phòng thừa tướng, cánh cửa tự động mở ra, bước vào trong, nhìn chăm chăm vào người trên giường còn hắn và thừa tướng đứng hai bên nhìn cô, -đây là tiên y đây sao! Quả là khí chất hơn người- đang nghĩ thì nàng lại phát tay bảo hai người họ ra ngoài,

hắn và tướng quân ra ngoài, nàng bước lại gần tể tướng, hai giọt nước mắt rơi xuống,

Trần ân ra ngoài nhưng không biết sao tiên y này làm hắn có một cảm giác quen thuộc nên hắn quay lại, bất chợt trên ánh mắt lạnh lùng không kém gì hắn,hai giọt sương từ má cô rơi xuống,

hắn lại thất thần -khóc! sao cô ấy lại khóc, cô ấy có quan hệ gì với tể tướng,- nhiv cảm nhận được, cô quay ra nhìn hắn bằng đôi mắt lạnh lẽo ý bảo hắn ra ngoài,

hắn thấy vậy cũng bỏ ra, cửa đóng lại, hắn và mọi người bên ngoài quốc sư hay tin tiên y đến cung muốn vào xem qua để học thêm kinh nghiệm, nhưng hoàng thượng và tướng quân cản lại nói tiên y không muốn người khác vào, cả không khí hồi hộp bao trùm cả kinh đô,

ba người đứng ngoài cửa mặt cũng đang tái nhợt do nguyên thần đang mất dần đi vũ hàn thấy đã yên ổn nên tháo khăn che mặt xuống, nhìn vết thương thừa tướng,đoán - độc này không có gì, nhưng chương khí mang trên mình nó quá mạnh cần một loại tiên khí thanh tẩy-

Dứt lời nàng đem ra một chày nước lần trước lấy từ con suối ở rừng đào ra, quả nhiên là có linh khí, rửa vết thương đến đâu vết thương từ đen chuyển sang đỏ đến đỏ, gương mặt thừa tướng bớt nhợt đi, lúc này,

trần quốc đang chao nghiêng thì bỗng lấy lại thể cân bằng, rung lắc nhẹ hơn, ba người đứng ngoài sắc mặt cũng dần tốt lên, ba người nhìn nhau

-quả đúng như lời đồn, nữ tiên y này quả thật là phúc tinh trần quốc

nghe xong hắn chợt có một chút mong luân chờ đợi

cửa đột mở,cả phòng như sáng lên, cô bước ra thăm nghĩ- thanh tẩy xong rồi giờ chỉ còn trị độc thôi, nàng vung tay đưa về phía ba người bọn họ một tờ giấy trên ghi thuốc

quốc sư thấy vậy vội chạy đến cung kính lấy mảnh giấy rồi đi phân phó lấy thuốc, lúc này một tiểu hài nhi chạy đến ôm lấy nàng nũng nịu

-tiên y tí sao tí xấu quá nói đến thăm đệ nhưng không đến, làm đệ chờ đợi rất lâu đó cả cha mẹ đệ nữa, tí thật xấu mà

nàng khẽ cười, cả vùng trời xung quanh như rực sáng mọi người phía dưới như ngắt ngay, đắm chiều vào ánh mắt đó, nhưng nói là phần đông thôi bởi vì

các nữ nhân mới lớn tuy cũng bị chú ý tới nhưng người bọn họ chú ý tới là hoàng thượng dung nhan bất phàm, tỏa ra một luồng khí lạnh làm rợn mình nhưng các nàng thích vậy

vũ hàn cũng không chú ý tới những ánh mắt ấy nhìn ai hay cả những ánh mắt muốn nhìn xuyên khăn che mặt, thấy tể tướng đã bình an, ra ngoài khá lâu sợ làm bọn tiểu mai lo nên vũ hàn đành phải về, rồi cả thân mình nhất bồng lên định phi thân đi nhưng có một bàn tay nắm lấy tay cô lại,

tim nàng đập thình thịch mặt đỏ lan, quay lại nhìn thì ra là hần, mà hần lúc này mặt cũng đỏ ran, tim đập rất mạnh, hần nghĩ- quái! cảm giác gì thế này, hôm đó gặp tiên cô thúc sáo cũng là cảm giác này.... - cô đứng lại nhìn hần, lấy lại tinh thần, vung tay bảo hần bỏ tay ra hần đang thất thần thấy vậy hoàn hồn bỏ tay ra, mặt cũng phục hồi, vội nói

- nữ tiên y có thể giúp ta cứu hai người được không. /.....

-ta không có hứng thú

vũ hàn lạnh lùng trả lời

-vậy sao tiên y lại cứu tể tướng,

hần trợ mắt ra nhìn

-ta cảm thấy có duyên

nàng hơi chột dạ

-tứ đại tộc vốn như người trong nhà, mắc sao tiên y giúp vũ gia lại không có duyên với trần hoàng tộc ta

nàng im lặng, quốc sư cũng đi đến nghe vậy vội quỳ xuống

-cầu xin nữ thần y giúp hoàng thượng trị bệnh ạ

Quốc sư vội nói

-hần nói không phải trị cho hần, mà ta cũng không có hứng thú trị cho ai cả, hôm nay chỉ là thấy nào nhiệt tiện đường thôi

-vậy tại sao tiên y lại khóc khi thấy tể tướng

-ta nợ tể tướng một.... Điều khó nói hết, vả lại tể tướng là người nhân đức

vũ hàn vừa định nói ta nợ ông ấy thân thể con ông ấy may mà kịp trở lời không thì....

d

-nếu tiên y muốn cứu cả đất nước này tại sao không cứu hoàng thượng, ngài là người nhân đức khẩn xin tiên cô cứu giúp

Đoàn quốc sư quỳ xuống cầu xin

-xin tiên cô đừng nghe lời quốc sư, xin tiên y giúp chữa bệnh cho....

Hần trừng mắt ngăn lời quốc sư nói

-ta chưa có hứa chữa bệnh cho ai cả, chữa cho người hay người người muốn ta chữa ta sẽ có lợi ích gì

Cũ hàn cắt lời hần

-ta... ta..... sẽ giao nửa đất nước mình cho tiên y

Hần nhẹ giọng nói

-ngươi nói thật

-quân vô hý ngôn

Hần chắc chắn

-ta chấp nhận

cô gật đầu

-ta sẽ chữa một là hai người người muốn cứu, hai là người, chọn đi

vũ hàn vẫn giữ giọng lạnh lùng

-ta muốn chữa cho hai người

hắn nói giọng chắc chắn

-được!!! tuy ta thấy người là một mình quân nhưng khí chất của người cho ta thấy người phải chịu nhiều đau đớn đó

nàng nhắc nhở hắn

-điều đó tiên cô không lo! xin tiên cô theo ta chữa cho hai người ta cần là được

hắn chậm rãi trả lời

-nói thật tình ta từ lâu ta đã không trông mong gì, nếu tiên y cứu ta cũng không cần vì ta sống với nó mười mấy năm rồi, ta biết có trị cũng chẳng được gì không nên làm khó tiên y, với lại ta đang..... một nữ nhân, không có cô ấy ta chỉ như một kẻ vô hồn thôi thà chết còn hơn,

trong lời nói hắn, từ lúc gặp hắn tới bây giờ, đây là lần đầu nàng cảm thấy hắn bị thương như vậy

-không biết cô nương nào làm cho quốc vương tam cung lục viện lại phải vì nàng mà mạng cũng chẳng cần vậy

vũ hàn nói mang theo mấy phần lạnh lẽo

Nói tới đây tim vũ hàn thất lại chẳng biết vì sao - tại sao khi biết hắn có người mà hắn thích tìm mình lại đau như vậy, hẳn lẽ mình thích hắn, tên lạnh lùng này, mà mình có lẽ phải bỏ ý niệm này ngay vì hắn đã có người mình yêu rồi mà còn vì nàng ta mà suy tư thà chết còn hơn.

- ta cũng chẳng biết ta chỉ gặp nàng một lần vào đêm trăng rằm tháng này, nhưng cô ấy.....

Đôi mắt hy vọng của hắn sụp đổ, xung quanh lại tỏa ra Mùi vị lạnh tanh xung quanh hắn, - sao mình lại nói chuyện này ra nhỉ! Nó lại làm mình nhớ tới người đó mà thôi, lúc đó cùng tại mình chậm chân để cô ấy biến mất thôi -

-thôi không có gì đâu! chúng ta hồi cung được không tiên y

Nàng thấy ánh mắt hắn vậy, càng chắc tình ý của hắn sâu đậm với người phụ nữ mà lần đầu gặp kia, nàng thầm nghĩ - nam nhân này thật chung tình ánh mắt ấy cho mình biết hắn thật sự có thể vì con gái ấy mà chết, phải chi người con gái đó là... Sao mình lại có suy nghĩ này hoài vậy, phải bỏ nó ngay - với một sát thủ như nàng yêu là Cẩm Kỳ

đây lại yêu một người đã yêu người khác còn cấm kị hơn, nàng tuy chắc chắn là không yêu hắn nhưng thật sự với hắn nàng không hiểu nổi mình nữa, thoáng chút buồn - chắc một trong hai người hắn bảo mình cứu.... là người phụ nữ hắn yêu- nàng hơi chần chừ, nhưng nàng vẫn nhớ tình yêu là một thứ xa xỉ vì trời sinh nàng chỉ cần tình thân thôi

bây giờ đã có nàng không cưỡng cầu nữa, hướng chỉ người này quá xa vời rồi, -thôi thì mình cố gắng chữa cho người con gái ấy, để hắn cùng người hắn yêu.... có thể bên nhau- nàng thu lại ánh mắt thoáng buồn lạnh giọng nói

-vậy được rồi, dẫn ta đi gặp hai người đó đi, ta cũng không cần giang sơn gì của người đâu, chỉ cần quốc thái dân an là được rồi. nếu người là hôn quân ta sẽ quay lại lấy phần của ta.

thật ra vũ hàn cũng cách chữa cho hắn, chỉ cần thanh trừng tà khí bằng tiên khí mà nơi đó có lẽ chỉ có một là địa động hôm trước, đó là nơi tiên tạo

, linh khí có thể thanh tẩy, nhưng người này đã chọn cứu người khác thì cô cũng thành toàn và đây cũng là quy tắc mạng đổi mạng của cô, cô không muốn phá vỡ quy tắc lần thứ hai, còn lần vũ thừa tướng xem như nợ thân thể vũ hàn thế giới này

cũng một phần là vũ tể tướng và phu nhân là cha mẹ mình, nàng cũng không biết vì sao mình có cảm giác này với họ nữa, cũng bởi vì vậy mới ra tay cứu, giúp nàng tự như vậy, nhưng không biết vì sao khi trị khỏi bệnh cho vũ tể tướng nàng lại rất vui.....

nói rồi hắn vẫy tay cho công công, võ công công hướng về đám nô tài

-hoàng thượng hồi cung

mọi người trong ngoài phủ quỳ xuống hô to

-cung tiễn hoàng thượng vạn tể! vạn vạn tuế, hoàng thượng thiên tuế thiên thiên tuế, tiên y hồng phúc tề thiên

nói rồi hắn leo lên một con ngựa màu đen to lớn, hắc khí tỏa ra làm người khác run sợ tiếng ngựa hí lên làm mọi người im bật sợ hãi, vũ hàn theo sau hắn, một cỗ xe ngựa trên lưng một con ngựa trắng đến mang theo sự diệu nhẹ,

vũ hàn bước nhẹ nhàng lên xe,, một luồng thanh khí tinh khiết tiết ra khí chất ngất trời xua đi sự lạnh lẽo khi này làm người khác lấy lại tinh thần, cô lên xe ngựa, đoàn người nối nhau về cung, vũ phủ ngày một khuất xa, khuất xa, nhưng đang đi bỗng dừng.....

- tg: vũ thần -

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thích khách - hồi cung

đoàn người và xe ngựa cứ vậy đang xuyên qua một cánh rừng âm u, bỗng cả đoàn xe dừng lại, một luồng gió bất an dâng lên trong người vũ hàn, bên ngoài tiếng thị vệ hết lên.

-có thích khách! bảo vệ hoàng thượng, bảo vệ tiên y.

dứt lời, hàn vũ kéo nhẹ tấm màn lên nhìn ra ngoài, thấy trần ân đang đứng cạnh xe ngựa bảo vệ, một chút âm áp thoáng qua trong lòng, liếc nhìn một đám người mặc trang phục đen kéo đến nhiều như nước mà đoàn thị vệ chỉ có vài người.

Lòng tự nhủ - không xong rồi, dù mình và hắc có giới võ cớ nào cũng không chống nổi một lượng người lớn như vậy mà chúng lại còn là cao thủ, mang độc rất cao trên hung khí, chỉ cần bị chúng làm thương nhẹ cũng sẽ trúng độc,.....-

đang mải mê suy nghĩ bất chợt có một mũi kiếm lao về phía vũ Hàn, không kịp tránh, cô chỉ còn biết nhắm mắt nhận nhát dao này- sao lại nhắm vào mình nhỉ..... haizz z... không sao dù gì đây cũng không phải cuộc sống của mình, sớm muộn gì mình cũng đi thôi- thầm nghĩ, bỗng một âm thanh ghê rợn vang lên.

-aaaaa.

vội mờ mắt vũ hàn thấy tên hắc y nhân đầu lia khối cổ, còn thanh kiếm hắc đang cắm trên tay trái của trần ngôn, cô bỗng chốc xanh mặt - tên này điên sao-, thấy không còn có thể lơ là được nữa, tự thấy mình là điểm yếu của trần ân

vũ hàn không muốn cho người khác biết nàng có võ công vì như vậy sẽ phiền thêm thôi, nhưng lúc này nhìn sang trần ân mặt mày chuyển xanh, - trong kiếm có độc-.

hàn vũ cả kinh thấy hắc đang đuổi dần, nam nhân này quả là kiên cường, võ công vô địch nha- nếu là mình thì chắc này giờ có mà lại xuyên vào thế giới nào nữa rồi (ý nói chết)- vũ hàn cười lạnh, -không dùng võ công được, thì chạy trốn...-.

nói rồi vũ hàn lao ra, nhìn đám thị vệ ý bảo họ chạy, họ nhìn vũ hàn như hiểu được vội bay đi, nàng cầm tay trần ngôn cả người hắc đã lạnh ngắt nhưng lại vẫn còn rất anh dũng,

vũ hàn lắc đầu- trời ạ! càng gần tên này ta không biết hắc có phải người không, dù đây là dị giới thì hắc quả thật là quá xuất chúng rồi- nói rồi nhờ hắc vẫn còn chút sức lực thấy vũ hàn nắm tay thì cũng hiểu ý, cả hai vùng vút bay vào sâu trong rừng.

đám hắc y nhân không trở tay kịp chỉ còn biết đứng nhìn bọn họ vũ hàn chạy. tên đầu đàn biết có đuổi cũng đuổi không kịp vội ra lệnh cho bọn hắc y nhân lui, về bẩm báo lại với chủ nhân.

về phần vũ hàn và trần ân, cả hai càng lúc càng tiến vào rừng sâu, từ xa thấy một ngôi nhà, vũ hàn thấy hắc sắp không chống chịu nổi vội đưa hắc vào trong, lúc này thì hắc chính thức gục xuống, vũ hàn nhìn sơ qua, đây có lẽ là ngôi nhà hoang do bụi đã bám đầy chứng tỏ rất lâu không có người ở đây.

thấy vậy vũ hàn thở ra một luồng khí an tâm, vội tháo khăn che mặt xuống, cầm lấy hai vạc áo hắc mở rộng ra, rồi lột trề xuống, vũ hàn vội đỏ mặt thầm nghĩ- tên này quả là yêu nghiệt! mặt ngoài đã không ai bằng, thân thể lại càng.....-

nàng liếc nhìn, thấy hình hắc cường tráng, ngực nở, bụng rõ từng múi một, vai rộng, cánh tay chắc chắn, da thịt săn, da có một màu đồng nhưng hơi trắng làm nàng ngạt thở vì khí chất đằm đằm của hắc, vũ hàn vội trấn an mình, nhìn vết thương hoành lên - lại là độc được này sao giống độc thừa tướng nhỉ..... -.

vũ hàn khê thờ dài, hên mà nàng còn một ít nước, vết thương hắc mới bị không lâu nên lương nước tuy ít nhưng vẫn đủ, rửa vết thương hắc xong, vũ hàn vội đi ra ngoài tìm thuốc, tuy không đầy đủ lắm nhưng vẫn gọi là có thể làm thuốc giải, tiện thể kiếm được một số thứ về nấu ăn.

quay về, thấy hắc khí chất bất đầu trở lại, vấn đề là cho hắc uống thuốc giải thôi, hắc đang hôn mê, thuốc cũng đã nấu xong, vũ hàn đỡ hắc dậy, hắc trong mơ mắt hơi mở ra,

thấy trong có chút mơ hồ một người con gái môi đỏ như máu, chẻ sâu, cặp mắt như ngọc thạch đỏ sâu thẳm không xuyên thấu, cái mũi cao vút, nhỏ nhắn chạy theo hay gò má, làn da trắng không một tí vết nào,

trong mơ hồ hấn không thể nào cảm thụ hết vẻ đẹp nữ nhi này, chỉ nhìn thoáng qua đôi mắt và khí chất đã lấy đi con tim hấn, hấn vội thốt lên trong mơ hồ.

- nàng trở lại rồi sao, tiên nữ, ta chờ nàng rất lâu đó.

nàng thở lạnh - người quả là nhất kiến chung tình, xem như ta không nhìn lầm người, đợi đến khi nào người hồi phục ta sẽ chữa bệnh cho người, người rất đáng cứu với lại một người tài như người mà phải chịu nỗi đau vậy mà vẫn oanh liệt chắc hẳn cũng không phải người thường, ta so với người haizzz chỉ đáng xách dép mà là xách dép từ xa thôi, còn về người người yêu ta nhất định sẽ chữa cho nàng, -nàng trầm nghĩ

trong lòng có chút hơi khó chịu, thấy hấn cũng đang mơ hồ nhưng vẫn còn sức uống hết chén thuốc, vũ hàn đỡ hấn nằm xuống, quay mặt ra cửa thoáng chút oi tức giận.

-đừng đi! nàng đừng đi được không, ở bên ta được không, ta yêu nàng, yêu nàng từ lần đầu gặp, lúc ấy nàng đang th.....

hấn bỗng mơ hồ không nói nổi nữa vì trong thuốc trị độc của vũ hàn có thành phần là thuốc an thần, hấn chưa kịp nói thì vì quá mệt do mất sức lại còn thuốc mê nhanh chóng rơi vào giấc ngủ, thấy hấn cũng đã an giấc nàng vội lấy khăn che mặt lại, đi xuống bếp nấu một chút đồ ăn, đây toàn là những món ở hiện đại nàng hay làm

, nấu xong dọn lên bàn thấy hấn cũng đã tỉnh đang bước lại, nàng vội nhắc một cái ghế cho hấn ngồi xuống, liếc thấy bàn thức ăn,

hấn quả thực rất đói lòng trầm nghĩ - không ngờ, tiên y vẫn có thể nấu ăn hấp dẫn vậy- hấn bỗng chốc trở nên thoáng buồn, ánh mắt hơi xục xuống.

-đây là tiên y nấu sao?.

- người nghĩ ngoài ta ra thì ai nấu, thân thể người không tốt, ta có xem qua cho người lúc trước người ăn uống quá vô độ, nên xem lại cách ăn uống đi, còn nữa người đang bị thương chỉ được ăn những món này muốn đòi hỏi cao sang tự làm đi.

lúc này thì vũ hàn đã đeo khăn mặt lại vì chỉ khi xem bệnh cô mới cởi ra thôi, thấy hấn có vẻ nghi ngờ cô hơi bực mình trả lời, vũ hàn tưởng hấn có ý chê nên cũng rất khó chịu vì uống công cả buổi của mình mà trước kia

, ở hiện đại, những người muốn nàng nấu cho một bữa ăn cũng không phải dễ, tuy nàng luôn tỏ ra đáng yêu nhưng không phải vì vậy mà dễ dãi, nấu đồ ăn phục tùng người khác.

vì là một sát thủ vấn đề ăn uống rất quan trọng nên vũ hàn luôn tự làm thức ăn cho hợp và cũng đầy dinh dưỡng nhưng quan trọng hơn là cảnh giác, cô thường xuống ăn trưa dưới chung với nhân viên, khi mở hộp ra, mùi thơm bay cả căn tin

, người người nhìn mà chảy nước miếng như vậy mà nhìn ánh mắt như đưa đám của hấn làm nàng phát bực- chắc tiên tử của hấn nấu ăn rất ngon đây-.

thấy trong lời nói có chút hăm hựt của nàng, hấn biết mình vừa làm nàng hiểu lầm vội biện minh.

-không ta không chê ta chỉ hơi vui vì lâu rồi chưa ai lo cho ta, vì ta mà làm cho ta một bữa cơm cả mà còn là một bữa cơm ngon thế này.

thấy mình hiểu lầm hấn nên vũ hàn cũng hơi ái ngại.

- người nói gì vậy thân là đế vương sao lại không có một bữa cơm ngon, sao lại thiếu tình yêu thương, còn nữa ta làm cơm cho người chỉ vì người là vì ta mới bị thương, à mà lần sau đừng đỡ giúp ta, ta không muốn mắc nợ ai.

-ta cứu người là vì ta phải nhờ vả người, người muốn chết ta cũng sẽ không hỏi vì biết người sẽ không trả lời, còn về phần ta là đế vương liên quan gì đến việc ta có hạnh phúc, người có biết mẫu hậu ta.....

Thấy hấn nói đến mẫu hậu ánh mắt lạnh toát về buồn rầu mới nhớ phụ thân phụ mẫu hấn bị độc hại chết, thấy mình thật vô ý nên vũ hàn có hơi áy náy vội cướp lời hấn

-

-thôi được rồi ăn cơm đi, không cần nhắc lại chuyện đã qua, tình duyên đêm nay mai ta và người lên đường, vết thương người mới nên độc không nặng như vũ thừa tướng nên sẽ lành nhanh thôi.

Thấy vũ hàn cũng không muốn hỏi thêm hấn cũng không muốn nói thêm nhẹ giọng lạnh đáp..

- ta biết rồi.

nói rồi nàng và hấn ngồi xuống ăn cơm, nàng đeo khăn nên ăn uống có phần khá bất tiện, thấy nàng không muốn cho người khác thấy mặt mình nên hấn cũng chỉ quay sang tránh đối diện với vũ hàn mà thưởng thức món ngon thôi, ăn xong hấn uống thuốc rồi quay về phòng ngủ, lại là thuốc như trước

, hấn lại lâm vào mê man, trong lúc hấn ngủ để hấn nhanh chóng hồi phục hơn, vũ hàn lấy thanh sáo mình ra, thổi một khúc, tiếng sáo làm cho cả lều rùng rùng như bất động để có thể yên tĩnh nghe tiếng sáo vũ hàn,

hắn trong mơ hồ nghe tiếng sáo cả người tốt lên, thâm thức kêu lên- tiên tử, tiên tử, nàng đến phải không- thấy hắn nói nhảm nàng cũng khẽ lắc đầu- nam nhân này quả là si tình quá rồi- vội cất sáo, thấy tiếng sáo dứt trong mơ hồ hắn gọi nhỏ- đừng đi, mẩu hậu, phụ hoàng, đừng bỏ con, tiên tử đừng biến mất, ở lại với ta đi, ta... cô đơn lắm....cũng đau lắm- -hắn nói loạn rồi nắm chặt tay vũ hàn,

nhìn hắn lúc này như một đứa nhóc vũ hàn khẽ cười, không biết hắn đã chịu bao nhiêu nỗi đau, mất cha mẹ, mất người yêu, chịu đựng căn bệnh đau đớn, nàng nhìn hắn bằng đôi mắt âu yếm trấn an hắn

- đừng sợ có ta ở đây, không ai có thể làm hại ngươi, đợi chữa cho hai người kia ta sẽ chữa cho ngươi, ngươi là người ta thần tượng nhất đừng làm ta mất thần tượng trong lòng

thấy tiếng nói ấm vang lên như tiếng sao nàng thôi hắn nắm chắc bàn tay hơn, yên bình chìm vào giấc ngủ miệng cũng dần ít lắm nhảm hai từ- đừng đi....- thấy hắn đã ngủ sâu, vũ hàn rút tay lại, tìm về gian bếp có một cái chõng nhỏ ngả lưng đợi trời sang

trong mơ hồ vũ hàn nghe tiếng gọi, vội mở mắt, thân thể hắn nhanh chóng đập vào mắt mình, làm nàng có chút giật mình, nam nhân này phải người không tụy vết thương không nặng lắm nhưng không thể khỏe nhanh như vậy, vết thương cũng dần lành lại, - hắn là.... quái vật à.....- thấy nàng có vẻ thất thần, hắn lạnh giọng nói

- tiên y ta đã khỏe hẳn có thể hồi cung chữa bệnh chưa, ta đã phóng ám hiệu cho thuộc hạ đến đón chúng ta, rất nhanh sẽ tới

-được rồi! ta cũng đau cần chuẩn bị gì,

-tối hôm qua có ai tới tìm ta không

hắn tuy tối qua mơ hồ nhưng vẫn cảm thấy tiếng sáo kia rất chân thật, còn có tiếng nói kia mờ mờ ảo ảo kia nửa thật có thể là ảo giác sao

-không ai cả! nếu có người chắc hẳn ta phải phát hiện chứ

nàng nói về chắc chắn

-mà ngươi hỏi chuyện này có gì không

nàng nghi ngờ hỏi

hắn lạnh giọng nói

-không gì đâu! tiên y không cần quá quan tâm

nói rồi nghe tiếng ngựa bên ngoài, lần nữa nàng ngây ngốc -tên này mà chết nói nàng để nàng xin thân thể hắn hiến khoa học, hắn không những có võ công đến nàng cũng xem không bằng, tốc độ hồi phục thần thánh, mà còn điều binh tuyệt đối đến vậy- nàng vừa nghĩ vừa lắc đầu than phục, bỗng tiếng nói vang lên

- hoàng thượng! thuộc hạ tới tể xin trách tội

-không phải lỗi của ngươi! hồi cung

- vâng ạ

vũ hàn lên xe, xe lại nhanh hướng theo hoàng cung, cánh rừng đêm qua dần khuất xa, không biết vì sao trong lòng nàng có chút mất mát, mà lúc này hắn cũng không hiểu sao,

hắn cũng âm thấy hơi khó chịu, rồi đoàn xe dừng lại nơi mà nàng rất quen thuộc mà cũng không quen thuộc hoàng cung, lần này quay lại nàng không biết chuyện gì xảy ra nữa không, nhưng chắc rằng nó sẽ không bình yên,

Vũ hàn nhớ lại hôm trước hoàng thượng ghé qua cung vũ nên chắc giờ đang om xòm rồi, chắc nguyệt phi tử đang đợi nàng,,,,, nghĩ đến đây vũ hàn khẽ thờ dài.... -nếu phải chịu cảnh chồng chung như bọn họ phải chăng vũ hàn cũng sẽ như thế, không! mình thà tu đạo, ẩn cư cả đời chứ không chịu kiếp chồng chung.....vất bỏ trần đời, dù gì một ngày nào đó mình cũng sẽ phải trả lại thân thể này cho người khác mà thôi- vũ hàn lại nhắm bài thơ:

"Chém cha cái kiếp lấy chồng chung

Kẻ đắp chăn bông kẻ lạnh lùng"

(HXH)

Bên ngoài một số cung nữ nghe nàng ngâm bỗng hoàn hồn tiên nhân này quả là bất phàm, có thể làm một bài thơ hay như vậy, nam Nhân đương thời cũng chẳng nào bảnh mà là một bài thơ nói về thân phận phụ nữ làm các hầu nữ hơi buồn nhớ tới thân mình là nữ nhi mà địa vị lại còn thấp hèn, nhưng cũng có chút vui sướng vì trên đời này vẫn còn nữ nhi anh dũng nói ra lời này

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Kẻ phi không tìm người lết bộ - (1)

Cả đoàn người đứng trước cửa hoàng cung, Vân Đình phi ngựa lên, cầm lệnh bài đưa lên, tên gác cổng ra hiệu mở cổng hoàng cung, rồi đồng loạt từ trên xuống dưới quỳ xuống đất, cánh cửa lớn như cổng trời mở ra, một quần thể các cung điện uy nghi hiện lên trước mắt vũ hàn, tầng tầng, lớp lớp đỉnh cung nối tiếp nhau, tuy sống ở đây cũng gần 2 tháng nhưng đây là lần đầu vũ hàn nhìn thấy sự tráng lệ này.

Đoàn người lần lượt đi vào cung, đoàn thị vệ hộ tống đi được một đoạn thì tản ra vì sắp vào khu vực hậu cung, còn lại trần ngôn và xe vũ hàn tiếp tục đi vào, xe ngựa dừng lại tại cung quán (nơi tiếp khách của vua), bước xuống ngựa, nguyên công công, võ công công nhiều đoàn thái giám lại gần quỳ xuống,

- Hoàng thượng vạn tuế

- Bình thân

Hắn lạnh giọng nói

-Hoàng thượng đã trẻ, khẩn xin thay long bào thượng triều ạ

Huyền công công ra vẻ hối thúc, các triều thần đã đợi rất lâu rồi

,

-Chuẩn ý, võ công công sắp xếp cho tiên y, người vào giúp ta thay hoàng bào, thượng triều, à quên việc tiên y đến đây nhất định không được để cho thái hoàng thái hậu và thiết hầu biết

Hắn trả lời nguyên công công

-chúng nô tài tuân lệnh

-được rồi, y lệnh đi

trần ân quay trở về tắm rửa rồi thay hoàng bào vào thượng triều,

Trần Ân vừa đi thì võ công công cũng bước đến xe ngựa vũ hàn

- Hoàng thượng có chỉ, mời tiên y vào cung quán nghỉ ngơi, đợi hoàng thượng thượng triều xong sẽ đến đàm chuyện với tiên y ạ

Được

Vũ Hàn xuống xe ngựa, từng bước nhẹ nhàng vào cung quán, võ công công ra hiệu cho đám cung nữ đi theo vũ hàn,

Vũ Hàn vào bên trong, một cung nữ bước đến đưa

- Tiên y xin mời theo nô tì đi tẩy thân

-Được, dẫn ta đi

Nói rồi cung nữ dẫn vũ hàn đến một bồn nước, trên có để đủ loại hoa để vũ hàn lựa chọn, vũ hàn vội chỉ vào hoa đào, các cung nữ sắp xếp xong định giúp vũ hàn thay y phục nhưng vũ hàn phát tay bảo họ đi ra, cởi khăn che mặt và trang phục cũ ra, ngâm mình trong bồn hoa anh đào, vũ hàn thư thả, cả thân hình nhẹ nhõm,

Một lúc sao vũ hàn bước ra, trên thân đã thay một y phục do cung nữ đem tới, bộ quần áo màu xanh nhạt giống lá tre, đơn giản nhưng tôn quý, bó sát lấy thân hình mảnh mai của vũ hàn, ánh mắt lạnh như băng làm người khác lạnh thân mình, vừa bước ra đám cung nữ vội bước đến bên vũ hàn

- Tiên y dùng bữa ạ

Các cung nữ cung kính vũ hàn

- Được mang vào đi

vũ hàn gật đầu nhẹ

-nô ti tuân lệnh

thức ăn được đưa vào, vũ hàn ăn một ít rồi vẫy tay về phía cung nữ tọa ý muốn nghỉ ngơi, cung nữ nhanh chóng đưa vũ hàn đến chiếc giường lớn, phủ vải trắng, vũ hàn ngã lưng, rất mềm, quán cung là nơi dành cho khách nên không tránh khỏi sự uy nghi và mát mẻ, vũ hàn thư thái ngủ một giấc tới gần tối,

ngốc đầu dậy, vũ hàn thấy ngay hấn đang ngồi bên chiếc bàn lớn uy nghi, thân ảnh nho nhỏ tỏ rõ phẩm chất đế vương, nhưng nhìn hấn thấp phần thanh khiết mà có cảm giác không bao giờ chạm vào được- sao hấn đến mà mình không cảm nhận được vậy- vũ hàn tự tin mình là sát thủ nên nhạy cảm rất cao nhưng không ngờ hôm nay vừa mở mắt hấn đã trước mặt mình mà mình không phát hiện hấn đi đến,

thấy vũ hàn thất thần, trần ân nhìn vào ánh mắt lạnh lùng có mấy phần giống ánh mắt tiên tử của hấn, bỗng chốc làm hấn không thể kháng cự với ánh mắt này.

hai đôi mắt nhìn nhau không dứt, thấy không khí như nóng lên, võ công công bước đến,

-hoàng thượng, chúng ta bắt đầu được chưa ạ

câu nói võ công công vừa dứt, vũ hàn và trần ngôn vội nhìn nơi khác, trần ngôn nhẹ giọng hỏi

-tiên y, chúng ta bắt đầu được chứ

phá vỡ thế yên lặng hai người, hấn lạnh giọng hỏi

-được,

vũ hàn cũng thu về ánh mắt khi này, như hấn lạnh giọng đáp trả, gật đầu nhẹ trả lời

-võ công công dẫn tiên y theo hẻm mật thất đến mật cung, nguyên công công đến thiên cung đem người đến mật cung, ta đi giải kì lân ấn

hấn phân phó

-thuộc hạ tuân chỉ

trần ngôn đi trước, nguyên công công nhanh chóng rời khỏi cung quán, vũ hàn theo sau võ công công vào đường hẻm mật thất hoàng cung,

đi một khoảng khá xa, không ngờ bên trong lòng hoàng cung, một mật thất rất lớn như thế này, vũ hàn hết sức kinh ngạc với việc này, đến một căn phòng lớn,

bên trong trang trí như nơi vua ngự, một thân nam trung niên nằm trên bệ uy nghiêm lẫm liệt, áo quần là long bào sáng lảnh, gương mặt tuấn nhã mấy phần giống trần ân, chiếc giường phủ một lớp nệm vàng lên bệ băng tỏa ra khí lạnh toát người, vũ hàn ngây ra chốc lát đoán - đây là tiên đế, nhưng chẳng phải tiên đế và tiên hậu đã.....-,

tiếng bước chân, vũ hàn quay mặt ra nhìn trần ân đang ôm một nữ phụ rất đẹp, thoáng nhìn một khí chất hiền diệu hiện lên rõ rệt, -người nữ nhân này có lẽ là....là tiên hậu-, vũ hàn lại tiếp tục ngây ngốc nhìn hai người như tiên đang nằm trên bệ băng,

-tiên y, đây là mẫu hậu và phụ hoàng ta, mong tiên y giúp đỡ, theo như lời hứa khi ho tính dậy một nửa giang sơn này là của tiên y

hấn hơi cúi người, tuy lời nói và ánh mắt lạnh như băng nhưng cũng cảm thấy đôi phần thành khẩn

- người quả là hiếm có, một hiếu tử hiếm có,, được rồi, ta không cần nửa giang sơn người đâu, ta là người hành y không cần thứ đó, người là một bậc anh quân vẫn nên người quân lí là tốt nhất,

nói thật kiếp này có cha mẹ nàng mới biết mình hạnh phúc thế nào khi có được cái tình cảm thiên liên đó, thấy trần ngôn lại là một hiếu tử nàng cũng thán phục không thôi- quả là một minh quân- ánh mắt nàng thuần khiết nhìn hấn,

-tiên y.....

hấn hơi hoang mang trước câu nói của tiên y, ngược mắt nhìn ánh mắt tiên y chăm chăm -ánh mắt này, tiên y quả là khí chất bất phàm... ánh mắt tiên y sao lại có mấy phần khí chất thanh cao giống tiên tử của.....mình- nghĩ tới đây khóe miệng hấn khẽ cười, (em phục anh thật đó ha ha gặp một lần mà nói chửi ấy là của mình luôn he he nhưng em thích)

-được rồi hoàng thượng, ta nói không là không lấy

thấy ánh mắt hấn vậy thoáng chốc cũng làm nàng.... đỏ mặt nhưng vẫn cấp tốc tĩnh lại tâm mình.

-tiên y quả là bất phàm, ta thật sự cảm thấy trần quốc không biết phúc đức gì mới có được tiên y

thấy ánh mắt thoáng khó xử của tiên y hấn cũng thấy mình có lỗi vì quá bất cần với ý nghĩ trong đầu vội bào chữa

-hoàng thượng không nên khách sáo, cũng đã tối, xin hoàng thượng, và 2 công công lui ra,cho ta xem bệnh

vũ hàn nhanh chóng trở lại lạnh lẽo như ban đầu

-được, ta tin tưởng tiên y

trần ân gật đầu rồi cùng 2 công công lui ra ngoài, cửa căn phòng đóng lại, bên trong là một cỗ yên lặng, vũ hàn gỡ khăn che mặt ra, bước lại gần, dùng tay mở mắt hai người lên, - không trúng độc, hai người này nhiễm chứng khí, sao hoàng cung lại có chứng khí,.....- hơi bất ngờ, vũ hàn vội che mặt lại gõ vào cửa đá ra hiệu đã chuẩn bệnh xong, trần ân cùng 2 công công bước vào, hần vội tuy lo lắng nhưng vẫn kiềm chế hỏi

-tiên y,họ trúng độc gì

- họ không trúng độc

vũ hàn lắc đầu nhìn về phía đôi mắt thoáng có chút hoảng của trần ân

-không trúng độc! vậy sao họ

hần hơi bất ngờ, hỏi lại vũ hàn

-họ bị vướng chứng khí

vẫn là giọng điệu lạnh lùng

-chứng khí, hoàng cung sao có chứng khí

hần vẫn không thể tin hoàng cung lại có chứng khí, nơi này là do đoàn quốc sư đích thân lựa chọn, là nơi trời đất hòa hợp

- cái này phải hỏi hoàng thượng, sao lại hỏi ta, nhà hoàng thượng mà hoàng thượng hỏi một người như ta thì ta lời đâu ra mà trả lời

thấy không khí hơi căng thẳng, vũ hàn cũng phá lệ nói có chút trào phún

-xin lỗi, tiên y chớ giận, ta nghĩ..... chắc là 2 người khốn kiếp đó rồi! vậy có chữa được không ạ

hần không vui chút nào, mắt lại thập phần lạnh hơn nhìn về phía xa

-chữa thì được nhưng ta cần một chỗ nhật nguyệt hội tụ, linh khí của đất trời để thanh tẩy hướng khí

vũ hàn vốn là biết khả năng thanh trừ chứng khí của mình, nhưng khả năng này không mạnh lắm nhưng nhờ họ mắc phải chứng khí không nặng lắm nên chỉ cần nhờ hườn khí đất trời giúp sức là được

-nơi đó là đâu?

hần vẫn lạnh lùng đáp trả

-vườn thượng uyển - hậu hoa viên, vân đài

lúc vừa đến hoàng cung, vũ hàn đã biết ngay nơi đây là nơi hội tụ tinh khí cả hoàng cung mà hoàng cung này lại là mảnh đất so với nhân phẩm thì đây là mảnh đất bậc nhất cho đế vương,

- hậu hoa viên, vân đài

hần hỏi lại, tuy biết hoàng cung là nơi thổ tượng bậc nhất nhưng cũng không ngờ nơi mà vũ hàn nói lại chính là nơi đây

-đúng vậy, tòa đài giữa hồ nước, xung quanh là tiên cảnh, linh khí đất trời, ta được biết nơi đó là do quốc sư lựa chọn để bảo trì nguyên khí trần quốc phải không

vũ hàn quả quyết, cố gắng đưa quốc sư vào để tạo sự tin tưởng của hần

-tiên y so biết chuyện này

hần độ nhiên nhớ lại, tiên y này chưa một lần vào cung sao biết ngự hoa viên có vân đài, mà còn biết nơi này là hội tụ thổ tượng thế gian

-ta...ta..... ta không phải đã nói có chút quan hệ với vũ gia sao, chính là vũ tiểu thư nói ta biết.....

vũ hàn khẽ thở, - hèn quá, chút nữa là nói ta xem chết ở đó chẳng lẽ không biết, mình quả là càng lúc càng hàm hồ rồi....-

nhìn ánh mắt thoáng chút bối rối tiên y - vũ hàn ư, nhìn nàng cũng tương đối giống vũ hàn à nha, nhưng vũ hàn rõ ràng ánh mắt thập phần ngu ngốc còn tiên y lại lạnh lùng lãnh khốc, tiên y này rốt cuộc có bao nhiêu bí mật còn che giấu -

-được ta sẽ chuẩn bị, võ công công, nguyên công công mau chuẩn bị hậu đài trên vân đài

-à! do họ mắc chướng khí quá lâu nên đã xâm nhập rất sâu, ta cần 4 kì lân gương đặc bốn cửa

-kì lân gương

hắn hơi cao mãi hỏi

- đúng vậy, ta nghe nói, trần quốc có 4 kì lân gương, là vật trấn bảo của trần quốc,

vũ hàn không trốn tránh sự chấp vấn trả lời

-được, ta sẽ lấy tới, tiên y còn cần dặn gì nữa không

tuy là vật trấn quốc, nhưng chỉ là tinh thần cho nhân dân thôi, cũng xem là vật đánh lừa để giảm bớt tập trung của nhân dân vào bốn bảo vật đại gia tộc mà thôi,

nhưng hắn cũng biết 4 cái gương này từ xa xưa cũng chẳng phải vật đơn giản nên mới có thể làm dân trần quốc tin như vậy. nhưng vẫn chắc rằng mất 4 cái gương này chỉ làm lòng dân lung lay đôi chút nhưng mất 4 bảo vật gia tộc kia thì..... trần quốc chắc chắn sẽ sụp đổ

- đây là toa thuốc, bảo thái y theo đó mà bốc để sao khi họ tỉnh lại một canh giờ sao đem đến để bồi bổ, vậy đủ rồi

vũ hàn vội nhấc thêm

-được, chuẩn tấu tiên y,

hắn cùng 2 công công vội lui ra ngoài, vũ hàn nhẹ nhàng ngồi lên ghế nghỉ ngơi

một lúc sau, võ công công cùng nguyên công công đến

-đã chuẩn bị xong, mời tiên y đến vân đài ạ,

hai người mỗi người ôm lấy tiên đế, tiên hậu, vũ hàn theo sau, một lúc ra khỏi mặt cung, bước nhanh đến hậu hoa viên, lúc này 4 gia tộc đều có mặt đầy đủ, thấy tiên y tới, 3 người cúi đầu cung kính, vũ hàn thấy thừa tướng đã khỏe miệng cười nhẹ, gật đầu với bọn họ, trần ngôn bước lại,

-tiên y! ta đã chuẩn bị xong tất cả

- được, khẩn xin hoàng thượng cùng mọi người lui ra, đóng tất cả các cửa hoa viên lại, thấp hết các đèn lồng, trăng cũng gần lên rồi, hôm nay ngày 14 ta cần mượn sức nguyệt nhưng lực nguyệt mạnh sẽ dễ hàn vực nên hôm nay là ngày tốt nhất, trăng chỉ gần đạt giới hạn thôi, nếu có sơ xuất sẽ phải đợi một tháng nữa nên ta sẽ cố gắng tránh sơ xuất nên bất kì ai cũng không được vào cho đến khi tiên đế tiên hậu bước ra

thật ra nếu đợi một tháng nữa thì vũ hàn không thể về cung vũ tiếp tục vai diễn của mình mà cũng sợ bọn tiểu mai cũng chóng cự không nổi với nguyệt phi cùng 3 phi tần được hắn sủng kia. nghĩ tới đây nàng càng thở dài, -lúc sao phải tranh thủ về cung vũ mới được-

-được,

hắn gật đầu

nói lời trần ngôn phân phó ngự ám vệ canh gác xung, 4 cửa 4 huỳnh đệ họ vân canh gác, bọn người trần ân lui ra ngoài, chờ đợi, cửa khép ại, bên trong vũ hàn thở một hơi, gỡ khăn che mặt xuống, lộ trong áo ra một lọ nước hơi đỏ rửa mặt, đây là nghi thức không thể thiếu vì nghi thức cần sự thuần khiết cao nhất nên phải dùng mặt thật

một nữ nhi sắc mặt như thần xuất hiện,, gương mặt trái son đầy đặn, chân mày lá liễu uốn lượn cao vút,, long mi dài, đôi mắt thuần khiết như saphia, lạnh lùng cao quý, hai gò má tròn, da trắng mịn, mũi cao nhỏ uốn lượn trên gương mặt,

vũ hàn soi hình mình dưới nước bỗng thấy hơi hoang- sao càng lúc dung nhan mình càng đổi thế, tuy là đẹp hơn nhưng..... đẹp hơn là một cái tội cho nữ nhân thời này, lại phải phiền mình trang điểm đậm thêm rồi, nhưng sao lại có chuyện này, cái thế giới này cánh lúc càng lạ...-khẽ thở dài

, vũ hàn lời tiếp một thanh sáo trong người ra, phi thân lên nóc vân đài, đặc bờ môi đỏ cắn mọng của mình lên ống sáo, thổi một luồng gió vào trong, luồng gió cuộn theo thân sáo ra từng khe gió nhẹ nhàng vang động âm thanh.

tiếng sáo vang lên thanh khiết không chút bụi trần, một tiên nữ nhưng nhan bất phàm,

cả người như phát sáng, không nhìn ra được một quá khứ mà nàng ta phải chịu, ngồi trên nóc vân đài, trên có trời trăng gió, dưới có nước, có cây cối

hoa cảnh, một bức tranh quá sức tuyệt mỹ mà thế gian này chắc sẽ không bao giờ có một ai có thể thấy được(nhưng tương lai sẽ có.... Mà còn bị.... Ăn sạch sẽ luôn ha ha)

tiếng sáo vang lên, bốn gương đồng đặt bốn góc sáng lên phản chiếu ánh sáng vào nơi đôi nam nữ đang nằm, cây cối đang ngủ thức dậy tỏa ngát hương thơm, mặt nước dịu êm, phản chiếu ánh trăng ngập trời, đôi bàn tay hai người bất động vội run lên, mắt dần mờ ra, thật ra vũ hàn cũng rất suy nghĩ khi chọn buổi tối chữa trị,

bên ngoài hậu hoa viên, tiếng sáo vang lên, cả hậu hoa viên rực sáng như ban ngày, nghe tiếng sáo, trần ân tròn mắt, trong khi bọn người tứ gia tộc đang đắm chìm trong tiếng sáo thuần khiết làm cả người như thanh tẩy- là nàng, tiên y chính là nàng, vậy đem đó thật sự là nàng, - hân hoan hốt nhiên mà

hân vội chạy đến cửa đình đẩy vào, đang đắm chìm trong tiếng sáo, thấy hoàng thượng hành động bất chợt, cả đám người kéo hoàng thượng lại, huynh đệ họ vẫn cùng tứ đại gia tộc quý xuống

-không biết hoàng thượng vì lý do gì nhưng khẩn xin hoàng thượng vì đại cuộc, vì tiên hậu tiên đế ạ

hân hồi hồn nhớ lại lời nàng nói trước đó, vội phát tay bảo họ dừng dậy, rồi lẳng lặng về lại chỗ cũ, - lần này mình thật sự quá mất bình tĩnh rồi-hân tự nhủ nhưng mắt không thể tránh khỏi một luồng vui sướng cực độ,

mọi người thấy hoàng thượng ánh mắt vui vẻ thì hoảng hốt, đây là lần đầu từ khi hoàng thượng sinh ra vui vẻ như vậy, lúc mới sinh hân đã lạnh lẽo, nhưng những suy nghĩ đó một lát họ lại đắm chìm trong tiếng sáo như thanh tẩy tâm hồn, cảm giác có một luồng chân khí đang sôi sục trong họ

, nhất là quốc sư, hân vẫn không thể ngờ nữ tiên y này có thể biết thiên thuật mà còn.... ặc chiếm được tim của chủ tử mình, nét mặt đắm chìm nhưng tỏ một nét cười thỏa mãn.

bên trong vì tiên đế và tiên hậu vì họ đã hôn mê rất lâu nên nếu làm ban ngày, họ mở mắt sẽ không chịu nổi sự thay đổi ánh sáng truyền đến mắt, ngồi bật dậy, tiếng sáo vẫn vang lên, hai người thức dậy nhìn nhau

-hoàng hậu, chúng ta.....

-hoàng thượng, chúng ta.....

hai người đồng loạt nhìn nhau nói, nam nhân vội ôm lấy nữ nhân bên cạnh, hoàng hậu nước mắt rơi dài trên gương mặt xinh đẹp, vòng tay giữ chắc lấy cái hạnh phúc

, hạnh phúc mà chỉ một nam nhân thuộc về mình và mình cũng chỉ có mình hân.... Không còn một tên nữa đang đứng ngoài kia, hoàng thượng ôm chặt nữ nhân trên mặt tỏ ra sự thỏa mãn, tiếng sáo vẫn vang lên, hai người bước ra khỏi bệ,

nhân chân bước khỏi vãn đài, tuy họ mới thức nên bước chân vẫn rất nặng nề, thấy động tĩnh, vũ hàn vội ngừng tiếng sáo- tiên đế và tiên hậu quả nghĩa nặng tình sâu- vũ hàn lại nghĩ tiếp- chết! mình còn về vũ cung nữa, lúc này là tốt nhất, phải trốn thôi,- kéo khăn che lên, thân ảnh vũ hàn nhẹ nhàng tiếp đất.

vũ hàn phi thân xuống, nhìn tiên đế tiên hậu đang ngây ra nhìn mình vội cúi đầu hành lễ

-hoàng thượng vạn vạn tuế, hoàng hậu thiên, thiên tuế

vũ hàn cúi xuống hành lễ

-tiên bình thân, chúng ta phải cảm ơn vì sự cứu giúp của tiên y

hai người nam thanh nữ tú này đưa ánh mắt cảm tạ với vũ hàn, thăm nhìn xét,

- thần không dám,

vũ hàn nhẹ giọng từ chối lời cảm tạ này

-thần y ta có chuyện tuy quá phép nhưng mong nữ thần y giúp

thấy tiên y là người lương thiện, hoàng hậu có chút thành khẩn hỏi nàng

-chữa bệnh cho hoàng thượng

vũ hàn cũng đón được, lúc hai người bị trúng chướng khí thì lúc đó trần ân cũng bị, nhưng là một loại chướng khí khác, mà mấy phần có cả độc, mà những thứ đó không phải người địa giới hay là bán tiên giới này có được, nên nơi này thật sự.... không chữa được cho hân vì dù sao nơi đây chỉ là nơi hội tụ hương khí dị giới mà thôi

-đúng vậy, hoàng nhi ta cùng lúc chúng ta mắc bệnh thì hoàng nhi cũng trúng bệnh nhưng nó không giống chúng ta hôn mê mà phải chịu đau đớn mỗi đêm trắng rằm

ánh mắt hoàng hậu dần rũ xuống, từng giọt nước mắt rơi xuống từ đôi mắt phượng tuyệt đẹp, hoàng thượng vì vậy cũng ôm chặt nữ nhân của hân vào

lòng, ánh mắt an ủi nữ nhân của mình

-thần biết Ạ, thần đã có nhìn sơ qua bệnh của hần nhưng hần lựa chọn cứu hai người không phải hoàng thượng, điều này thật là làm cho thần cảm thấy khâm phục không thôi,

-hài nhi thật ngốc mà, khẩn xin thần y có thể giúp hoàng nhi ta, ta sẵn sàng trả mạng này cho tiên y mong tiên y điều trị cho hài nhi ta

hai người đưa ánh mắt cầu khẩn về hần vũ

- hoàng thượng và hoàng hậu hậu nên biết quý trọng mình trước, thần không nói là không cứu nhưng hiện tại ta có chút chuyện, đến khi thích hợp ta sẽ đưa ngài ấy đi chữa bệnh vì hoàng thượng mắc không phải là chứng khí thường không mất mạng nhưng sống không bảnh chết, loại chứng khí đó không thuộc về nơi này, mà còn một phần bị độc được

thấy hoàng hậu rơi lệ mà hoàng thượng cũng buồn bã,

-không biết nhi tử ta đã chịu biết bao đau đớn sống mà như chết này, nỗi đau khi chúng mất, lại chịu sự hành hạ về thể xác, còn phải quản lý cả trần quốc này khi còn quá nhỏ, là chúng ta không tốt, không bảo vệ được chính nhi tử mình tạo ra

Hoàng hậu nước mắt rơi xuống, hoàng thượng đưa tay lên lau những giọt nước mắt ấy, hôn lên má hoàng hậu an ủi, hoàng hậu ngã vào lòng hoàng thượng cảm nhận sự an ủi,

nhìn họ hạnh phúc vô biên - họ quả là trời sinh cho nhau, suốt đời trong tiên hậu có tiên đế, tiên đế vạn kiếp chỉ cung chiêu nữ nhân này, ước gì ta cũng có thể một lần như họ -

tuy là một sát thủ, con tim đã chết thể xác lại không thuộc về một con người, nó luôn thuộc về một nơi toàn máu không người khác chết nằng chết nhưng giờ đây, vũ hần không còn cô đơn nữa,

trái tim cũng dần mở hơn, tuy vẫn lạnh lùng nhưng không sắt đá để trốn chạy hiện thực tàn khốc đã đè lên mình, khi thấy tình cảm tiên hậu và tiên đế nằng bồing có cảm giác ấm áp lạ thường.

vũ hần hơi rối vội trấn an

- xin hoàng hậu chớ lo, thần sẽ som quay lại chữa cho hoàng thượng nhưng bệnh hoàng thượng cần ra ngoài mới chữa được vì nay đây chỉ có trần khí không có tiên khí, cịn về vấn đề khi nào thì thần không trả lời được

-cảm tạ tiên y trước,

thấy nằng rời lên, mặt cũng đỏ bừng làm hai người đang buồn như muốn phụt cười không ngờ ánh mắt lạnh lùng của nằng có thể làm ra bộ đáng đáng yêu như vậy

-thần có chuyện thỉnh cầu hoàng hậu và hoàng thượng Ạ

Vũ Hần dần cảm xúc lại nói

-Xin tiên y cứ nói

Thấy tiên y phục hồi lại lạnh nhạt ban đầu, họ cũng không muốn làm vũ hần khó xử nữa nhưng miệng vẫn không khỏi nở một nụ cười

-Ặc, thần muốn hoàng hậu và hoàng thượng khoan hãy ra ngoài để thần rời khỏi một chốc sau hãy ra ngoài

Vũ Hần thật ra biết yêu cầu này hơi tức cười nhưng cũng không biết sao vì chỉ còn cách này thôi

-Sao tiên y lại đi, chúng ta chưa tạ ơn tiên y mà

Hoàng thượng nghi ngờ hỏi

-Khẩn xin hoàng thượng và hoàng hậu chuẩn ý, cứu được hoàng thượng là phúc phận của thần, hai người tình sâu nghĩa nặng, thương yêu nhi tử, chăm lo chúng dân, thật công đức vô lượng, còn về phần hoàng thượng một khi ta thấy thời cơ đến sẽ chữa cho hoàng thượng Ạ, thành toàn cho thần được không Ạ, thần thật sự.....

Vũ Hần vội đưa ánh mắt đáng yêu ra cầu khẩn,- ta không tin chiêu này thất bại- ánh mắt lạnh lùng biến mất, một ánh mắt long lanh ngập nước thể vào như một bạch hỏ hiện ra

-à.... à.....thôi được rồi, tiên y cứ.....đi đi

Hoàng thượng và hoàng hậu tim bỗng chút muốn thoát ra- tiên y này... quả thật là..... quá đáng yêu rồi, không ngờ người lạnh lùng vậy mà thật sự không lạnh lùng chút nào.....- hoàng thượng và hoàng hậu nghĩ thầm ánh mắt khẽ cười, cũng không muốn làm khó tiên y nữa

- Tạ hoàng thượng hoàng hậu thành toàn, thần xin lui ra trước, à... Hoàng thượng hoàng hậu quả là... Rất đẹp đôi, làm thần cũng ghen tị....

Nói rồi đỏ mặt quay đi, khuôn mặt đáng yêu nay lại còn đỏ lên phớt phớt làm cho hai người đối diện muốn chạy đến ôm lấy nàng

Hai người nhìn theo thần y khí chất cao ngút trời đôi mắt lạnh lùng như băng, tuy không thấy mặt nhưng vẫn tỏa ra cho người ta thấy đó à một tiên nữ hạ phàm, đôi lúc còn biết nói đùa, khoe miệng hai người cười không ngớt, nhưng.... trời ơi sao nàng ta trèo tường ra ngoài?

- Hoàng thượng, ta nghĩ thần y cũng là người nội công thâm hậu, sao lại phải.... trèo tường ra ngoài vậy

Hoàng hậu miệng cười nhìn tiên y lạnh lùng biến thành một tiểu ngọc đáng yêu

- Ta... ta.... cũng không biết nữa..... thần y quả là một mỹ nữ hương trời, khí chất bất phàm, nhưng... sao lại trèo tường ra ngoài, ha ha

Hoàng thượng cũng không thoát khỏi nụ cười trên môi nhìn về phía vũ hàn

- haizzz....

Hai người thờ dài, trên miệng khẽ cười cô gái vừa lạnh lùng nhưng lại có nét vô tư này

- Phải chi hoàng nhi thích nàng ấy thì hoàng cung chúng ta sẽ rất vui nhỉ

Hoàng hậu bỗng chốc có chút kì vọng

- Hậu nói đúng, nhưng từ mọi sinh nó đã lạnh lùng, trong cuộc đời này chắc nó chỉ mất bình tĩnh và lo lắng chắc chỉ có ta và nàng thôi,

Hai người nhìn nhau lại nhớ tới tính nhĩ tử mình, nét mặt khẽ sụp xuống, nhưng nói thật họ vẫn rất nhớ hấn à

Hai người nói xong dời bước từ từ ra ngoài mà không biết bên ngoài, khi tiếng sáo vừa tắt có người muốn lập tức bay vào đâu, làm cho hộ vệ và tứ gia tộc cận mà nước mắt cứ rơi ra dờ khóc dờ cười - không biết hành động này của hoàng thượng là vì tiên đế tiên hậu hay là tiên y đây, hoàng thượng -

bọn người bên ngoài thoáng chút thỏa mãn biến đổi này của hoàng thượng, tuy mặt mũi bị sưng húp hết rồi, mà người đó hai người không thể nào ngờ tới đâu,

Chúc mọi người năm mới vui vẻ, vạn sự như ý, bình an đôi đôi, nhất là mấy bạn FA như mình và tg thì cũng có thể thoát khỏi nếu không ra được thì nhập hội ế của mình và tác giả nha, được bốn thành viên rồi, =.=, mong mọi người sẽ ủng hộ truyện,

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Kẻ phi không tìm người lết bộ - (2)

Như đã hứa, để vũ hàn khuất ra khỏi hàng tường thành, tiên hậu cùng tiên đế cười nhạc, tay trong tay bước đến cửa chính, cánh cửa mở ra, đưa mắt ra ngoài

hai đôi mắt sáng như sao trời không vì hôn mê lâu mà mất đi sự thanh tao, cao quý của mình, nhìn chăm chăm đám người trần ân đang ngẩng nhìn về phía mình như đang chờ đợi một phép màu sắp xảy đến, một hép màu mà họ chờ đợi rất lâu rồi.

Từng ánh mắt giao nhau, đem cõi lòng chôn vùi nhiều năm của họ mở ra, mở ra những tia sáng cho những năm qua,

Trần ân vẫn trầm tĩnh nhưng thực ra hấn cũng rất lo lắng cho phụ hoàng và mẫu hậu hấn, với hấn tình cảm gia đình luôn là thứ tình khiết và rất đáng quý và cũng vì hấn thực lòng rất yêu họ dù bề ngoài lạnh nhạt đi chăng nữa mà hấn cũng biết chính họ yêu thương hấn là vô điều kiện

người ta nói giây phút chia ly là giây phút đau khổ mà cả đời ai cũng chẳng quên ly biệt tiên tân hôn, nay tiên hậu cùng tiên đế trở lại làm lòng họ vô sướng vô biên, ánh mắt ai cũng hồng hào, mắt mở to, miệng cười như hoa, người gấp lại tình thân, kẻ gấp lại tri kỷ

, người trong kẻ ngoài từng đôi mắt nhìn nhau nước mắt ai cũng dần rơi xuống, một cõi chờ đợi dài dần dặt nay họ cũng có thể thức tỉnh, lại là huynh đệ lại là phụ tử

Phu thuê tiên đế vừa ra, đám người trần ân cùng hộ vệ quỳ xuống đất, nét mặt vui mừng đến cực độ, trong lòng ai cũng ngập tràn sự vui sướng vô biên,

cái hạnh phúc mà họ đã tưởng chừng không còn cơ hội nào có được nữa, một cổ hạnh phúc chờ đợi gần 8 năm, nay đã thành hiện thực ngay trước mặt bọn họ,

-thánh thượng vạn tuế, thánh hậu thiên tuế

-phụ hoàng, mẫu hậu thiên tuế, thiên thiên tuế

thấy con trai mình, lòng mẹ của tiên hậu trời dậy mãnh liệt,vội bỏ tay tiên đế chạy lại níu từ mình,bỏ mặt tiên đế cùng đám người đang quỳ vội dìu con trai mình đứng lên, đứng như người ta nói trong mắt người phụ nữ,

Con của họ vẫn là thứ quý nhất dù người đó là phu quân mình, đưa con mà bà cung chiều, trong lúc hôn mê không một lúc nào bà ngừng lo lắng cho đứa con này,

-hài nhi của mẫu hậu, mẫu hậu nhớ con lắm, ta thật không tốt không tốt, hu hu,

Ôm lấy con trai, tiên hậu vuốt đầu con trai mình nói

-mẫu hậu, hài nhi cũng rất nhớ người

Hắn ân cần gọi mẹ Minh

tiên đế bị đẩy ra mặt xám xịt

Quay đầu nhìn về phía đám người quỳ vội phát tay, miệng. Mang giọng nói ai oán

- các ái khanh bình thân đi

Vũ thừa tướng, đoàn quốc sư, văn tướng quân ngược lên nhìn, hai dòng nước mắt chảy xuống nhìn người huynh đệ cùng sinh ra từ mình đứng trước mặt

, bốn người nhìn nhau, vội ôm lấy nhau, quả là huynh đệ tình thâm còn hơn cả anh em ruột thịt, bốn người nước mắt rơi xuống nhưng môi vẫn nở một nụ cười, tiên đế vội nói

-nghỉ thức hoàng gia đã xong, giờ tới nghỉ thức huynh đệ chúng ta,

Tay tiên đế vẫn ôm chặt ba người huynh đệ này miệng cười nói

-đúng, giờ là nghỉ thức bốn huynh đệ chúng ta, ha ha, ngài cùng hoàng hậu làm chúng ta,,,... lần này hai người phải bù đắp cho chúng ta và thái tử đó

Đoàn quốc sư buồn giọng trách móc đôi Phu thê này

-sẽ bù, sẽ bù,... Ha ha

Tiên đế cười tươi nói

Bên này tiên hậu đang ôm con trai mình

ngày bà ra đi cùng tiên đế hắn mới gần 13 tuổi, bỏ lại hắn trước lúc hôn mê lòng bà đau như cắt, bà vẫn cảm nhận được nhi tử này mỗi ngày đều đến nhưng bà không thể nào vươn dậy ôm con vào lòng, giờ đây nhi tử đang đứng trước mắt mình

, đưa con vẫn vậy từ lúc sinh ra tới giờ hắn vẫn lạnh lùng chỉ đứng trước mẫu hậu và phụ hoàng hắn mới gượng giu ôm lấy hai người, tiên hậu ôm hắn, hắn cũng vòng tay ôm thật chặt mẫu hậu mình,

-hài nhi ngọc của mẫu hậu, mẫu hậu nhớ con lắm, khổ cho con rồi, thân là mẹ mà ta không làm gì được cho con còn bắt con chịu chung kiếp nạn với chúng ta, ta thật sự là người mẹ tồi tệ nhất trên thế gian này, ta thật sự thất bại mà... huhu, hài nhi của mẫu hậu.....

Tiên hậu tự trách, lòng đau như cắt, nhớ lại chuyện nhi tử phải sống một mình, một lần mất cả cha lẫn mẹ, thân mình còn bị vướng cực độc, hàng tháng phải chịu nỗi thống khổ tột cùng không có ai chăm sóc

, đây cũng là điều mà tiên đế trong lúc hôn mê cũng đau lòng chứ không riêng gì thiên hậu, đưa con trai trong lứa tuổi được cha mẹ bảo bọc hướng dẫn thì con mình phải lên nắm vương quyền, mặt trong đối phó với bề phái phản loạn,

ngoài chống ngoại bang, thân mình phải mang đau đớn, hồi làm cha mẹ, mà lại là người đứng đầu cả quốc lo lắng cho hàng vạn con dân mà cả con ruột mình cũng chẳng sẵn sóc được thì làm gì còn ai đau khổ hơn họ

-mẫu hậu Không khổ, không khổ đâu ạ

Hắn mặt vẫn lạnh, nhưng ánh mắt đầy vui mừng và phấn khởi, những lời hắn nói nhẹ như làm nũng nhưng vẫn mang một hương khí lạnh lùng, những lời này chính là thứ mà tiên hậu và tiên đế vui vẻ nhất, vì giọng điệu lạnh lùng này pha chút làm nũng là thứ họ cầu cạnh con trai mình rất nhiều nó mới nói,

ai cũng mong con mình cứng rắn nhưng quả thật trần ân rất cứng rắn nên cần phải làm nũng nữa mới đáng yêu, và đó cũng là thứ làm tiên đế cùng tiên hậu hãnh diện vì đưa con trai này luôn bị năm người kia bìong bề dối ngọt dễ chỉ thấy hắn làm nũng thui nhưng lúc nào cũng là một bát nước lạnh,

Tiên hậu buông hấn ra, nước mắt vẫn rơi, hấn cúi đầu xuống cho hoàng hậu xoa đầu mình,

-con ta lớn rồi

Trên miệng Lúc Này tiên hậu Mới nở một nụ cười nhàn nhạt

Lúc này tiên đế cùng tam gia tộc cũng đã đến,

-phụ hoàng, ba thúc gia đại tộc

Do tiên hậu tiên đế tỉnh lại nên hoàng đế và hoàng hậu sẽ trở lại vương quyền do hấn lên ngôi do tiên hậu tiên đế đột ngột ra đi mà hấn là con một lại là thái tử mà cũng được tam gia tộc còn lại cưng chiều hết ý

đề nén sự phản đối của triều thần do hoàng thượng vừa đăng cơ chưa bình ổn được chính trị nên vẫn còn rất nhiều người mưu đồ tạo phản

lợi dụng còn sơ hở là chưa có di chiếu tiên đế và phần nữa vì hấn quá nhỏ, thái hoàng thái hậu liên tục gây sức ép đòi đưa thiên hậu con bà lên ngôi nhưng dưới tài năng của mình, không muốn phụ sự ủy thác phụ hoàng mẫu hậu cùng sự giúp sức tam tộc, hấn cũng dần xếp ổn thỏa,

trừng trị đám loạn thần, nên bay giờ hấn sẽ trở lại làm thái tử, mà với cương vị thái tử thì hấn vẫn còn kém địa vị so với tam đại gia tộc còn lại dù là con vua nhưng tam đại gia tộc này nắm quyền sau hoàng thượng thôi, (kiểu giống như quốc hội)

nên thân làm thái tử hấn vẫn phải cúi đầu với ba đại thúc đại gia tộc, một phần cũng là vì hấn được ba người này chăm sóc từ nhỏ, cưng chiều hết mức do nói dù sao thì hấn cũng là nhan sắt quá ư là yêu nghiệt ha ha, mà một mặt hấn rất lạnh lùng làm ai cũng cảm thấy bí mật muốn chọc hấn cười tuy kết quả không như ý lắm

Tuy vẫn thường ghen tị với con vì phu nhân hấn lúc nào cũng thương đứa con này hơn hấn, nhưng cũng không vì vậy, trong lòng ông đứa con này cũng như hoàng hậu là hai người quana trọng nhất trong ông, nhưng với hoàng hậu hấn muốn phu nhân mình thương yêu mình, làm nũng với mình, còn với cậu con trai này thôi kêu hấn làm nũng với mình có mà làm hấn ghét thêm thôi,

Tiên đế bước lại gần ôm lấy hai người quan trọng nhất cuộc đời này của ông, iệng nở một nụ cười mãn nguyện

-nhi tử ngoan những năm quá cực khổ cho con rồi, là phụ hoàng không tốt, không tính toán kĩ làm hại bản thân con và mẫu hậu con, là ta không tốt

Ông tự trách

-phụ hoàng đừng nnoi! vậy ạ, nhi thần không trách không trách!

Vẫn là giọng điệu lạnh Lùng nhưng cũng có chút vui vẻ, vậy là cảm xúc tốt độ của hấn rồi đó ai cũng hiểu cả nhất là nơi đây toàn người thân của hấn

-nhi tử ngoan của trăm, con nên biết con và mẫu hậu con là hai người quan trọng nhất cuộc đời này của trăm

Ông nói những lời thật lòng mình

-nhi tử biết ạ

Hấn gật đầu

-ngoan lắm

Ôm vò đầu đứa con nghe lời này, ngoài chuyện phu nhân ông cứ bỏ ông mà lo cho hấn ra thì đi đâu ông cũng khoe khoang về đứa con cưng này cả

Bỏ nhi tử cùng hoàng hậu ra, tiên đế vội hỏi

-dạo gần đây biên giới nước ta thế nào

Văn tướng bước lên

-nhờ đường lối thái tử đề ra biên giới không bị xâm phạm ạ, lãnh thổ ngày càng mở rộng ra những vùng chưa được khai phá

Văn tướng cung kính nói, văn tướng quân là người quản lí về quân sự

-tốt, vậy kinh tế nước ta ra sao

Tiên đế vui một chút vội hỏi sang vấn đề khác

vũ thừa tướng là người quản về kinh tế, bước lên tiếp lời

-bẩm hoàng thượng,nhờ các chính sách thái tử đưa ra nước ta mở rộng thông thương trở nên phồn hoa đô hội, bây giờ chúng ta có thể tự hào trong tứ quốc, chúng ta là nơi đô hội nhất ạ, còn nông nghiệp thái tử luôn đề ra các hình thức khuyến nông, thâm canh nâng cao năng suất gia cố đề điều, quốc khó trải dài không chỗ chứa xẻ vàng bạc ngàn lượng, lương thực, thuốc men ạ

Vũ thừa tướng cũng kính cẩn thưa lại chuyện trong những năm qua

-được, vậy còn về các tai ương thì sao, thiên dịch, đời sống nhân dân thì sao

Lúc này nụ cười tiên đế càng hiện lên

đoàn quốc sư là người lo về mặt chăm lo đời sống nhân, cũng như quản lý về y thuật cùng giải mã thiên tượng, quốc sư vội bẩm báo

-bẩm hoàng thượng, cũng nhờ ơn trời luôn cho điềm báo, và kịp thời ứng phó của thái tử thiên tai dị tượng luôn được ngăn chặn kịp thời, nhân dân no ấm tuy không phải nói ai cũng có của ăn của để nhưng tuyệt nhiên không còn chết vì đói ạ, nhưng về thiên tượng thì quả thật lần này có hai thiên tượng cần đề tâm ạ, nhưng thái tử đang xử lý thỏa đáng

Đoàn quốc sư nói có vẻ hơi lo lắng về hai thiên tượng này,

-tốt lắm, chuyện đó để thái tử lo ha ha, cảm tạ tam gia tộc đã giúp nhi tử ta cũng cố vương vị, cũng cố đất nước, cực khổ cho các người rồi

Tuy thấy thái độ lo lắng của quốc sư làm tiên đế hơi lo về thiên tượng này nhưng ông không hỏi nhiều vì ông tin con trai mình sẽ xử lý ổn thỏa, tiên đế cười tươi như hoa, ôm lấy phụ nhân mình hôn nhẹ lên tóc tiên hậu, thấy bọn họ khen con trai mình làm bà có chút hơi tự cao nên bỏ qua hành động mất mặt trước đám đông của tiên đế, nhưng mặt vẫn không khỏi đỏ lên

-chúng thần không dám ạ, nhờ thái tử thánh minh

Tam đại gia tộc quả không nói sai về hấn thật sự dưới sự dẫn dắt của hấn đất nước này chưa đầy 8 năm đã còn hơn họ bẩm. Báo nữa

-ha ha ha đúng, ta biết nhi tử ta không phải người thường mà ha ha

Vừa nói tiên đế vừa vỗ đầu đứa con trai của hấn

-phụ hoàng qua lời ạ

Trần ân cúi đầu, mặt vẫn lạnh như tiền

-không quá, không quá, con đừng quá khiêm tốn ha ha

Hành động khiêm tốn này càng làm tiên đế đặc ý hơn về con trai mình nắm tay tiên hậu cùng bọn người ở đây cười lớn

-cũng là nhờ ơn chỉ dạy của phụ hoàng mẫu hậu cùng ba vị thúc gia đại gia tộc ạ

Trần ân vẫn lễ phép thưa, trên mặt vẫn là sự lạnh giá như thường

-ha ha hài nhi ngoan lắm rất vui, võ công công, nghệ thuật công, cùng đại mật hộ vệ trong thời gian qua cũng làm khổ các người chăm sóc hài nhi ta rồi ha ha

Tiên hoàng vẫn giữ sự hài lòng nói a

-chúng thần không dám ạ, chỉ cần còn hơi thở chúng thần luôn hết mình phụng sự ạ, dù gì đó cũng là chức trách chúng thần phải làm

Sáu người cúi đầu cung kính nói

-ha ta biết hai ông cùng tam gia tộc luôn xem con ta là con các người, còn huynh đệ họ vẫn các người luôn xem hài nhi ta làm huynh đệ, cảm ơn các người luôn ở bên cạnh nó khi ta không có ở đây ha ha

-chúng thần không dám ạ, ha ha

Cả sáu người cùng cười nói, với hai công công thì tiên hậu tiên đế là do hai người chăm sóc tâm tình càng sâu mà hoàng thượng lại một tay hai người săn sóc lúc lọt lòng với hai người không khác gì con mình cả,

còn về bốn anh em. Họ vẫn, tứ đại gia tộc này luôn xem huynh đệ họ là con cái trong nhà, săn sóc dạy dỗ, do gia đình trước kia làm quan tiền triều bị vu oan đến diệt tộc còn bốn huynh đệ lưu lạc, được thái tử cứu, thấy cùng tuổi thái tử mà thái tử quá lãnh đạm nên họ giữ lại để cho thái tử có anh em huynh đệ

-thường, phải thường, còn về phần thưởng các khanh cứ việc tới nhận khổ của ta lấy, tuy không bằng quốc khố nhưng nó cũng chẳng thua kém là bao ha ha

Kho hoàng đế là tài sản riêng do các quà tặng riêng cho đế vương các vật phẩm không đề cập tới sẽ được đưa vào quốc khố

-chúng thần không cần ban thưởng, chỉ cần hoàng gia còn cần, hoàng thượng, hoàng hậu, thái tử còn cần là được ạ

Thật sự họ không cần ban thưởng vì với họ trong suốt thời gian qua thật sự họ được thưởng rất nhiều rồi

-ha ha vậy thì ta cũng nên thành toàn

Tiền đế cũng biết con mình cũng sẽ không bạt đãi đám người bầy nên cũng thành toàn không ban thưởng

-Ha ha về phần nhi tử ta thì, hình như ta vẫn chưa ban chỉ đóng ngọc ti thì phải, nguyên công công ban chỉ, đem giấy bút, ngọc ti đến đây

Nguyên công công cúi đầu hành lễ rồi đi nhanh đến ngự thư phòng đem văn phòng ứ bảo đến, tiền đế cầm bút ghi vào thánh chỉ rồi đóng ngọc ấn lên bảo nguyên công công đọc lớn

Cả bọn người từ tiên hậu đến hộ vệ quỳ xuống

-phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết ta nay vừa tỉnh dậy cùng hoàng hậu, hai ta thân thể vẫn chưa khỏe, nay thấy thấy tử là người tài năn, thừa sức trị, trong thời gian qua làm quốc thái dân an, nay trăm truyền vương vị chính thống lại cho thái tử, thân ta lên làm thái thượng hoàng, phong hoàng hậu làm đặc mẫu chi dân thái hậu, ngày mai ban chẩn thánh chỉ cho văn võ bá quan cùng dân chúng

Vừa dứt lời, nguyên công công ầm giữ chiếu chỉ vì chiếu chỉ này còn phải ban bố thiên hạ, rồi quỳ xuống trước trần ân, cũng vì vậy mà trần ân cũng chỉ tạ ơn rồi đi đến ngang hàng với tiền đế tiên hậu, một khí chất bức người như ở cung điện bốc lên ngạt thở, cả gia đình hoàng gia này tỏa ra khí chế ể vườn bức người, đám người quỳ phía dưới về mặt vui cười hô to

-thái thượng hoàng, thái hậu vạn vạn tuế, hoàng thượng thiên tuế thiên thiên tuế

- tất cả bình thân

Trần an giọng lạnh như băng miễn lễ

Cả đám người đứng lên miệng cười tươi vì cuối cùng trần ân cũng đường đường chính chính phong ban tuyệt đối,

Nguyên công công miệng vui cười tươi rồi đi đem thánh chỉ đi đến đại mật thất hoàng gia cất giữ

Thấy con trai có chút buồn hướng mắt về hoa viên, thái hậu thấy vậy vội hỏi

-hoàng thượng sao mẫu hậu thấy con cứ nhìn vào hoa viên vậy

Hắn nhất thời hồi hồn, trả lời mẫu hậu

-mẫu hậu cho nhi thần mạo muội hỏi ạ, lúc này con không thấy tiên y ra cùng phụ hoàng mẫu hậu ạ

-à, chúng ta có giữ nàng ấy lại nhưng nàng ấy không đồng ý, thỉnh cầu chúng ta cho nàng ấy đi trước

Tiên hậu cũng hơi bất ngờ vì câu hỏi này trước giờ hắn chưa bao giờ quan tâm ai cả

-sao, nàng ấy đi rồi ạ

Hắn hơi nhíu mặt nhưng vẫn còn sự lạnh lùng và khí chất cao ngạo

-à, đi rồi trước khi đi nàng ấy trèo tường ra và có nói ...

Chưa đợi thái hậu nói xong hắn thoáng chút giận dữ người nữ nhân tiên tử này cả gan bỏ trốn hăm vôi cắt lòi thái hậu

-nhi thần đi trước ạ, phụ hoàng mẫu hậu nghỉ sớm, tam đại gia tộc cùng mọi người cũng nên về nghỉ sớm hôm nay khổ cho các người oái, ta đi trước

Thái hậu nhìn con trai, vừa định nói nàng ấy đi bộ nên phi thân sẽ không thấy và sẽ quay lại chữa bệnh cho con nhưng cậu con trai này đã bay lên trên không phi thân bay mất,

Thái hậu, thái thượng hoàng, tam gia tộc, 2 đại công công cùng huynh đệ họ vẫn đưa mắt nhìn theo không biết nói gì, - quả là kì tích thế gian lần đầu thấy hoàng thượng nhà chúng ta mất kiểm chế đi tìm một nữ nhân đó- cả đám người nhìn nhau,

đám người vũ thừa tướng tuy cũng rất bất ngờ nhưng lúc này đám người họ cũng đã chứng kiến cảnh tượng này khi tiếng sáo kết thúc rồi, nên giờ tuy bất ngờ nhưng vẫn còn cảm lòng được, chứ không như hai người kia kia, cả bọn nhìn quá thái hậu và thái thượng hoàng

Thái thượng hoàng và thái hậu mắt mở to, khuôn mặt không còn miếng máo, cả người cứng đờ, cả hai như hóa thành tượng đá rồi, (chắc không chịu nổi

đã kích)

Quác quác quác.... Một con quạ đen bay ngang cả đám..... bậc.....

Thái thượng hoàng vung tay một viên đá bay vào đầu con quạ, cả đám người cũng hoàn hồn nghĩ -con quạ vô duyên-,

- chúng ái khanh một rồi, về nghỉ đi ta và thái hậu cũng hồi cung đây, thái hậu về cung thôi

-cung tiền thái thượng hoàng, thái hậu ạ

Hai người đi một mạch về thiên cung, là nơi thái hậu ở ngày xưa, lúc xưa thái thượng hoàng chỉ có hai chỗ đi còn những chỗ còn lại không có ai vì nữ hân này độc chiếm hậu cung, đó là thiên cung của hoàng thượng ân điển cho người nữ nhân hân cung chiều đáng ra phải ở cang cung, bây giờ lại là thái hậu nên ở ninh cung

nhưng ông vẫn muốn nàng ở đây là vì chỗ này hân xây dựng rất cơ mật, kể ngự thư phòng của hân, từ lúc trợ giúp ông đăng cơ thì hoàng hậu không nhúng vào triều chính nữa nên không đến ngự thư phòng nhiều, dùng sức chăm sóc hài nhi, dù có người năn nỉ chỉ cần bà ngồi chơi thôi cũng được và nên chỉ còn cách xây một nơi rất hợp chỉ có hai người là thiên cung haha

Trần ân phi thân đuổi như bay tìm tiên y, qua từng nóc cung nhưng vẫn không thấy thân ảnh của nàng, tới cửa cung, phi ra ngoài, phóng như bay đến ngoài thành rồi bất chợt tới luôn ngôi nhà trước kia hân và nàng qua đêm nhưng cũng chẳng thấy ai, hân xụ mặt nét mặt thoáng buồn trên gương mặt lạnh giá, hân vội phi thân trở về tâm cung,- lại dễ dàng chạy thoát -

Thật ra trong lúc hân bay bên trên nên không để ý phía dưới, cũng do hân không nghe cho rõ mẫu hậu hân nói là nàng ta đi bộ chứ không có phi thân,

nếu nàng bay lên sẽ bị bọn người trần ân bắt gặp về trần ân nàng sẽ bị tội tự ý xuất cung về phần vũ tộc nàng sẽ bị nghi ngờ về thân phận với vũ hân trước kia nên chỉ còn cách này, lúc này bên dưới, một cô ngốc đang đi lòng vòng hình như là..... lạc đường

-trời ơi là trời, cái hoàng cung chết tiệt này, hôm trước ta đến bằng cửa còn biết đường về còn lúc này nhảy tường ra ta đang đứng ở hướng nào của hoàng cung vậy.... ai cứu ta với

Vù vù, một bóng đen trên trời vụt qua, vũ hân tuy cũng rất gan dạ, nhưng trong tình huống chi thì cũng có hơi... ớn à, tuy đêm nay trăng sáng, nhưng cả khung gian xung quanh không một bóng người mà còn tiếng gió rít nữa chứ, mà bóng đen vừa vụt qua là mất hút không hề biết được là người hay ma, vũ hân cũng là người giỏi phi thân nhưng phi thân kiểu này thì - một là thần, hai là..... ma-

vũ hân tối mịt tuy là sát thủ gan dạ nhưng nàng bay giờ còn cha mẹ, nhà, vội buông giọng ai oán

-ngày xưa ta bảo người tới nhưng người không tới, sao nay lại tới, ta rất thương cha mẹ ta bây giờ à, ta còn có 4 nô tì cần nuôi dưỡng nữa, còn có nguyệt ti đang đợi ta cùng đám nữ nhân của tên hoàng thượng đáng chết kia nữa, ta chưa cho chúng biết mặt trả thù cho vũ hân ở nơi này nữa nha, thôi ta về trước nha hihi người muốn bắt ai thì bắt

Nói rồi vũ hân vội chạy như bay đi, không ngờ lại có thể về tới vũ cung thật, nhưng không tới cũng không được trong lúc nàng trốn chạy con ma hình như chạy hết ý hoàng cung bằng vận tốc ánh sáng rồi, trong vòng 3 canh giờ mới tới, nhưng vừa về tới thấy bọn tiểu mai thì hết hơi nằm luôn, bọn họ mừng rơi nước mắt vội đỡ chủ nhân lên ào phòng nghỉ, gọi thái y thì được biết là vì quá mệt do dùng nhiều sức, nghỉ là khỏe lại, vì vậy tắm rửa hay ăn uống đợi tỉnh lại cũng được

Nàng càng không biết cái bóng đen vụt qua kia không phải là ma tới tìm nàng, tuy cũng là tìm nàng nhưng cái bóng đó là người mà người đó là trần ân nhà chúng ta, (anh phi nhanh như vậy làm sao kiếm được mỹ nhân, quả là anh hơi yếu về khâu này vì xưa nay mỹ nhân tự tìm tới anh thôi)

Trong đêm tối trần ân nằm trong tâm cung, mắt luôn nhớ tới tiên y của hân thì ra nhờ tiên y hân mới càng lúc càng sâu đậm với tiên từ mà hân gặp trước đó vì hai người cùng là một người, nhưng hân cũng nhớ lại lúc nàng ôm hân bay đi trốn,

hân đưa vòng tay lên nhớ lại hình như vòng tay ôm lấy thân thể này hơi quen hình như mình có ôm qua rồi, nhưng là ai nhỉ, hân rất đau đầu vì điều, này một cái ôm của hân với nữ nhân ư, (sao này mọi người sẽ biết tại sao hân lại hơi bất ngờ vì cái ôm nữ nhân này ha ha, chắc mọi người cũng đoán được người trước kia hân ôm là ai rồi nhỉ, cũng ở hoa viên đó, cũng là vẫn đài đó.....)

Trong lúc mơ hồ nàng cũng mơ hồ trong đầu, hình ảnh trần ân không biết từ lúc nào luôn hiện ra, lóng ngửi miệng lẩm nhẩm

-trần ân,.....

Cả bọn tiểu mai thật không ngờ tiểu thư mình sẽ gọi tên hoàng thượng trong mơ,

- chẳng lẽ tiểu thư có tình ý với hoàng thượng

Tiểu mai nói

- ân, hôm đó hoàng thượng đỡ tiểu thư xuống thật như thần tiên ấy ha ha

Tiểu trúc cũng tiếp lời

- hai người các muội nói bậy gì đấy

Tiểu cúc vội trách, trong bốn người tiểu cúc là suy nghĩ thấu đáo nhất

- yên lặng hình như tiểu thư còn nói gì đó

Tiểu lan cũng góp lời

Vậy là cả bốn người yên lặng tại tiếp tục nghe

-..... Trần ân, tên cầu hoàng đế chết tiệt.....

Bọn tiểu mai muốn ngắt vì những lời này hoàng thượng nghe được có nước đem cả cung chém đầu, chỉ còn cách là canh giữ không cho ai vào, mắc công có kẻ nào nghe thì có mà..... Nhưng thực sự tuy nói vậy nhưng bốn người nào biết có một nụ cười hạnh phúc trên môi của vũ hàn lúc này

sáng ngày hôm sau,tại đại điện.....

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chiếu chỉ đăng cơ

Trong lúc này cả bầu trời hoàng cung chìm vào một không khí bức chết người, thái hoàng thái hậu biết tin thái thượng hoàng và thái hậu tình dậy nổi giận đùng đùng, chúng đại thần theo phe trần hầu cùng trần hầu đứng ngồi không yên, cả triều nghiêm trang quỳ nghe chỉ, đại diện lúc này chỉ còn tiếng nguyên công công

-"phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết,ta nay cùng hoàng hậu thân thể vẫn chưa an, xét thấy thái tử trần ân là người tài Đức, thừa sức trị nước, bình dân, trong thời gian qua quốc thái dân an

nay trẫm truyền vương vị chính thống lại cho thái tử, thân ta lên làm thái thượng hoàng, phong hoàng hậu làm đặc mẫu chi dân thái hậu, ban chân thánh chỉ cho văn võ bá quan cùng dân chúng

ban hiệu trần ân là ân hoàng, ân điển toàn quyền, phong làm trưởng tộc trần hoàng gia, đứng đầu tứ tộc, giữ quyền sinh sát tất cả các tộc trần quốc,

khâm thủ

bình thân "

nguyên công ngưng đọc, văn võ bá quan vội đứng dậy, vẫn là một không khí yên lặng bức người,nguyên công công quay đầu nghiêm trang, hai tay đưa thánh chỉ tới, trên bậc thêm ngự, giữa có ghế rồng vàng, đại diện một màu vàng óng chạm khắc rồng thần, không khí trang nghiêm làm người ta nín thở

, hần trên đội long bào, dưới mặt hoàng bào, cả thân vàng, gương mặt lạnh lùng khí chất đế vương ngất trời, nhận lấy thánh chỉ, quỳ xuống hướng thiên cung, nói to

- phụ hoàng thiên ân, mẫu hậu thiên ân, thái thượng hoàng vạn tuế vạn vạn tuế, thái hậu thiên thiên tuế

dứt lời, vung tay áo đứng dậy, tay cầm thánh chỉ đưa trước triều thần, trước cùng cố vương vị, sao đánh bại âm mưu bạo loạn của thái hoàng thái hậu một cách công chính ngôn thuận, chiếu chỉ thiếp vàng sáng ngời, nguyên công vội hô to

- gõ chiêng truyền vị

trên nóc cao nhất hoàng cung, thị vệ đứng trang nghiêm gõ chiêng,

-Choang.....

Tiếng chiêng tinh khiết vang hết 4 phương trong kinh thành,đây là âm thanh chuyển vương vị của niên triều trần quốc, tất cả các cung nữ, nô tài, hơn ba ngàn mỹ nhân, phi tần, quý xướng, hàng ngàn quan viên trong đại điện, ngoài đại điện, tất cả đều đồng loạt dập đầu, nghênh đón tân vương mới, cả hoàng cung, vang lên âm thanh rung cả kinh thành

-thái thượng hoàng, thái hậu vạn thọ vô biên ân đức như trời vạn tuế vạn vạn tuế, hoàng thượng anh dũng, mưu lược, hiền Đức thiên tuế thiên thiên tuế

liếc nhìn trần hầu một cái như dầu hiệu khiêu chiến, hần thu ánh mắt, trần hầu lúc này mặt tái nhợt -khốn kiếp, hai tên đó vẫn còn sống sao, khốn kiếp mà,

-

-chúng ái khanh bình thân

Hắn vừa nói vừa xếp thánh chỉ lại đưa cho nguyên công công đem vào

- tạ hoàng thượng

Các quan Viên đồng loạt đứng dậy, nguyên công công hô lớn,

- đại lễ sắc phong hoàng đế đời thứ hai của trần hoàng tộc hoàn thành, cầu chúc hoàng thượng, thái thượng hoàng, hoàng thái hậu, tứ đại gia tộc trường tồn vĩnh cửu đứng trên bán tiên giới này

Tiếng chiêng thứ hai vang lên

-Choang.....

Lại vang về bốn phía kinh thành, báo hiệu đại lễ đăng cơ đã xong, mọi người tiếp tục công việc, các người trong cung cũng đứng lên trở về làm việc

-hôm nay ta không xử lý chính vụ, tất cả tấu chương đưa về ngự thư phòng,rồi ban về cho tam đại tộc xử lý

Hắn nói nhẹ, mang theo mấy phần lạnh lùng

Tiếp tục nói

- hôm nay trẫm chính thức đăng cơ làm thiên tử, còn có ai phản đối, còn có ai muốn phế truất tứ đại gia tộc, còn ai nghi ngờ lời nói thái thượng hoàng trước khi hôn mê không,

Trần ân vừa nói vừa liếc đám bọn người theo phe trần hầu, mặt cả bọn tái xanh

Tất cả quan Viên cùng lạnh mình vội quỳ xuống

Trần hầu đứng ra Khẩu đầu nói to

-chúng thần không dám, thánh thượng anh minh thần võ, xứng làm đế vương trần quốc này

Liếc mắt một cái trần ân đáp lại lời trần hầu

-vậy sao, trần hầu, ông cũng là người đệ nhất tộc, là thúc thúc của ta, sao lại không có ý kiến gì, nhớ không lầm trước kia....

Hắn cố ý nói giọng kéo dài hai từ trước kia làm trần hầu tái mặt. Vội dập đầu nói

- hạ thần không dám, xin hoàng thượng suy xét

Hắn cười lạnh, phẩy tay bảo hắn lui

-tốt, về suy xét thì ta sẽ suy xét, nay ta đăng cơ không muốn nói tới việc cũ, đại lễ đăng cơ cũng xong rồi không cần yến tiệc đăng cơ chỉ tổ chúc lễ mừng thái hậu và thái thượng hoàng là.....

Chưa đợi dứt lời

-hoàng thượng, quốc khó chúng ta trải dài vạn dặm tiêu xài muôn đời không hết, hai đại tiệc trần quốc ngàn năm có một, ta nên làm yến tiệc đăng quan và làm luôn tiệc mừng thái thượng hoàng và thái hậu ă, đó là lễ nghi quy củ mà vì quy củ tốn một ít cũng chẳng sao

Vân thượng thư nằm bên phe trần hầu vội nói lời sùng nịnh

-há,hay cho yên vân thượng thư, quốc khó trải dài, muôn đời không hết ư, vậy nếu chẳng mai có thiên địch ta lấy cả nhà khanh ra chịu à, khanh nên nhớ quốc khó là của ta và của dân, không phải của tứ tộc, mà chẳng phải của khanh, dân chưa cần thì một một hạt gạo ta cũng chẳng đem ra, nhớ chưa....

Vân thượng thư vốn tung hoành triều chính ức hiếp bá quan dựa vào con gái mình là nguyệt phi và hầu gia nên càng lộng quyền hơn,nghe cụm từ " nhớ chưa " của trần ân, đầu hắn như để trên đế đao vậy, mặt tái nhợt trả lời rồi rít

-thần nhớ..... thần nhớ ạ

Bọn quan lại bị hắn ức hiếp mỉm cười trong bụng, - đáng đời -

hầu tướng thấy phe mình thất thế vội đứng theo nói

-hoàng thượng, lời văn thượng thư nói cùn có phần đúng, lễ mừng của thái hậu và thái hoàng huynh cũng là lấy tiền quốc khố làm mà

-trần hầu khanh dám nói trâm sai sao? ta chưa nói dùng quốc khố vào việc này bao giờ cả

Hần đưa gương mặt lạnh miêng nở một nụ cười có như không, làm không khí trở nên nặng trĩu

-thần không không có ý đó ạ, Cho thần mạo muội hỏi,vậy chẳng lẽ lại dùng tiền tộc khố

Trần hầu vội hỏi tiếp, càng lúc khí chế của trần ân làm hần như muốn vỡ tung

- ta cũng chưa nói qua

Tiếp tục là một nụ cười lạnh

- vậy ngài dùng nhân khố ạ,

Hần qua hai lần nói không đúng ý trần ân, mắt mặt vội tiếp tục nói

- thông minh đó, bao nhiêu nơi để tiền nói hết tới giờ mới nói đúng

Trần ân nói bằng giọng mỉa mai hăm, lời nói này chẳng khác nào là bảo trần hầu ngu ngốc, trần hầu cũng hiểu được giận xanh mặt cắn răng ken két, nhưng vội trấn tĩnh, nở nụ cười giả tạo nói

- thì ra vậy, hoàng thượng thật anh minh, nhân khố của thái thượng huynh cùng hoàng thượng vốn chẳng thua kém gì quốc khố, nay sao không lấy đó làm hai đại lễ cứ chỉ chỉ làm một lễ

Trần hầu dùng giọng điệu một người chủ lớn tiếng giữa điện, thật ra hần ngầm ý nói trần ân là kẻ giả tạo một mặt nói quốc khố là tiền của dân nhưng một mặt vơ vét đem làm của riêng, trần ân mặt tỉnh bơ lạnh lùng như tuyết nói

-trần hầu quả là có nghiên cứu nhân khố nhà ta, theo lệ cả cả lễ nghi hoàng gia, sẽ do quốc khố chi trả nhưng ta không sử dụng còn về nhân khố đó là của cải mà cả nhà ta đồ bằng xương máu lấy được, nếu dân cần ta sẵn sàng chi, ta cũng đã đăng cơ 8 năm, không cần yến tiệc nữa, mà ta nhắc nhở trần hầu, nhân khố là của ta, hơn thua quốc khố làm gì vì nó cũng là của ta, khanh có quyền gì can dự vào đó, tộc khố khanh cũng chẳng có quyền gì xen vào, quốc khố là của ta và con dân ta, tộc khố là của ông bà ta và người để lại, nhân khố là của. riêng gia đình ta, tất cả nói thẳng ra đều là của ta, ta muốn dùng sao phải hỏi ý hầu thúc sau

Hần gần giọng nói

-thần.... thần.... không dám ạ

Hầu gia run rẩy trả lời, từng lời trần ân nói ra sắc bén như dao, đem theo mấy phần sát khí, cười lạnh phẩy tay

-hầu gia và văn thượng thư quay về vị trí đi, nguyên công công, ban chi

Hần liếc rồi ra hiệu cho nguyên công công, nguyên công công tay cầm thánh chỉ chuẩn bị,

này giờ cả hoành cung cân thẳng, trên dưới quan lại thấy vậy cội quỳ xuống, nguyên công công đọc lớn trước mặt bá quan đã quỳ xuống

-"phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, ân hoàng vừa đăng cơ, đặc xá thiên hạ ba năm xu thuế, các phạm nhân giao về cho thừa tướng xét duyệt giảm tội theo quy chế hình bộ đưa ra, nhưng phải đảm bảo trị an, đặc xá quân binh từ đây đến hết thời hạn ba năm lần lượt đổi binh về thăm nhà

, các quân nhân gần hết thời hạn quân nhân thì được trở về đoàn tụ, việc này do đại tướng quân quyết định, trăm nay sẽ tự bỏ yến tiệc đăng cơ thay vào đó ban bố cả nước đại tiệc mừng thái hậu và thái thượng hoàng tai qua nạn khỏi,

toàn quốc đóng cửa tất cả các cửa biên giới, hải cảng, mở cửa thành hết ngày hôm nay,các chùa, miếu tiến hành nghi thức cầu an cho hoàng gia, cho trần quốc,

mở cửa ngoại cung cho chúng dân vào thăm thú,

mở cửa nội cung trừ hậu cung cho chúng quan lại vào ngự triển, tối nay sẽ ban hành yến tiệc đại mừng

, khâm thủ"

Lời vừa dứt, bá quan vội hô lên

-hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế,

Hần ra hiệu cho nguyên công công lại gần, nói nhỏ một số điều, nguyên công công gật cúi đầu quay ra tiếp tục nói

- hoàng thượng có chỉ, vũ thừa tướng, đoàn quốc sư, văn đại tướng, cùng hầu gia họp mặt tại ngự thư phòng, các quan viên văn võ, lễ bộ được phép về trước, bãi triều

Quần thần quỳ xuống

-hoàng thượng vạn tuế,

chúng quan lại lần lượt ra ngoài nhanh để chuẩn bị cho con gái mình thật đẹp để lọt vào mắt hoàng thượng, thông thường thì tuyển mỹ nhân sẽ theo quy chế,

đôi khi cũng là các phi tần tiến cử nhưng đa phần những người đó không bao giờ được sủng hay thị tẩm, đồn rằng chỉ có 4 phi là được chính hân chọn mới được thôi, nên bọn họ đều nghĩ phải mê hoặc được hân để hân phong làm phi thì con mình mới được sủng và thị tẩm nếu có luôn cả hoàng tử thì cả tộc sẽ được nhờ

,nghĩ tới đó cả bọn quan miện cười rạn rở về nhà

tại ngự thư phòng

-hoàng thượng cho mời 4 vị vào

Nguyễn công công cúi đầu mời bốn người vũ thừa tướng cùng trần hầu vào

-cảm ơn nguyên công công, ông quá khách khí rồi

Vũ thừa tướng đáp trả

-tam đại gia tộc có mặt ở đây thì cũng như ta thấy thái thượng hoàng mà nay lại có thêm hầu gia một nhất phẩm công công như ta không dám ha ha

Nguyễn công công hơi cười trả lời

-ha ha, nguyên công công bao nhiêu năm vẫn vậy chúng ta đều là người trong nhà mà

Đoàn quốc sư cũng tiếp lời, cả ba người bọn đoàn quốc sư cười tươi

-ha ha ta cũng đùa thôi thôi mọi người vào đi hoàng thượng đang đợi

Nguyễn công công cũng cười rồi hối thúc họ vào

Vào trong, cả không gian lạnh lẽo làm nguôi ta thờ không nổi, hân đưa mắt nhìn bốn người, đám người vũ thừa tướng cùng trần hầu quỳ xuống cung kính

-chúng thần tham kiến hoàng thượng

Hân hơi nhướng mắt, phát tay

-bình thân đi

Bốn người vội đứng lên mặt miện không dám nói gì, hân bỏ tấu chương xuống, từ từ nói

-hôm nay ta gọi chúng khanh tới đây là có việc, đầu tiên tam tộc nhận lấy thánh chỉ cho lễ đăng cơ, sao lấy các tấu chương về xử lý, tám năm nay ta không bỏ một ngày nào bây giờ ta muốn một ngày đoàn tụ bên phụ hoàng mẫu hậu ta

Văn tướng quân vội tiếp lời

-hoàng thượng hiểu đạo như trời thật đáng ngưỡng mộ

Hân gật đầu

-đó là việc nên làm, không gì ngưỡng mộ cả

Trần ân cũng từ từ nói tiếp

-còn việc thứ hai là việc tìm phượng hoàng kim, nay ta ban việc này cho quốc sư và hầu gia xử lý, hai khanh lãnh nhiệm vụ này,

nhớ là phải bí mật tìm không được để kẻ nào ngoài chúng ta biết chuyện này, nếu việc này bại lộ đem đầu hai khanh lại đây cho ta

Trần hầu xanh mặt vội cùng quỳ với đoàn quốc sư nói

-chúng thần tuân lệnh

Hắn đưa tay bảo hai người đứng dậy,

-trần hầu có muốn cùng chúng ta đi thăm thái hoàng và thái hậu không,

-thần thần có công chuyện ạ

Trần hầu tái mặt khi nghe câu này, vội từ chối, thử hỏi có ai dám đối mặt với hai kẻ bị mình hại xuyt chết nay tỉnh lại, mà lại có thêm con bọn họ nữa, hắn không ngốc tới mức chui đầu vô lọ

-vậy khanh lui ra trước đi,

Trần ân vội thành toàn cho hắn

-vậy thần cáo lui trước

Nói rồi trần hầu một mạch đi ra khỏi hoàng cung, vừa đi nhớ lại chuyện hôm Nay không khỏi rùng mình

Đoàn quốc sư bước lên nói

-hoàng thượng ngài đuổi khéo hầu gia

Hắn gật đầu nói

-đúng vậy, đuổi con cáo hắn, hắn và mẹ hồ li thái hoàng thái hậu vẫn chưa chịu tắt ý soán ngôi, ta còn cos xuyet muốn nói với tam tộc,

Ba người quỳ xuống nói

-ngài cứ nói, chúng thần sẽ hết lòng vì hoàng thượng

-đứng lên đi ta gọi các khanh đến là vì phượng hoàng kim tinh, chúng ta phải tìm trong bí mật, tuy ngoài mặt ta bảo hầu gia và trần hầu nhưng tam gia tộc phải nhớ ta thật sự nhờ là các khanh mong các khanh đừng phụ sự mong mỏi của ta, còn về việc bí mật tìm kiếm, cho trần hầu tham gia tìm kiếm cùng yến tiệc chắc các khanh cũng hiểu nguyên nhân

Trần ân liếc qua đám người cũ thừa tướng, cả bọn gật đầu vội nói

-chúng thần biết ạ, hoàng thượng không muốn các nước lân bang và ba đại quốc biết việc này, tránh hiểm họa tranh giành chúng ta chỉ việc đứng xem và tìm trong bóng tối ạ, cho thần hầu biết vì muốn hãm tử giam chân hắn, ngầm ý bảo hắn dập tắt hy vọng đoạt quyền nhờ phượng thần vì ngài biết hầu gia cũng đã biết về phượng hoàng kim tinh ạ, còn về yến tiệc là ngài đang tạo cơ hội cho chúng thần tìm nữ nhân mạng mạng phượng hoàng phải không vì cưa nay thái thượng hoàng và thái hậu rất ghét tiệc tùng cung đình.

Hắn gật đầu

-ân, các khanh quả là phúc tinh trần quốc,nếu đã biết thì các khanh lui ra đi, bẩm đi thỉnh an thái hậu và thái hoàng,à khoảng vũ thừa tướng ở lại ta có chuyện liên quan tới con gái ông

-vậy chúng thần cáo lui,

-ân, nguyên công công ông tiễn họ ra ngoài giúp ta

dạ hoàng thượng

nguyên công công dẫn theo đoàn quốc sư và văn tướng quân đi Ra ngoài

-à vũ thừa tướng ông định gửi nữ nhi ông chỗ ta đến khi nào,

Hắn mở lời

-thần..... cũng không biết ạ khi nào nó chán thì thần bắt về ạ, phải cho nó ném trải chút mùi vị cuộc sống, khi bên ngoài nó có chống lưng tứ tộc và thừa tướng đi đâu ai cũng sợ cung kính nó ả nên thần không muốn, chỉ còn cách cung đấu cho nó ném mùi vị vì trong này toàn là người ngoài mặt đối lòng ạ,

Thứ tướng hơi cười nói

-khanh có thấy nữ nhi khanh có gì bất thường không

-hoàng thượng bảo sao ạ,

- ta thấy vũ hàn như một người khác vậy dám đối mặt với nguyệt phi nửa, còn có khinh công, nhưng võ công thì ta không biết là nàng ấy có không
- thần cũng thấy lạ, từ lần rơi xuống nước tới giờ thần vẫn thấy nó như biến thành người khác vậy, nhưng thần vẫn chắc chắn lần đó về nhà thần là con gái thần không làm được, xin hoàng thượng chớ nghi ngờ
- ân, được rồi, ta chỉ hỏi thôi, ta cũng xin lỗi vì lần trước để vũ hàn rơi xuống nước
- không ạ, là tại nữ nhi thần, hoàng thượng xưa nay không can dự việc hậu cung nên thần không có ý trách ạ
- được rồi khanh lui ra đi
- thần cáo lui

vũ thừa tướng lẳng lặng ra ngoài, trần ân gọi nguyên công công lại hỏi

- nói vân nghiêm tiếp tục theo dõi trần hầu, bảo ba huynh đệ họ vân còn lại đến bảo vệ thái hậu và thái hoàng
- thần tuân chỉ

Nguyên công công cúi đầu lãnh mệnh

- còn việc ta nhờ ông đem cung nữ mới vào trong cung vũ ra sao rồi

Hắn hỏi

- nô tài đã tuyển một cung nữ mới vào vũ cung đến thăm dò rồi ạ, ngài đừng lo,à lúc này đoàn quốc sư có nhắc ngài hôm nay là 15 ạ

Nguyên công vội trả lời

- ta biết, chúng ta đến thiên cung thôi

Dứt lời hắn ra khỏi ngự thư phòng, thân ảnh oai vệ hiên ngang, khí chất ngang trời quân chân hướng theo thiên cung mà đến, những cơn gió càng lúc càng mạnh hơn như báo cho hắn biết nơi đó đang có người nổi cơn thịnh nộ.

Tại thiên cung..... Nơi này sóng gió đang dần nổi lên

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Di huấn:đế vương không được phong lưu

Vừa tới thiên cung, trần ân cảm thấy một luồng ám khí lạnh lẽo chạy dọc toàn thân - chẳng lẽ là.....- hắn bước vào trong, hai thân ảnh nho nhỏ đang ngồi đối mặt nhau, nam nhân chưa đầy bốn mươi,nét mặt sùng nịnh nhìn nữ nhân, nữ nhân bằng tuổi nam nhân gương mặt lạnh tanh nhìn về phía hắn và nam nhân trước mặt, đúng,đó là cha mẹ hắn, trần ân cười khổ

- phụ hoàng lại chộc mẫu hậu rồi phải không-

và sao đây là đoạn đối thoại bằng MẮT giữa hai cha con (-.....:lời thoại bằng mắt nha mọi người),đây là cách phụ hoàng hắn nói chuyện với người khác khi ai đó giận, vì sợ người nữ nhân mang toàn sát khí quanh mình nghe thấy, thái hoàng sùng vợ như trời là chuyện ai cũng biết nhưng thực sự ra là ngay cả trần ân cũng phải sợ khi mẫu hậu lên cơn thịnh nộ, khóe miệng giật giật, thái hoàng đá long nheo

- cái đồ nhóc tử, sao suốt ngày con với lũ tam tộc cứ thấy mẫu hậu con giận là bảo ta vậy,là con đó, con hại ta đó, ta chịu họa dùm con, giờ con còn đổ cho ta-

Trần ân khó hiểu, xưa giờ mẫu hậu hắn luôn thương hắn, có chửi mắng thì cũng là cái người mặt dày không biết liêm sỉ kia lúc nào cũng bám vợ làm mất khí chất nam nhân kia, còn ghen với con mình nữa, trần ân tỏ vẻ không hiểu

- chứ còn gì nữa, nhưng sao lại là con -

Trần thái hoàng trừng mắt nhìn hắn,

- đừng hỏi nữa, chạy đi, mẫu hậu con sắp lên cơn thịnh nộ rồi đó-

Thông minh ba năm đại một giờ, trần ân đá long nheo lại tỏ vẻ không hiểu

Thái hoàng liên tục đá long nheo lại bảo hấn Đi nhanh đi, không thì không kịp

Thái hậu đặt ly trà xuống, nói là hấn lạnh lòng, phụ thân hấn khi ngự triều, làm trận cũng gọi là lãnh khốc, nhưng giờ đây cái không khí này mới thật sự cho hai cha con đó biết thế nào là lãnh khốc, thái hậu nhân nhà nói từng chữ

- hai cha con đá long nheo đủ chưa

Thấy thái hậu nói mà liên tục trừng mắt với hấn, hấn mới xác nhận lời phụ hoàng nói là đúng, rõ ràng là đang tức giận với hấn

, với mẫu hậu này hấn thật sự không dám đắc tội à, trừ việc triều chính, mẫu hậu hấn không bao giờ sửa quyết định phụ hoàng hấn ra thì tất cả mọi chuyện của đế vương này cứ tới tìm nữ vương này mà bẩm báo, nhưng nữ vương này chỉ làm những chuyện hợp tình hợp lý, phụ hoàng hấn lúc này đã hóa đá, còn hấn mặt vẫn lạnh lùng, nói

- mẫu hậu, con định tới thỉnh an hai người, nhưng thấy hai người vừa tỉnh dậy thân thể vẫn chưa khỏe, hai người lại Tĩnh Tâm như vậy, hài nhi cáo lui trước

Tuy hơi hoảng nhưng thật sự là hấn nói hấn không hiểu gì thì đúng hơn, vì xưa nay mẫu hậu không bao giờ giận với hấn, điều này làm hấn hơi bất ngờ, thái hậu trừng mắt, giận nổi xung thiên lên

- chưa khỏe, há, ta đã khỏe lắm rồi nên mới bị con làm tức chết

Thái hậu giận dữ hét toán lên, hấn vội trả lời trong khó hiểu

- sao mẫu hậu lại nói vậy, nhi thần không biết nhi thần đã làm gì sai

Thái hậu liếc hấn

- không làm gì sai, nhìn thẳng vào cửa cung ta

Lúc này hấn mới ngược lên nhìn cửa cung, từ đầu tới giờ hấn không để ý xung quanh, hấn hơi bất ngờ, còn nguyên công công thì khỏi nói hét toán lên,

Võ công công đang trói một đám nữ nhân treo lên cây trước cửa cung, trong đó có 4 phi và gần 200 mỹ nhân hậu cung, hấn vẫn lạnh giọng hỏi

- mẫu hậu họ đã làm sai gì à, nếu họ làm phạm lỗi mẫu hậu trực tiếp đem chém à

Hấn vẫn lạnh lùng, thái hậu hơi cười

- chém à, các nàng ta không làm gì sai sao mà chém, người sai là người

Trần ân lúc này mới hơi hốt hoảng

- hài nhi

Thái hậu cầm ly trà lên, uống một ngụm, bỏ ra, tức giận đập tay lên bàn, các cung nhân nô tài quỳ rạp xuống, thái thượng chạy đến vuốt ve cho nữ nhân mình

- nàng đừng như vậy, thân thể còn chưa an

- vậy chàng coi thẳng nghịch tử này làm ra chuyện gì, nó cả gan dám lập hậu cung hơn 3000 mỹ nhân mỗi năm còn cống nạp thêm người, hôm nay chẳng phải dám người đó tới ta cũng chẳng hay biết việc này,

Thái hậu tức giận hơn nhìn hấn và thái hoàng mắng, hấn chỉ biết cúi đầu không dám cãi vì việc này là sự thật, thấy vậy thái hoàng cũng vội dập lửa

-nàng đừng giận, hài nhi chúng ta là vua một nước lớn 3000 giai nhân là ít với một quốc gia như ta, ba đại quốc còn lại, hậu cung mỹ nhân cũng lên đến 5000 người, các thuộc quốc chúng ta mỹ nhân cũng là 2000 rồi

Thái hậu không liếc trần ân nữa, lần này là thái hoàng, trần ân cười khổ, lòng nghĩ - phụ hoàng ơi phụ hoàng, ngài sao lại nói như vậy?-

- hay, 5000, 2000, không nhiều, quá ít, chàng nói những lời này chẳng lẽ trách ta không lập hậu cung 5000 giai nhân cho chàng vậy để ta thành toàn cho chàng, võ công công ban chiếu thái hậu tuyển giai nhân cho thái thượng hoàng 5000 giai nhân

Thái hoàng xanh mặt, chưa lửa không dùng nước mà lấy lộn dầu rồi, trần ân cúi xuống hơi cười - phụ hoàng anh minh thần võ trước mặt một nữ nhân là mẫu hậu vẫn phải loạn thần, quá mất mặt ha ha- thấy hấn có nét cười thái hoàng cũng hơi mất mặt nhưng trước mắt phải dỗ nữ nhân của hấn trước mặt mới để sau cùng được

- không, ta là cam tâm tình nguyện không lập hậu cung, cả đời này ta chỉ có Minh nàng, chỉ cần nàng 5000 mỹ nhân ta gặp người nào giết người đó

Thái hoàng quả quyết, thái hậu thấy sắc mặt hần bầy cũng phụt cười, - haizz phu quân ta giận thật rồi- thái hậu cười lại vuốt ve cho hần như vuốt ve con chó nhỏ giận chủ

- ta sai, ta tin chàng, ta tin chàng

Thái hoàng mừng rỡ ôm lấy nữ nhân mình như muốn khóc, trần ân lắc đầu mặt lạnh như củ, - vẫn sợ mẫu hậu như xưa, nhưng thật sự vẫn muốn mình gặp được một nữ nhân như mẫu hậu, dễ yêu thương, cung chiều,-

Thái hậu quay ra nhìn hần

- còn ba ngàn giai nhân thì đừng đến đây nữa dất đám mỹ nhân thịnh an của ngươi về đi, ta không có con trai phong lưu một dạ hai lòng, cũng đừng đi tìm tiên y đó nữa, vẫn mai mà trước đó ta cho tiên y treo tường, đi bộ ra trước, không có ý ghép nàng ấy cho ngươi nếu không ta đã góp phần ép chết nàng ấy rồi, ta sẽ đắc tội với ân nhân cứu mạng mình, ngươi đi đi, cấm từ nay không cho đám mỹ nhân đó lại đây nữa, kể cả ngươi nếu không thật lòng yêu một nữ nhân duy nhất thì cũng không cần đến đây,

Hần ngần ra, - đêm đó tiên y không phi thân mà treo tường rồi lội bộ, vậy làm sao nàng ấy ra khỏi cung- hần vui lên trong thấy,- nàng ấy vẫn còn ở trong cung sao, nhưng là nơi nào-?, thấy hần không biết lỗi mà còn có nét vui, thái hậu lại lên thịnh nộ

- ngươi và đám mỹ nhân đó cút cho ta

Hần thu lại nụ cười vội quỳ xuống trước vợ chồng thái hoàng, mặt lạnh như băng

- con xin lỗi mẫu hậu, phụ hoàng, nhưng con không thể bỏ hậu cung, con có quyết sách riêng của con, nhưng con hứa dù làm gì cũng không là người một dạ hai lòng hai người nhất kiến chung tình với nhau ta là con hai người há nào lại trăng hoa

Thái hậu thấy hần nói cũng phải mà lại còn quỳ xuống, vội chột dạ, lòng đau như cắt, đỡ hần dậy, thử hỏi đứa con bà cung chiều chẳng dám mắng một câu, thà mắng chồng không mắng con, thái hoàng đoán được suy nghĩ thái hậu vội nhủ mai một cái, thái hậu nói tiếp tuy có hơi mũi lòng nhưng không vì vậy mà thành toàn cho hần

- được rồi, ta hiểu con lui ra đi, ta mệt rồi tùy con, nay ngày 15 con về nghỉ ngơi đi tối nay còn yến tiệc, ta vẫn như củ, còn hậu cung thì cục tức trong lòng ta mãi mãi không bao giờ mất

Thấy tình thế căng thẳng được đẹp chỉ nhờ một cái quỳ của trần ân, thái hoàng cười tươi như hoa- chiều này xai được -

Thái hậu liếc thấy thái hoàng cười, lửa giận lại rộ lên, nghĩ thái hoàng thấy bà gượng cho trần ân lập hậu cung thì hần cũng muốn, vội quát

- cười cái gì, chẳng lẽ chàng cũng muốn lập hậu cung

Thái hoàng tái mặt, nữ nhân này rõ đang ghen, đã hiểu lầm nụ cười hần, trần ân nhìn phụ hoàng hần như nói - phụ hoàng tự thụ lí - rồi ra hiệu cho. Nguyễn công công đến dất đám nữ nhân ra khỏi cung, cung kính xong vội quay đầu đi, vừa xoay đầu nghe một âm thanh sùng nịnh

- nương tử nàng uẩn khuất vì phu rồi

- uẩn khuất cái gì, rõ là cười gian mà

Hần chợt nhớ tới chiều của trần ân vội quỳ xuống ôm lấy chân nữ nhân của hần. Dùng chiều trần ân mà còn thừa cơ ôm để ăn tí đậu hủ thái hậu nữa, trong lòng thái hoàng nghĩ - tốt thôi, nàng đã bị ăn một miếng giờ năn nỉ rồi đem ăn tất cả - thái hoàng nghĩ xong chu mỏ, buông lời ăn khuất hết lên

- không không, ta đang vui vì nàng và nhi tử làm hòa thôi

Thái hậu thấy vậy đỡ hần dậy, mắng Yêu

- chàng làm gì vậy không có thì thôi, đừng làm mất uy nghiêm mình ta đau lòng

Nghe tới đó thái hoàng vội ôm nữ nhân của mình vào cung, mặt thái hậu đỏ gấc, thái hoàng miệng cười tươi như hoa

Cảnh vừa rồi làm Trần ân rung mình, cả đám người quay lại nhìn, - trời ơi thái thượng quỳ dưới chân thái hậu kìa - rồi cả đám lẫn ra ngất, trước khi ngất cũng kịp suy nghĩ - ngôi nhà này chỉ cần lấy lòng phụ nữ thôi là được-,

trần ân lên nhìn ánh mắt khinh cho thái hoàng thái hoàng, thái hoàng đá lại ý nói

- kệ ta, một ngày nào đó ngươi cũng như ta thôi-

trần ân lắc đầu tỏ ý không bao giờ, vội bảo nguyên công áp giải đám nữ nhân mảy về cung của bọn họ,

căn dặn võ công công phạt những nữ nhân này ba năm bổng lộc, thu hồi toàn bộ những thứ ngự ban, trong đó có cả nguyệt phi và 3 phi tần, rồi ra lệnh

mỹ nhân nào dám đến làm phiền nửa nhẹ chặt chân, bước hết vào thì đem chặt đầu toàn cung, đuổi cả tộc ra khỏi thành.

Trần ân bước chân về ngự thư phòng, trong lòng hắn lúc này đang suy nghĩ, mấy trăm mỹ nhân phi tần đang đứng phía dưới, các cung nữ công công này giờ bị không khí hân bức đến chết ngất đầu lên

thấy nụ cười mờ ảo, có như không của hắn, cả bọn trở mắt nhìn, tìm quên đập, đầu ai cũng lóe lên ý nghĩ - gia đình này thật là, cả gia đình đều đẹp như tiên vậy, phụ thì không theo quy củ chỉ cho con mình nhất dạ chung tình, phụ thì xem vợ như trời, hoàng thượng thì lúc nào cũng lạnh lẽo bức người nhưng có cần, ặc....- cả bọn tiếp tục nghĩ -đẹp thế này không.....- cả bọn nhìn hắn như muốn chảy nước miếng,

hắn cảm nhận thấy ánh mắt nhìn mình vội thu lại nụ cười, ngẩng đầu lên, cả bầu trời mùa đông lại hiện lên, từng tán băng từ mắt hắn như lao ra, cả bọn vội gục đầu xuống, các mỹ nhân, phi tần thì vội chạy về cung chuẩn bị tối dự yến tiệc, các thái giám, cung nữ thì đi trang trí hoàng cung, hắn bỏ lại đám hỗn độn đó, đi nhanh về ngự thư phòng,

,

Về đến đóng cửa ngự thư phòng lại, con đau đột nhiên đến, tay ôm lấy ngực, đau nhứt tận xương từng đợt dày xéo hắn, nhưng gương mặt chỉ hơi biểu cảm, vẫn là ánh mắt và gương mặt lạnh lẽo đó, hắn đưa tay cầm lấy chén thuốc để sẵn đặc lên miệng uống rồi ngã ra sau chịu đựng cơn đau,

Trong cơn đau hắn không ngừng nhớ về tiếng sáo, tới nữ nhân đêm trăng đó,

không ngừng nhớ về người chăm sóc hắn cả đêm, nấu ăn cho hắn nửa, nhớ lại những ngày đó cơn đau như được đẩy lùi, hắn chìm vào giấc ngủ sâu, thật thư thả thoải mái sau cơn đau, miệng nở một nụ cười nhạt.

Trong vũ cung lúc này

Vũ hàn đã tỉnh lại sao màn chạy marathon tới hôm qua, tỉnh dậy không ngờ nghe được nhiều tin tức nóng hổi, hơn mấy trăm mỹ nhân đi thỉnh an thái hậu bị thái hậu cột lên cây, bị hoàng thượng thu hồi phẩm ban (vật phẩm đã cho), ban lệnh cấm tới gần thiên cung, thái thượng hoàng đồ ngọt mỹ nhân, tối nay yến tiệc toàn cung, và đặc biệt là có thêm một tiểu trúc nữa

và bây giờ, vũ hàn đang tra khảo nàng ấy

- ngươi là người mới

Tiểu trúc gật đầu

- vâng ạ, nô tì mới được tuyển vào cung

Vũ hàn cười lạnh một cái,

- ta là người quy củ, chắc ngươi ở đây hai ngày cũng nghe ta rất bao dung cho thuộc hạ mình

Tiểu trúc gật đầu, quả thật là như vậy trong cung ai cũng nói thế, tiếp tục

-nhưng ngươi có biết phân lại ta có kết quả gì không

Tiểu trúc lắc đầu, đứng lại vị trí cũ, vũ hàn lạnh lùng lên tiếng

- là chết

tiểu trúc run mình,

-nô tì cam tâm ạ

Vũ hàn cười lạnh, thật ra thì tiểu trúc cũng chẳng khác gì bọn tiểu mai, bị cha mẹ bỏ rơi làm nô bộc cho một gia đình giàu có nhưng thường xuyên bị đánh đập

lúc chạy trốn đến kinh thành được nguyên công công nhận vào làm nô tì mật thám vũ cung cho hoàng thượng, vì ba người tiểu mai đều là người của vũ hàn, hỏi một chuyện cả buổi miệng không hé nửa lời

vũ hàn cũng thở dài, khuấy tay

- tiểu mai, tiểu lan, tiểu cúc, đưa tiểu trúc đi luyện huấn luyện đi

tiểu trúc nghe sợ xanh mặt

-nô tì không gây tội gì, rất hiểu quy củ, xin chủ nhân đừng huấn luyện

Vũ hàn cùng bọn tiểu mai cười cười - nàng ấy nghĩ huấn luyện là đánh đập -, tiểu mai vội đỡ tiểu trúc dậy, cười nói

-Chủ nhân nói huấn luyện là dẫn muỗi đi luyện võ, không phải bảo chúng ta đánh muỗi

Tuy cười nhưng trong lòng 4 người vũ hân vẫn cảm thấy thương cho tiểu trúc, cô nương này chắc là lúc trước bị chủ bức bách đánh đập rất nhiều lần.

Bốn người đi khuất, vũ hân cũng thở dài, tối nay là yến tiệc, lại gặp mặt bọn nữ nhân của hân, mà không phải một người mà là hơn 3000 mỹ nhân, - chắc chết- vũ hân thở không nổi nữa rồi, miệng cười khổ,

Nhưng vũ hân cũng không quên hôm nay là ngày 15, ngày trăng ân bị độc được phát tác, vũ hân cũng lắc đầu- trời định người phải chịu đựng những đau khổ này, ta cũng không cưỡng lại được, hai tuần sau ta tới dẫn người đi trị bệnh vậy,.....- vũ hân chợt nghĩ ra - không được! không được nghĩ tới hân,hân là nam nhân không sạch,không sạch, không được nghĩ, phải ghét, phải đi tu, phải dưỡng cha mẹ, dưỡng cha mẹ- (cô nương này đòi vua một nước mà phải sạch em kiểm đầu ra cho chị dùng, thui thì như kế hoạch ban đầu xuống tóc đi tu nha....)

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Truy tìm phượng hoàng kim tinh

Buổi tối tại trần quốc

Đoàn người cầm đèn lồng đi tạo thành Các luồng sáng đỏ về đế đô như những con rồng đang bay về thành, dòng người lớp lớp về dự đại yến tiệc thọ phúc của thái hậu và thái hoàng, các tửu lầu, quán ăn miễn phí không lấy tiền,cả kinh đô thấp đèn hoa đăng,đèn lồng, cờ hoa,đèn khổng Minh,các đoàn hát tạp kỹ biểu diễn liên tục

Từ con nít tới lão cụ đều quần áo lụa là thật đẹp, vũ hân lúc này cũng đã cho bọn tiểu lan đi chơi, chỉ dẫn theo tiểu Mai đi ra thành đạo

Chiều chỉ vừa bỏ cáo, từ ngoại thành đến ngoại cung đã bắt đầu ngập người, gần mười năm nay, quốc tiệc mới được mở lần đầu tiên,cảm vệ quân liên tục tuần tra trên đường, quân nội và sát thủ cũng được phái tới để bảo vệ trị an và bảo vệ tứ tộc từ thiên tiên cát đi qua một số con đường lớn Và một vòng ngoại cung rồi trở về nội cung dự yến

Những đoạn đường định sẵn hoàng gia và tam tộc đi qua, lớp lớp nữ nhân mặc áo quần gọi cảm, trang điểm kĩ lưỡng, chỉ mong được lọt vào mắt hoàng thượng một phần vì giá tộc phần còn lại là vì nghe đồn hoàng thượng rất " đẹp trai ",

Lúc này ba ngàn mỹ nhân con gái quan lại đã có mặt đầy đủ ở ngoại viên cũng đại cung cát, theo quy định tam phẩm trở xuống, các mỹ nhân không phải phi không được vào đại điện mà phải ở ngoài ngoại viên dự yến, quần áo thướt tha khơi gợi, trang điểm đậm, các trân châu bảo vật đều gắn cả lên mình,

người mong được vào cung người mong được thị tẩm, các công tử nhà quan đều áo mào sang trọng dự tiệc để lấy thể diện cho gia đình

Trần ân cùng tam tộc lúc này đang ở thiên tiên các, thiên tiên cát là nơi chứa đựng thần khí của trần quốc sau khi thần khí thổ quốc nhiễm chương khí, vương triều tứ tộc này sụp đổ, trần quốc đã dời nơi tiên khí đến bên ngoại thành, nơi rừng trúc

Đây là nơi cấm của trần quốc, trừ tứ tộc thì không có ai dám lại gần vì sự tồn tại thế giới này dựa vào tiên khí để chống thiên, nếu chạm vào sẽ phạm tiên điều do sở lập giới ban ra khi đem trời đất tách thành bốn thế giới,

Trên đỉnh thiên tiên các khi có lễ hội sẽ để một viên lân dạ, phát ra ánh sáng tím bao trùm lấy cả trần quốc, đây là trân bảo quan trọng như là một cách chứng minh tiên khí và phúc đức trời biển của tứ tộc, tính tới nay nó được hai lần thấp sáng, lần đầu là lúc lập trần quốc, lần hai là ngày hôm nay

Tế lễ cho tứ linh khí xong, trần ân cùng tam đại tộc đi theo con đường định sẵn về nội cung, trần ân lên xe ngựa, không lộ mặt, thỉnh thoảng kéo màn xe lên làm điên đảo nữ nhân bên ngoài,ba người vũ thừa tướng và bốn hộ vệ thì ở bên ngoài theo lời chỉ dẫn quốc sư tìm phượng hoàng kim tinh, nhờ hôm nay có hoàng thượng vi hành quá mà nơi nơi các cô gái đều mắt mê nên việc này dễ dàng hơn

Đoàn xe trong phút chốc đã đến nội cung, quốc sư cúi đầu cũng kính với hân

- có phát hiện gì không?

Quốc sư cảm thấy hơi lạnh trong câu hỏi của hân, chắc tại hân bức mình khi phải đem mình ra để các cô nương ngắm(hắc hắc)

- không ạ

Hân gật đầu,

- vào ngoại viên đại cung cát

Hắn lạnh hơn trước nữa, chắc rất bức mình khi bị nữ giới nhìn ngắm

Tam tộc và tứ hộ vệ theo sao hắn, lúc này ngoại viên, thấy hắn tới tiểu công công vội hô lớn,

- hoàng thượng giá lâm, tam đại tộc đến,

Vừa nghe xong, cả đám nữ nhân bên trong mừng như tết, trên dưới quỳ xuống, cả nam nữ bất chấp khi quân cố gắng lên nhìn hắn, cả bọn xém ngắt một nữ nhân nói nhỏ - ta biết tại sao nam nhân trên đời này ai cũng tâm thương cả - nữ nhân kia hỏi lại - tại sao- nữ nhân kia thở dài - anh ấy giành hết họ không còn cơ hội - cả đám nam nhân đơ ra thờ nhỏ - haizzz - còn đám nữ nhân thì mặt rạn rờ như hoa

Hắn biết bọn họ nhìn hắn nên càng bức mình hơn, phát tay

- bình thân hết đi

Cả đám đứng dậy các nam nhân bắt mắt về chỗ ngồi uống rượu các nữ nhân thì khỏi nói, ánh mắt dồn cả vào hắn, hắn lạnh mắt quét quanh làm cả đám lạnh xương sống, cả đám tam tộc và hộ vệ lại tiếp tục tranh thủ hắn đang hút hồn nữ nhân đi tìm phượng hoàng kim tinh,

Một lúc sao, quốc sư nhìn hắn lắc đầu, hắn gật đầu, rồi hỏi tiểu thái giám

- các tiểu thư, mỹ nhân đến đủ rồi chứ

Tên thái giám lạnh xương sống trả lời

- dạ thiếu vũ mỹ nhân ạ

Hắn trầm nghĩ - lại là vũ hàn - nhìn sang vũ thừa tướng, vũ thừa tướng hiểu ý vội nói nhỏ

- con gái thần có cái búp hoa sen trên ngực ạ, không phải phượng hoàng

Hắn tất nhiên tin lời vũ thừa tướng, lạnh lùng quay ra nhìn những mỹ nhân đang chảy nước miếng với hắn

- các người thân là mỹ nhân, tiểu thư con nhà quan lại há lại ăn mặc như vậy lần sao ta thấy lại sẽ lời ra chém

(("*_*)haizzz chẳng phải anh dụ dỗ người ta sao,)

Các nữ nhân xanh mặt quỳ xuống

- hoàng thượng tha tội ạ

Hắn lạnh lùng bỏ đi vào đại điện, tam tộc theo sau, bốn hộ vệ anh em họ vân ẩn thân 3 người còn một người tiếp tục đi làm nhiệm vụ canh giữ hậu gia.

Lúc này còn một người, một chủ chạy xoảng dép

- trời ơi, sao ta lại gặp ngay cái lũ mỹ nhân điên đó, vì một nam nhân mà giẫm đạp lên nhau, làm ta cũng bị họa lây,

Tiểu mai thở dài vừa cười, - chủ nhân khi làm việc thì nghiêm khắc khi bình thường lại đáng yêu vô đối làm bọn ta chịu nổi đây-

- chủ nhân, chắc hoàng thượng cũng tới rồi, có khi nào ngài làm khó ta không, vì nghe nói hoàng thượng đế rất hiếu thảo, ngài tổ chức cả yến tiệc lớn này, nếu tư đi trễ chẳng phải phạm tội khi dễ hoàng gia

Vũ hàn nghĩ - quả thật hắn hiếu thảo thật nhưng buổi tiệc này thì chắc chắn không phải từ hiếu thảo mà ra, vậy nguyên nhân hắn muốn làm gì?- vũ hàn vội nói

- kệ hắn, cùng ta cùng đầu được vào đại điện đâu mà lo, ta chỉ muốn gặp cha mẹ ta thôi, nhanh đi không nó cũng đóng cửa

Tiểu mai gật đầu

- vâng ạ, tiểu mai cũng rất nhớ phu nhân và lão gia

Vũ hàn cũng gật đầu nói

- vậy thì để sức chạy đi đừng nói nhiều nữa, sao này có chồng cứ mè nheo lời nói vậy có mà về ta nuôi người cả đời

Tiểu mai then đỏ mặt cố nói lí nhí

- chủ nhân, người ta nói theo hầu ngài suốt đời mà

Vũ hàn hơi cười, thật ra họ có thể phi thân bay về nhưng như vậy sẽ gây chú ý nên thôi đành đi bộ vậy

Lúc này đại điện của đại cung cát đã đủ khách, từ thái hoàng thái hậu, trần hầu, 4 phi tần, tứ tộc, các tiểu thư, công tử con quan lại và các con từ tộc cũng có mặt, trong đó có cả đại huynh vũ hân và hôn thê đoàn yến con đoàn quốc sư, cả đại điện đang chờ thái hậu và thái thượng hoàng giá lâm khai tiệc.

Thái thượng hoàng và thái hậu nắm tay nhau đi vào, tiểu thái giám cảnh giữ ngoại viên hô to,

- thái thượng hoàng, thái hậu giá lâm, đóng cổng ngoại viên, đóng cổng nội cung.

Vũ hân cùng vừa chạy tới chưa bước vào thì đã nghe tiếng ệnh đó cả người rụng rời - xong! Hết gặp cha mẹ rồi-

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cung đấu! action - người bí ẩn từ thiên giới

Trong đại điện lúc này không khí vô cùng trang nghiêm bức người không giống không khí tung bùng ngoài cung

Nơi này cao to lộng lẫy, sáng rực rỡ, được thắp sáng bằng dạ châu ánh sáng màu vàng, cả không gian chạm trổ rồng phượng bốn bề, uy nghiêm bức người

Trên bệ rồng, một ghế rồng lớn cho thái hậu và thái thượng, bên phải là ghế thái hoàng thái hậu, chạm phượng tỉ mỉ, nét mặt bà hiền từ nhưng trong ánh mắt sâu xa hiểm độc tận trời, tứ tộc ai cũng biết bà muốn giành ngôi báu cho con trai mình là trần hầu, mưu đồ rõ ràng nhưng trần ân tìm mãi khi ra chúng có loại độc bà hạ hân và cha mẹ hân từ đâu tới,

kể bà, trần hầu đang ngồi thưởng rượu vẻ mặt cao ngạo, bên cạnh là cô con gái trần uyển, mặt mũi coi là mỹ nhân, nếu vũ hân nổi tiếng ngu ngốc khi dựa vào tứ tộc thì trần uyển nổi tiếng điêu ngoa độc ác và rất yêu biểu ca mình là trần ân nhưng trần ân lại như tượng, mà ba ngàn mỹ nhân cứ dập đầu nên nàng ta cùng nguyệt phi hay hiếp đáp các mỹ nhân cứ như mình là hoàng hậu, trần ân không quan tâm chuyện hậu cung nên mặc cho họ muốn làm gì thì tùy

Bên trái bệ rồng, là ghế rồng bằng vàng của trần ân, rồng chạm trổ hết ghế, đầu vươn ra, miệng mở to ngậm lấy mình châu, khối nói liếc thôi đã bức người mà hân còn lạnh lùng, uy nghiêm làm quần thần khiếp sợ,

nhưng dung mạo yêu nghiệt lại làm những mỹ nhân con quan, phi tần lén ngắm nhìn mãi không thôi, chỉ lén thôi vì ai cũng biết nhìn thẳng hân quá lâu phải chịu tội chết, hân cũng thờ ơ cho qua để cho các nàng tự biết thân phận, dù gì cũng con danh gia quan lại, cạnh hân lần lượt là bốn phi tần, nguyệt phi, giang phi, linh phi và tú phi

tuy là phi nhưng vị trí họ không ở bệ mà chỉ ngang hàng quan lại tam phẩm nằm vào phía trong cùng đại điện, ăn mặc vẫn như những nữ nhân ngoài kia vì muốn có được sủng hạnh của hân mà bốn nàng cùng tranh thủ cơ hội tối nay, nhưng khó ai biết vì sao mà kể cả bộ phi kẻ cận này cũng chẳng dám lay gần quyến rũ hân li tâm đêm nay.

Ngay phía dưới là 3 đại tộc, ghế gỗ đen chạm khắc kỳ lân vô cùng nghiêm trang, bậc ngồi của họ cao hơn cả vương gia, hầu gia, về địa vị họ chỉ thua hoàng thượng, thái hậu và thái thượng kể cả nếu có thái tử cùng phải ngồi ngang không được ngồi cao hơn, các phu nhân tam tộc cũng đến đây,

mẹ vũ hân cũng đến để có thể thăm con gái mình, ba người này cũng chẳng khác thái hoàng, sủng vơ tận trời, tứ tộc ngoài nổi tiếng công đức vô lượng là bậc kì tài đó thừa hưởng ghen ghét từ lúc lập nên thế giới mà đây là bán tiên nên tiên khí được lưu truyền vĩnh hằng cho con cái trực hệ, phạm là con gái công ngôn dung hạnh tài sắc vẹn toàn, con trai trí dũng nhan sắc hơn người,

Bằng chứng là ngay phía dưới chỗ tam tộc là con cái bọn họ, vị trí còn cái bọn họ là vị trí của hoàng tử, cao hơn thế tử, quận chúa, và về quyền lực còn cao hơn cả hoàng tử nếu là ở đất của tộc, nếu ba đại tộc nắm giữ quyền hành trực tiếp trong triều đình để điều khiển cả đất nước, thì con họ sẽ là người chỉ dưới quyền của hoàng gia trực hệ (từ thái tử trở lên) có chỗ thiết triều riêng để quyết định mọi việc nhưng việc lớn họ không được quyết định, phải đưa về kinh đô

ba đại tộc đều lạ là chỉ có một con trai và một con gái đó quá trình chiến đấu mà bọn họ có tình cảm với nhau thành ba cặp, đã được định hôn ước với nhau, trừ hoàng tộc chỉ có mình trần ân và hân có ba ngàn mỹ nhân. Ba người con trai nói đồng thật ra là cho cả nữ nhưng những tộc này rất sủng nữ nên họ không muốn con gái mình chịu khổ nên bắt con trai đi, vì nam tử là phải hiến thân cho đất nước

Ba người này quản lý tất cả đất đai trừ kinh đô, các vùng xoay theo kinh đô làm tam phân ra làm bốn vùng, nam vũ gia, bắc văn tộc, tây đoàn gia và đông trần hoàng gia, hoàng gia phía đông do trần ân trực quyền đương nhiệm nhưng lên ngôi vua nên thái thượng xử lí mọi chuyện vùng này.

Bốn vùng này có trung tâm gọi là các kế đô thấy vì một nước gọi là đế đô, nếu kinh đô là trái tim trần quốc thì bốn nơi này là tay chân của trần quốc, người cai quản toàn quyền và chỉ chịu sự chỉ huy của tứ tộc, bốn vùng này còn có quân đội riêng, trực tiếp quản lí các nước chư hầu cận vùng phòng mình, một số điều luật riêng nhưng phải được tứ tộc xét duyệt,

còn kinh đô thì tứ tộc không được phép can dự vì thuộc về vua, và là cái nôi của trần quốc nếu xảy ra chuyện gì thì đó sẽ là nơi trú ẩn an toàn vì nó có được loại tiên khí mạnh nhất của cả bốn tộc mà đứng đầu là hoàng gia, nên niềm tin người dân trong trần quốc với hoàng gia với tứ tộc là tuyệt đối,

Bốn vùng đất phòng này có đại mật quân đội nối thông với kinh đô qua tiên khí nằm dưới lòng đất, nhưng kinh đô cũng có lực lượng quân đội cực lớn, do trần ân chỉ huy lớn gấp năm sáu lần bốn vùng này cộng lại xem như là quốc quân chỉ dùng trong trường hợp khẩn chỉ viện và bảo vệ trần quốc trước các mối đe dọa lớn như ba đại quốc liên minh chẳng hạn, còn bình thường sẽ do bốn đất phong bảo vệ đế đô.

Cũng lần này ba cặp uyên ương tề tụ là để thành toàn thiên chỉ hôn ước, họ là do thái hậu ban, nếu là nước khác thì chiếu chỉ này không giá trị bằng thái thượng như ở đây là trần quốc nên.... Thánh chỉ này ngày cả trần ân bằng cũng chẳng bằng.

Bên trong thì bức người bên ngoài thì ôi thỏ con nhỏ của chúng ta đang nhảy lung tung lên

Vũ hàn bước lại gần tiểu thái giám, đưa gương mặt đáng yêu tận trời ra, đôi mắt to tròn xoe đen láy ngập nước như hồ thủy mặt trong sáng tốt đỉnh, cái mặt trắng hồng, môi đào nhỏ đỏ hơi chúm ra, làm cả tiểu thái giám cũng.... Không chịu nổi

- ngài có thể cho ta vào được không, cho vào nha nha, đi mà.....

Tiểu thái giám run lên những lời này âm điệu quá đáng yêu là hấn giật giật, - làm sao bây giờ, ta sắp không chịu nổi nữa rồi, chẳng lẽ cho vào, nếu vậy sẽ bị tội, sao đây,.....-

- nha nha nha được không,

Tiểu mai lắc đầu - chủ nhân chỉ giới làm nũng thôi, haizz người đừng tin, bên trong chủ nhân ta búng cái hoàng cung này đi còn được đấy, nhưng mà thật tình cả ta cũng..... Không chịu nổi chiều này đâu-, tiểu mai đang nghĩ thì từ bên trong một nữ nhân áo quần uy nghiêm, đơn giản thoát tục, nét mặt điệu dàng bước lại gần trong khi vũ hàn đang làm tiểu thái giám lúng túng

- người là người nhà vũ gia

Vũ hàn ngược mặt lên, cái mặt bạch thỏ làm bà ấy giật mình muốn bay lại nựng nịu dỗ ngọt ngay, nhưng bà phải giữ uy nghiêm vội trấn tĩnh lại, lần đầu tiên thấy người đáng yêu mà đến mức bức nười như vậy (16 năm tình trường mà ỉ)

Vũ hàn ngẩng đầu nhìn, mắt tròn xoáy, lòng gọn lên - chết cha, thái hậu, cẩn thận không bị lộ thân phận lần trước, nếu không, bị tội xuất cung đuổi về vũ cùng thì khô, thái hậu sẽ không làm vậy nhưng cái tên ôn thần kia chắc sẽ ", vũ hàn trả lời

- vị phu nhân xin đẹp này là ai vậy ạ, người còn rất trẻ nha, con đúng là con gái vũ gia vũ thừa tướng ạ

Thái hậu chợt thấy bất ngờ, - con thừa tướng ư, sao lại khác thế này, ngày xưa ngu ngơ sao bây giờ lại đáng yêu thế này, đứa nhỏ ta nuôi 4 năm sao giờ khác quá vậy, -, đằng xa một đàn ông cười tươi đắc ý - nữ nhân của ta đó, hà hà khỏi khen, - thái hậu nhàn nhã đáp lại mặt ôn nhu hơn

- là con sao? Lớn rồi nhỉ, ta mới hôn mê 8 năm mà còn quên ta sao, uống cô ta nuôi con tới năm 4 tuổi đó,

Tiểu mai giật mình, nuôi tới bốn tuổi, - thái hậu- tiểu mai vội quỳ xuống

- thái hậu vạn tuế

Tiểu mai nhá mắt với vũ hàn bảo người đó là thái hậu, vũ hàn biết chứ, nhưng phải làm cho tới, cùng quỳ xuống

- vũ nữ nhân tham kiến thái hậu

Thái hậu cười, còn biết quỳ hành lễ nữa

- đứng.

Thái hậu hốt hoảng

- con là nữ nhân của trần ân

Vũ hàn gật đầu

- trần ân đồng ý

Vũ hàn gật đầu tiếp

Thái hậu tức giận - cái thằng nghiệt tử này cả gan cả con của tứ tộc cùng cho vào hậu cũng chịu kiếp chung chồng, còn gì uy nghiêm nữa -, bà hậm hực không nói, rồi dần lại chuyện này để bà xử lý sao vậy. Bà quây ra nhìn tiểu thái giám nói

- cho vũ hàn theo ta, vũ hàn cũng như con gái ta vậy, nói cho toàn cung biết ai đụng tới vũ hàn là chạm vào ta

Bà thật sự lo lắng cho cô gái ngốc ngày xưa này, bây giờ lại đáng yêu ngây thơ đến vậy nữa, thật không nỡ để nàng ấy tham gia vào cung đấu, thái hậu cười nắm lấy tay vũ hàn đi vào, thái hoàng chờ sốt ruột cả buổi thấy nữ nhân mình đi vào vội đưa tay ra định nắm tay thái hậu

nhưng bà và vũ hàn đi ngang rồi đi mất luôn, thái hoàng giận tím mặt vội đuổi theo, hai người đi đến đâu người bên ngoài ngoại viên quỳ đến đó, vào đến đại điện, võ công công chờ sẵn vội hô to:

- Thái thượng hoàng giá lâm, thái hậu nương nương giá lâm, tiểu thư vũ gia vũ mỹ nhân tới

Mọi người sùng sốt - vũ mỹ nhân sao lại vào đây, dù gì cũng đã gã vào hoàng gia thì xem như là mỹ nhân phải ở ngoại viên chứ- mọi người đều ghen tị với vũ hàn, đờ đẫn thái hậu nắm tay bước vào trong khi đàm phi tần bị cột lên cây vì đi thỉnh an, cả đại điện đông loạt rời khỏi chỗ quỳ xuống,

- thái thượng hoàng vạn thọ vô biên, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, thái hậu nương nương hồng phúc tề thiên thiên tuế thiện thiên tuế

Chỉ thái hoàng thái hậu vẫn tự ngao vương vị mình ngồi yên, trần ân cũng đứng dậy, thái hoàng bực mình phẩy tay

- bình thân hết đi

Thái hậu cũng chẳng quan tâm kéo vũ hàn đi, gật đầu với thái hoàng thái hậu rồi ngồi hẳn lên ghế rồng đại điện, thái hoàng bực dọc ngồi kế, - nữ nhân vô tâm - thái hoàng rất bực khi bị lộ. Trần ân lại gần nhìn sắc mặt thái thượng thì biết ngay chuyện gì, cúi đầu thái hậu và thái hoàng,

- mẫu hậu, phụ hoàng vạn tuế

Thái hậu bực dọc khi nhìn thấy hân, nhưng vẫn phải giữ tôn nghiêm cho hân, đó là tính cách của bà dù phu quân, nhi tử có làm gì sai cũng không để họ mất mặt, chuyện vũ hàn làm mỹ nhân để sau nói khéo vậy

- con đứng lên đi, không cần thỉnh an, hôm nay mệt con rồi

Hân cũng nhẹ giọng đáp

- không ạ, là bổn phận thôi,

Hân ngược nhìn vũ hàn, vũ hàn lúc này đang ngồi bên thái hậu trên ghế ngự lớn nhất đại điện vị trí này cả hân cũng chưa từng ngồi thử hỏi một nữ nhân nhút nhát và ngu ngốc như vũ hàn sao dám ngồi chứ,, ánh mắt hân sắc bén như đang cố thăm dò, vũ hàn vội ra khỏi ghế ngự quỳ xuống đưa mặt tỏ con ra với hân, buông lời tội nghiệp

- nô tì khấu kiến hoàng thượng,

Hân vẫn yên lặng liếc mắt nhìn đánh giá vũ hàn, - tên khốn kiếp dám liếc ta, đánh giá ta còn không cho ta đứng lên nữa- vũ hàn vội buông lời oán ức

- hoàng thượng hạ thần thiếp có tội, thần thiếp không nên ngồi đây xin hoàng thượng tha mạng, thần thiếp trở về ngoại viên ngay

Hai giọt nước mắt rơi xuống, hân bất ngờ, sững ra, không biết vì sao cảm thấy rất đau lòng không nói nên lời, một cảm giác xa lạ, mà quen thuộc, đặc biệt hôm nay ai ai cũng mặc trang phục quý giá nhất, chỉ có vũ hàn là ăn mặc bình dị, quần áo xanh ngọc lột, chỉ thiếu một cánh từ đơn, trên đầu cũng chỉ một cây trâm nhỏ bằng hoa đào thôi, nói vũ hàn xinh đẹp thì không đẹp chỉ cùng là đại mỹ nhân thôi chứ không phải là không ai sánh bằng dù rằng hân thật sự cũng biết dùng nhân sao lớp trang điểm vì hân cũng có vài lần đến vũ gia,

Hân thật sự bất ngờ - cô ấy thật sự là ai, cảm giác này sao quen thuộc thế, nàng ấy có phải là vũ hàn không- hai giọt nước mắt vũ hàn rơi xuống phía dưới toàn bộ cũng đứng hình, muốn bay đến mà ôm lấy nệm nệm dịu ngọt, nhưng hân vẫn trơ ra, bỗng thái hậu cất lời

- đi đâu, ai gia đem con lên đây ngồi chung ai dám trách tội, đứng lên lại đây ngồi kế ta, cái tiểu thỏ ngốc này, vũ gia thật sự nuông chiều một tiểu bạch thỏ đáng yêu quá sức đó ha ha

Vũ gia thật sự là đứng hình, biết vũ hàn cũng sẽ chẳng bị gì, nhưng thật sự họ không ngờ vũ hàn lại có thể thấy đổi thành đáng yêu như vậy sau khi vào cung, kể cả đại huynh của vũ hàn cũng bất ngờ - cô tiểu muội hung hãn ngu ngốc ta bảo vệ ngày xưa đây sao?-, vũ hàn cười lạnh thách thức cho trần ân, liếc lại hân một cái - ai bảo liếc ta, đánh giá ta à, còn lâu lắm, muốn liếc, ngắm thì nói ta cho thợ vẽ cho người ngắm -

- nhi thần không có ý kiến ạ, nhi thần về chỗ ạ

hân vẫn lạnh lùng trước vũ hàn làm trò với mình, không chút tức giận quay về ghế ngồi, hân cũng chẳng biết sao gần vũ hàn lại làm cho hân chờ người đến vậy cảm giác như đang ở gần tiền tử của hân vậy, nhưng tiền tử hân trong sáng, tiền y hân thì lạnh lùng thật sự vũ hàn là ai, ánh mắt của nàng lại là của một người đang ngự trong tim hân,

Vũ phu nhân nhìn vũ hàn chằm chằm, nước mắt rơi xuống thật sâu, trong lòng bà đang đau đớn một nỗi đau mà khó ai có thể hiểu được, nỗi đau mà bà đã ôm suốt 16 năm nay, càng nhìn vũ hàn bà càng liên tưởng đến người đó..... Nước mắt bà rơi xuống nhiều hơn, nhiều hơn nỗi đau " như một bà mẹ mất con vậy"

Thấy đã ổn, trần ân ra hiệu cho nguyên công công, nguyên công công hô lớn

- đại lễ phúc thọ trần quốc bắt đầu

Này giờ vũ hàn vẫn bị những ánh mắt bén nhọn của những phi tần con gái nhà quan đâm vào và hai tên lửa của nguyệt phi và con gái hầu gia, Vũ hàn cười lạnh - bắt đầu, cung đấu rồi sao, ta thật là muốn xem các người làm gì ta, vũ hàn ơi hôm nay nữa là xong nợ nần ta và người -

tiếng nhạc vang lên, cả đại điện du dương, bên ngoài pháo hoa bắn rực rỡ trên nền trời tối mịt mờ, một dự cảm chẳng lành bao trùm cả bán tiên giới không riêng gì trần quốc, đầu đó trên cao có tiếng nói người đàn ông lạnh như băng tuyết, quạ chường khí từ trên cao cứ ngùn ngụt bay về,

- bắt đầu rồi sao? Hay lắm!! Ta xem các người được bao lâu, hơn một ngàn năm rồi, nàng phải chịu nhiều đau khổ rồi, đã đến lúc về thôi, lần này nàng đừng mong rời khỏi ta nữa, ta xem luật trời làm gì được chúng ta, còn những người còn lại phải chết vì là người ngăn cách chúng ta, kế hoạch ta cũng gần được một nửa rồi, chờ ta.

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cung đấu: khai màn fk nguyệt phi

Vũ hàn về lại kể thái hậu nhân nhả ngồi xuống, liếc đám người nguyệt phi đang nhìn chăm chăm mình, buông nụ cười lạnh khinh thường, cả bốn phi hốt hoảng xanh mặt, cúi đầu, răng cắn chặt, tay nắm thành vòng cung tức giận tột độ

Yến tiệc bắt đầu, lần lượt các quan gia, tứ tộc, phi tần, mỹ nhân cùng chúng dân gửi quà mừng vào, từ những hạt gạo được trồng tinh khiết nhất cho tới ngọc ngà trân bảo, chất đầy cả cung, nhân khổ lại quá tải, chắc lúc này quốc khố thua nhân khổ rồi cả đám người sắp xếp lễ vật nói nhỏ,

Tiếp theo là các tiết mục giúp vui và trình bày tài năng của mình cho thái hoàng và thái hậu thưởng ngoạn, đầu tiên là cánh nam nhân trình bày các trận pháp, binh pháp, các loại binh khí mới, đến lượt cánh mỹ nhân thì khỏi nói, đi lễ thái hậu thái hoàng nhưng trình diễn là cho hoàng thượng xem, các mỹ nhân thay phiên nhau múa hát làm cả cung náo nhiệt, nhưng đổi lại tứ tộc người nào cũng mặt lạnh tanh, nam có vợ, hôn thê thì chỉ lo chăm sóc cho nữ nhân họ, còn trần ân lạnh lùng nhắm từng ngụm rượu nhỏ.

Tới tiết mục của nguyệt phi, nàng nguyệt phi này nói chung nhan sắc thật mặn mà, làm cả đám công tử con quan lại phía dưới bệ điện đảo, nhưng tứ tộc lại một ánh mắt cũng không thêm ngó tới, vũ nguyệt bước ra thật mạnh tạo sự chú ý, nói

- nô tì là nguyệt phi, hôm nay xin trình diễn tấu đàn ạ

Thấy không có lời ai đáp lại, nguyệt phi tức giận nhưng không nói gì, liếc vũ hàn đang ngây thơ nói chuyện đùa với thái hậu làm nàng phát cáo nhưng phải nén lại, ngồi xuống đàn

Tiếng đàn cất lên thành thoát, nhẹ nhàng, du dương lòng người, kể cả tứ tộc cũng ngược lên nhìn rồi lại cúi xuống tiếp tục công việc

Người trong đại điện không ngớt tán thưởng to nhỏ khen hay, vốn nguyệt phi là kì nữ đàn tránh giới nhất kinh thành này thì khen không gì là lạ.

Tiếng đàn dừng, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, tứ tộc vẫn không ai ngược nhìn, nhìn về trần ân vẫn lạnh lùng không đoái hoài gì, hôm nay nàng đã cố gắng ăn mặc đẹp nhất vậy mà, rồi lại nhìn vũ hàn đang cười cười như trên tức nguyệt phi

Nguyệt phi không kiềm chế nổi nữa, vội nói

- khởi bẩm thái thượng, thần vốn nghe, hầu là con tứ tộc trực hệ thì nam anh dũng anh tuấn, nô tì đã thấy nhưng nữ tử kì tài thì nô tì chưa được diện qua, thì nay xin thái thượng cho vũ mỹ nhân, vũ tiểu thư con gái vũ tể tướng trình bày một nghệ cho chúng thần thưởng ngoạn ạ

Vũ hàn cười lạnh, - biết ngay mà, thật tình không tìm người thì người cùng tìm ta -, vũ hàn ngược mặt bạch thỏ nhìn nguyệt phi Như thỏ con sợ sói, ngược lên nhìn, ai cũng thấy vũ hàn thật đáng yêu, vũ hàn đưa mặt rồi rít thật ra là rồi thật vì vũ hàn ở thế giới này ngu ngốc thì sao biết nghệ, nếu biểu diễn sẽ lộ ngày

- nguyệt phi ti tì, muội thật muốn biểu diễn nhà, nhưng muội vẫn không quên mình là con của vũ gia, là đại tộc, tộc tì là đại gì mà yêu cầu ta biểu diễn, chẳng lẽ trong lòng ti người tứ tộc há để ti nghĩ ngờ về tiền khí tứ tộc sau,

Mọi người bị tiếng nguyệt phi ti từ cái miệng nhỏ nhắn nói ra mà muốn ôm vào lòng, cái nữ nhân ngu ngốc này không biết là nàng ấy đang làm khó người sao, nhưng nghe đoạn sau thì mọi người há hốc, người này ngốc à, thế chẳng phải dồn nguyệt phi vào tội chết bán bề tứ tộc à, mọi người lắc đầu,

Ngay lúc nghe lời yêu cầu muốn vũ hàn biểu diễn tứ tộc mặt ai cũng xanh lè, sao chẳng phải con gái đoàn gia, con gái văn gia mà lại là con gái vũ gia, ai cũng nghĩ lần này chắc mất hết thị uy vũ gia và tứ tộc, phu thê vũ hừa tướng cũng cúi mặt buồn rầu chẳng nói gì, nhưng câu nói vừa rồi làm tứ tộc thật bất ngờ

Trần ân ngược lên, nếu chuyện hậu cung thì không, nhưng dính đến thị uy của một trong tứ tộc thì không thể bỏ qua, trong lòng cũng cười nhẹ, - ngu ngơ hay là quá thông minh nên ngu ngơ, nàng là ai, sao nàng lại có ánh mắt và mùi hương này giống nàng ấy đến vậy- thái hậu vốn đã định đỡ cho vũ hàn nhưng vũ hàn đã nói một câu mà cả bà cũng không ngờ nên im lặng,

trần ân chậm rãi nói, thật ra thì sớm muộn gì trần ân cũng ra mặt vì đây vốn là nhắm vào vũ hàn mà lại vô tình lôi cả quyền uy tứ tộc vào, há lại không trị tội

- ý nguyệt phi là vậy sao

Nguyệt phi muốn ngắt đi, trách tự thân ngu ngốc, nghi ngờ tứ tộc là chặt đầu toàn tộc, nếu có tha thì ra ngoài cũng bị người dân cả quốc ném đá cho tới chết, vội quỳ xuống

- nô tì không dám, nô tì không dám

Hiên thượng thư cũng vội bước ra ngoài quỳ xuống, Mặt tái nhợt như người chết, thỉnh tội

- con gái ngu ngốc nhưng không có ý đồ ạ, xin thánh thượng bớt giận, xin thánh thượng bớt giận, thánh thượng tha mạng, tứ tộc tha mạng, quần thần nhân dân tha mạng

Từ lúc nguyệt phi hạ nhục vũ hàn thì trần hầu cùng thái hoàng thái hậu cũng cười đắc ý, nhưng lúc này hai người cũng xuýt ngắt, trần hầu thấy phê mình đang yếu thế vội bước ra

- hoàng thượng bớt giận, thần thấy nguyệt phi không có ý đồ ạ,

Trần ân cười lạnh

- vậy có ý gì đây thúc thúc, thúc đừng quên thúc tuy không màng dòng máu tộc nhưng họ của thúc là của tứ tộc đó, là họ trần,

(chỉ còn cháu của thái thượng mới được gọi là trần hoàng tộc, còn bề trên vẫn gọi là trần tộc, mẹ của trần hầu có trần hầu trước khi về làm thiếp trần thái lão già,

trước khi qua đời ông mê muội ép con trai mình là thái hoàng lập bà làm thái hậu, còn chính thất mẹ trần hoàng từ ngày có bà ta mà bị bức ép cho tới chết, còn thái hoàng bỏ đi gặp được đám người tam tộc kết thành huynh đệ và tiểu lập nên cơ nghiệp nhờ được tiên khí chọn dòng (ý nói dòng máu),

vì chữ hiếu nên thành toàn cho thành hoàng xem như không nợ nần gì ông nữa, nên họ của thái hoàng đổi thành trần hoàng tộc không phải trần tộc, bốn tộc lớn cũng chẳng có trần tộc mà chỉ có trần hoàng tộc)

Trần hầu hơi choáng, thái hoàng thái hậu thì tức giận vì hắn nói vậy khác nào nói trần hầu là con hoàng, trần hầu đã bắt đầu run rẩy nói

- thần không quên, nhưng thật sự tứ tộc cũng nên cho người khác thấy sức mạnh về dòng máu bán tiên của mình, trong thiên hạ ai chẳng biết dòng máu tứ tộc là dòng máu bán tiên, chúng ta không cần há lại cho dân chúng nghĩ ngờ e lúc đó còn khó khăn hơn

Trần ân, thái hậu, thái hoàng - tên này vẫn muốn cướp ngôi - trần ân vừa định nói thì thái hoàng thái hậu vội cướp lời thị uy

- trần hầu nói đúng, há lại để cho người đời khi dễ, vũ hàn người biểu diễn đi, nguyệt phi âu cũng như những người ở đây ai cũng muốn biết tài nghệ nữ nhân tứ tộc

Bên dưới ba phi, các mỹ nhân con nhà quan cũng hòa theo thái hoàng thái hậu yêu cầu vũ hàn biểu diễn ai cũng cười một nụ cười tàn ác nhắm vào bạch thỏ kia, các nàng có thái hoàng thái hậu đỡ lời cũng vội tiếp lời vì sự ghen tị mà bỏ qua uy nghiêm nói

- thái hoàng thái hậu nói đúng, xin tiểu thư biểu diễn cho chúng ta xem

Vũ hàn liếc qua ánh mắt cho mẹ mình bối rối, buồn rầu, cúi mặt cười lạnh - ân, lần này xong ta cũng đi rồi, bây giờ há lại để phụ thân phụ mẫu đau lòng không an tâm trước khi ta đem thể sắc vũ hàn trước đây bỏ đi, tâm nguyện có cha mẹ cũng được thành toàn rồi, ta nên tìm đường về nơi ta đã ra đi, mấy cung đã thích thì chị đây chiều, không ngăn ai là đặc tính chị, nguyệt ti đáng yêu đàn à, hay nhất kính thành à, ta dùng 0.1 phần tài nghệ xem ai hơn-

Trần ân tức giận định phản bác gì đó, thật ra chuyện vũ hàn ngu ngốc thì ai chả biết nên giờ không có gì lạ nhưng ở đây thì vô cùng mất mặt, vũ hàn ngán mặt cười tươi ngay thơ cướp lời

- ân, nếu thái hoàng thái hậu đã có lệnh thì ta cũng nên nhưng xem con gái tứ tộc biểu diễn thì phải có hậu lộ

Cả điện sùng sốt, nàng ấy cư nhiên dám thì triển tài nghệ, thật chẳng phải muốn tự tay hạ bệ tứ tộc sao, ai cũng trầm trồ chỉ có hai ánh mắt là khác, là mẹ vũ hàn bà trợn tròn nhìn con gái, còn trần ân đứng đưng vì đã biết bây giờ nàng là người khác nên vuốt được xem nàng làm gì vội nói

- ân diễn cho vũ mỹ nhân, người muốn trở tài gì

Vũ hàn cười nhìn hắn - thật thông minh, ta thích, thì ra người đã đoán được ý ta và biết ta không phải là vũ hàn rồi à, ha ha nhưng qua họ này người không có cơ hội xử tội ta đâu- hắn thấy nụ cười tìm đập mạnh lên bất giác, - lại như vậy, ánh mắt đó chẳng lẽ nàng là tiên tử sao,- vũ hàn nói

- tiểu nguyệt tí tí đàn thì nô tí cũng " đàn "

Đáng ra nàng phải xưng là tiểu thư mới đúng vì thân phận tứ tộc, của mình nhưng nàng lại tự xưng là nô tí gọi tí làm người ta thấy một con người đơn giản nhưng ai cũng trầm trồ,- vậy khác nào đấu đàn với nguyệt phi nữ nhân đánh đàn hay nhất kinh thành -

Trần ân gật đầu đồng ý, hỏi tiếp vũ hàn

- vậy ngươi muốn trả hậu lộ thế nào mới xứng với danh con gái tứ tộc

Vũ hàn cười, - tên nam nhân này thật làm ta yêu chết thôi, - vũ hàn ngăn ra - à không,không phải ta yêu,ta ra cung 13 ngày sau sẽ tới tìm ngươi trị bệnh xem như không liên hệ gì -

Vũ hàn liên tục đưa ánh mắt về phía nguyệt phi, ba phi tần, con gái hầu gia cùng các tiểu thư con quan khác, làm bọn họ rợn óc.....

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hậu lộ, hoàng đế, người vẫn còn nợ ta!

Vũ hàn làm cả tứ tộc và bá quan tim đập lên từng nhịp, nhàn nhạ đáp

- vô công bắt thụ lộc,nếu ta đàn hơn nguyệt phi tí thì các tiểu thư phải nghe sự sắp đặt của ta, 4 tí tí không được làm phi nữa, nhường toàn bộ cung phi tần cho ta và phải ở lãnh cung, các tí tí, tiểu thư tần hầu, các tiểu thư con tam gia quan lại có dám" cự " không? Và có qua có lại ta thua thì mặt các người xử lí.

Nói vậy chẳng lẽ vũ hàn muốn làm phi tần, muốn độc sủng tranh đấu hậu cung, thật không biết lượng sức, nhưng cái cược này quá lớn rồi, bốn phi xanh mặt, các tiểu thư và con gái tần hầu cười cười, nguyệt phi bật dậy nói

- đều đó thì được, nhưng cung của chúng ta, phi bốn cũng là của hoàng ân, nếu hoàng thượng đồng ý thì chúng ta sẵn sàng

Nguyệt phi quay ra cười khoái trá với chúng phi tần, đòi nào trần ân lại quan tâm việc hậu cung, vũ hàn liếc trần ân, này giờ hắn đang yên lặng đánh giá nàng - vũ hàn, ngươi thật sự là ai, tiên tử của ta hay khắc tinh của ta, lúc là bạch thỏ lúc lại ngoan độc, - hắn thật bất ngờ không biết vì sao vũ hàn lại muốn lấy cung phi,lạnh lùng buông một câu

- y Chuẩn

Từ phi, quần thần xanh mặt - hoàng thượng uống lộn thuốc sao, hôm nay lại can dự vào hậu cung phân chia, ngay cả cung của phi thì hắn nói một câu: "xây ngăn cách với bên ngoài, " ở đây nhiều năm nhưng có người chưa được đặt chân vào đó, đồn rằng nơi hắn thị tẩm nữ nhân không muốn bị bắn, nhưng nguyên nhân sâu xa thì khó ai biết ngoài tứ tộc, mọi ánh mắt đổ về vũ hàn như nhai xương nuốt sống,hiếu ý họ, vũ hàn nhàn nhã nói tiếp

- thần xin một điều nữa ạ, nếu chúng mỹ nhân ở đây đã trả hậu lộ thì hoàng thượng phải trả cho ta một món nợ cùng xem như hậu lộ của ngài

Cả đại điện giật mình, nàng ấy dám ra điều kiện với trần ân, trần ân sững lại rồi lạnh lùng tiếp

- ân chuẩn, là gì thì ta cũng đồng ý, nếu ta nợ ngươi,

Vũ hàn cười

- vậy là ngài đồng ý

Trần ân gật đầu, hắn thật sự muốn biết đắc tội gì với nàng và xem nàng diễn trò gì

- ngài có hậu cung, há lại không quản lí cho tốt để các phi và mỹ nhân ngài làm ta ngã xuống nước xuýt chết, nợ ta một lần, tuy không phải ngài gây ra nhưng vẫn gián tiếp, nên ta muốn xin ngài, nếu ta lấy được cung phi tất cả những người không được ta cho phép kể cả ngài cũng vĩnh viễn không được đặt chân vào, và toàn bộ khế ước cung phi thuộc về ta và ta chỉ muốn lấy cung phi không làm phi.

Vũ hàn cười - trần ân, ngươi đừng tưởng ta quên việc ngươi làm nợ cho các phi tần đẩy vũ hàn trước kia xuống nước, báo thù cho vũ hàn trước thì báo cho tôi,- thật ra vũ hàn nghe đồn, cung phi hắn rất đẹp, hắn thích nhất là cảnh nơi đây, và thường ra vào ngắm cảnh, nên vũ hàn lấy đi nơi thú vui hắn xem hắn làm thế nào.

Trần ân cười lạnh - thì ra là muốn trả thù ta, ha ha, thật tinh ranh, nhưng vũ hàn giả oi, đó chỉ là lời đồn, chưa thực chưa hư, lần này ta muốn xem, ha ha còn cái gì mà không muốn làm phi, ta muốn thì nàng tránh được sao,được lắm, xem ai hơn ai- nhưng khi tận miệng vũ hàn nói kể cả hắn không được vào

thì cảm thấy hơi khó chịu, gật đầu ân chuẩn.

- ta chỉ chuẩn tấu lấy cũng phi đưa cho vũ mỹ nhân chứ chưa từng nói sẽ phong phi cho vũ mỹ nhân, chẳng lẽ vũ mỹ nhân đang xin ta làm phi sao?

Vũ hàn không muốn mang tiếng tranh giành đàn ông, nhất là hắn có tam cung lục viện, nàng chỉ muốn cho hắn mất một ít của cải và mỹ nhân của hắn thôi, nhưng không ngờ hắn lại đồng ý như vậy làm nàng giật mình - không lẽ lời đồn sai sự thật, lỡ rồi dù gì ta cũng đâu ở lại đây, phí, đã vậy còn cái gì mà đang xin làm phi chứ, rõ ràng hắn đang làm khó ta, tên này quả là khó chơi thật-

Vũ hàn tức đỏ cả mặt, trả lời mang theo sự bức dọc nhưng lại vô cùng nhẹ nhàng

- xin hoàng thượng chớ nói đùa, nô tì xin biểu diễn ạ

Vũ hàn đưa tay ra sao ý bảo tiểu mai đưa đàn, cả đại diện yên lặng hồi hợp chờ theo, nguyệt phi, con gái hầu gia cùng các mỹ nhân hân cười gian xảo với nhau, sở dĩ nàng được vào hậu cung là do gốc nghề làm sao có cảm nghệ được

Nhưng thật ra là do vũ thừa tướng gửi con gái mình vào đây để mong con mình sống trong khó khăn mà thông minh lên

Giữa đại diện, vũ hàn ngồi xuống, cả không nghiêm trang, tất cả mọi người không hề môi như đang chờ đợi một phép màu, bàn tay vũ hàn lướt nhẹ trên dây đàn, làm tăng thêm sự hồi hợp, tứ tặc lúc này tất cả như đang chìm trong hy vọng một kì tích.

Tất cả quần thần cùng phi tần im lặng vẻ mặt khinh bỉ, trần ân nhập một ngụm rượu nhân nhả nhìn trò hay, người lạ nhất là mẹ vũ hàn, sắc mặt tái nhợt, - không thể, không thể được, sao lại có chuyện này, chẳng phải ta đã.... Sao lại.... -

Vũ hàn đẩy ấn ngón tay mạnh vào dây đàn tiếng đàn vang lên..... Từng âm trầm âm bổng, từng âm bổng âm trầm

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bạch thổ mà lại gặp cún con!

Tiếng đàn vang lên, mọi người mở to mắt, từng nốt trầm liên tiếp vang lên, tiếp theo là những nốt bổng cao, tiếng đàn mang một vẻ tinh khiết như hoà hợp giữa không trung, lan toả

Như một con sóng nhỏ gọn trên mặt nước, sóng gọn tới đâu không khí yên bình chợt biến, cả hoàng thành bỗng chốc trở nên không tiếng động, ai cũng có gắng nghe dù là một tiếng đàn rất mờ ảo như làn sương sớm.

Âm hưởng làm mọi người trầm trở rồi nhắm mắt thưởng thức, từng giai điệu ngấm vào như nâng mọi người vào tiên giới quên đi sự đời, họ thấy một khung cảnh nên thơ mờ mờ trong sương khói, thấy tâm hồn như đang trong sạch lạ kì, có chút như phiêu lãng, lặng thầm như ung dung như phong trần

Đoàn quốc sư nhờ có tiên cơ cốt do tổ tiên truyền lại nên gắng gượng nghĩ được một điều - phượng thần kim tinh ư, phượng thần kim tinh là đây sao, thật là giống như lạc vào tiên giới, thật không thể chóng cự, nhưng mà, vũ thừa tướng nói con ông ấy có bóp hoa sen vậy là không phải phượng thần kim tinh rồi, haizz thật đáng tiếc mà, - rồi như gắng gượng không nổi nữa, ông lại tiếp tục phiêu lưu trong tiên giới

Tiếng đàn vẫn nhẹ vang lên, bàn tay trắng ngần thon dài ấn trên từng dây đàn như có gượng đánh nhưng giữ lại hết tất cả tài nghệ, chỉ đem một phần nhỏ ra ngoài để đưa người trong cùng phiêu du vào cõi tiên

Tiếng đàn thanh cao, tiếng đàn thoát tục, tiếng đàn xua đi những thứ xấu xa đang tồn tại trong từng người, làm họ đắm chìm trong bình yên, bầu không khí trở nên trong lành lạ thường, vạn vật say sưa như được trở lại hình dạng nguyên thủy, đơn sơ nhưng chân thật.

Và đầu đó, họ cùng cảm nhận thấy một tâm hồn đau khổ, một cô gái mồ côi tự lực mà sống, mùi trên tay là mùi máu, thức ăn có được là từ mạng người, tuy vậy cô gái lại mang một tâm hồn thanh khiết mà cuộc sống đen tối phủ lên,

Mọi người nước mắt rơi xuống, đây là những gì thần bí mà vũ hàn cố nén lại trong tâm hồn không bộc lộ ra trong tiếng đàn, nhưng nỗi đau ấy quá lớn đến nỗi một ít nhỏ phần ký ức này bị rò rỉ ra nhưng lại làm mọi người không khỏi u sầu trong khi đang phiêu lãng tiên bồng

Vũ phu nhân vẫn là người lạ nhất, nước mắt bà vẫn rơi từ khi tiếng đàn cất lên, bà hoà vào tiếng đàn, kí ức đầu đó ám ảnh bà đột nhiên trở về - là ta sai, là ta sai, ta thật sự sai nhưng có quay lại ta vẫn chọn cách này, đừng trách ta, hãy để ta tự trách ta cho tới chết, chỉ vì ta bất chấp, một tình yêu sai trái trong khi mọi người đang ở tiên bồng thì bà như ở địa ngục tối tăm, ăn năn nhớ thương một bóng hình vô hạn

Trần ân và thái hậu, thái hoàng vừa nghe tiếng đàn vang lên, - tiếng đàn này, sao lại có một khí chất quen thuộc đến vậy, nhưng nó không tinh khiết như..... nó nhẹ nhàng hơn- rồi vợ chồng thái hoàng đắm chìm

Trần ân không thể chìm trong tiếng đàn được nữa, hắn gượng mở mắt nhìn vũ hàn, từng cơn gió nhẹ thổi vào vũ hàn, từng cơn gió bay lên, trang phục

đơn giản thành cao thoát tục,.... - ánh mắt ấy,mùi hương này,khí chất này nàng là..... Tiên tử của ta -, hai bàn tay hấn nắm thật chặt không để tiếng đàn đưa vào cỏi ưu mê tiên bồng vì một tiên cảnh đang trước mặt hấn,hấn đắm chìm ánh mắt nhìn năn vừa chóng cự khỏi cảm dỗ,

hấn quyết không rời mắt vì rời mắt nàng sẽ bay đi giống như hai lần trước, chớp mắt nàng lại bay đi, lần này hấn sẽ không để nàng đi nữa - tiên tử của ta, tiên y của ta, và vũ hàn giả mạo cũng là của ta, dù nàng là ai thì nàng vẫn là là của ta - ánh mắt hấn sáng như sao, hấn như muốn điên lên, ôm lấy nàng đem về tâm cùng ăn hết cho nàng thuộc về hấn không được trốn hấn đi nữa.

Nhưng không được, hấn dụi dụi đầu -như vậy nàng ấy sẽ bỏ chạy mất - trần ân cười gian, ánh mắt vẫn sáng long lanh nhìn vũ hàn không chớp, gương mặt như con cún nhỏ đang chờ chủ vậy

Vũ hàn đang đàn, cảm nhận một ánh mắt dồn về nàng, vũ hàn ngược mặt lên nhìn, hấn nhìn lại nàng, chú cún nhỏ nở một nụ cười, phen này gọi là

"Bạch thỏ mà lại gặp cún con"

Cái nhìn làm vũ hàn và hấn cả hai đỏ bừng mặt, - ặc, tên lạnh lùng này mà có thể đáng yêu vậy sao, thật là muốn nựng quá,ha ha -

Trần ân quay ra đỏ mặt - thật mất mặt quá,mất mặt quá, tại sao lại nhìn ta chứ, nhưng nàng cũng cười và đỏ mặt, nàng..... chẳng lẽ Cũng thích ta..... - hấn cười tươi nhìn lại, xác nhận vũ hàn có đỏ mặt không lần lần nữa, hấn thật sự muốn thấy gương mặt đỏ bừng của vũ hàn như một bạch thỏ bối rối vậy (tự nấn nấn tính trong tình yêu, Thật sự đáng yêu thật, đỏ mặt nữa mới chết ha ha,)

Vũ hàn lại quay mặt lên nhìn hấn, lần này vũ hàn không nhin được nữa, tay ấn dây đàn buông đẩy ra âm vang cuối cùng vang thành tiếng " kịch ", rồi bùm miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: I win, cuộc vui vẫn còn tiếp diễn

Hấn xanh mặt, - tiên y cười như vậy, chẳng lẽ nàng cười vì mặt ta sao, thật mất mặt mà, nhưng cũng có thể nàng thích mình thật, thấy mình cũng có tình ý nên vui cùng nên,nhưng dù là lí do gì ta cũng bắt nàng phải yêu ta,-

Hấn quá mất mặt nên thôi nhìn vũ hàn nhưng vẫn liếc canh chừng nàng lại bỏ chạy, mặt trở lại lạnh lùng như băng, tiếng đàn dừng, mọi người từ từ mở mắt ra, không khí vẫn trở lại trạng nghiêm lạ thường.

Nhưng eo oi, tiếng đàn bất chợt dừng lại gây hậu quả nặng nề cho toàn cung, tất cả ánh mắt giận dữ của tất cả mọi người dồn về hấn, thật sự họ cũng không biết ai làm vũ hàn dừng đàn đột ngột, nhưng khi mở mắt thấy vũ hàn đỏ mặt trừng mắt nhìn hấn

Ai cũng nghĩ chính trần ân uy hiếp làm nàng khóc dừng đàn,mọi người gương mặt giận giữ nhìn hấn như muốn ăn tươi nuốt sống kể cả trần hầu, thái hoàng thái hậu và tứ tộc (chỉ ấy cười mà, đáng yêu đến nỗi mà cười cũng làm người khác đau lòng)

Mọi người bốc hỏa ê mình,đang trên tiên cảnh tiếng đàn đột dừng làm họ như trượt chân té xuống 18 tầng địa ngục, boi mãi mới hồi hồn trở về nơi đây, nhưng nhìn thấy ánh mắt trần ân lạnh buốt mọi người không dám giận dữ nhìn hấn nữa chỉ âm ức trong lòng thôi

Vũ hàn vẫn nhìn hấn cười không ngừng cười, hấn trong lòng then hoá, tỏ vẻ lạnh lùng không quan tâm tránh ánh mắt vũ hàn, cũng là tránh ánh mắt nhìn hấn như tội nhân thiên cổ dám uy hiếp bạch thỏ tới đỏ mặt (cười đến khóc mà),

trần ân nhìn thấy nhiều ánh mắt nhìn về vũ hàn thêm thường nhất là những công tử nhà quan, hấn thở lạnh uy hiếp triều thần

- nhiều đó đủ rồi, thắng bại đã rõ, phế bốn phi tần, nhốt vào lãnh cung, giao chìa khoá toàn cung phi tần cho vũ mỹ nhân,còn về khế ước ta sẽ đưa sau, giao các tiểu thư đến vũ cung vũ mỹ nhân tùy định đoạt

Vũ hàn lúc này cũng ngừng cười, đứng lên cúi đầu

- tạ hoàng ân

Nói rồi vũ hàn lùi về chỗ kế thái hậu, gạt đầu với cha mẹ

Vũ phu nhân từ địa ngục trở về mặt tái nhợt, vũ hàn cũng không biết sao lại có chuyện này, - chẳng lẽ mẹ vũ hàn thế giới này có một quá khứ nặng nề đau thương khó phai vậy sao- vũ phu nhân nhìn vũ hàn, nước mắt rớt xuống- nước mắt của sự ân hận, nhưng vẫn tin mình làm đúng,lựa chọn trong quá khứ là đúng

Vũ hàn thu ánh mắt khó hiểu lại,bước về phía thái hậu, thái hậu cười tươi muốn ôm nữ tử này vào lòng mà nựng nịu thật ghen tị vũ gia mà

Bốn phi tần và các tiểu thư mặt xanh mét nhìn vũ hàn trong lửa giận mặt trời, vũ hàn không nhìn tới vì nàng đã chiến thắng, vẫn vỗ bả quan tứ tặc nhìn nàng bằng đôi mắt khác,

Ánh mắt ngưỡng mộ, kiêu kì vài phần sùng bái, trần ân hơi cười khi thấy điều đó - tất nhiên nữ nhân ta mà, nhưng các người.... Đừng nhìn nhiều quá....- trần ân vội nói

- việc tứ tặc có dòng bán tiên chúng ái Khánh đã được minh chứng, việc này nên dừng lại, dừng yến thôi

Nguyễn công công vội hô lên phá cảm giác yên tĩnh

- đem ngự yến vào,

Nhiều người mang thức ăn vào, bên ngoài cung không khí nhộn nhịp trở lại, tiếng cười đùa trêu ghẹo nhau lại vang lên và âm thanh vài phần tiếc nuối tiếng đàn, Nhưng yến tiệc này phần hay vẫn chưa kết thúc, thần tiên vẫn chưa tranh đấu mà, (bất mĩ sắp tới tập thần tiên đấu với nhau, ủng hộ truyện mình nha)

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19-2: Ngoại truyện: Vũ Hàn bán tiên ở địa giới

Đây là truyện Tiểu Ngốc Xuyên Không Gặp Tổng Tài Thủ Lĩnh Hắc Đạo

Đây là truyện mình lấy bản quyền từ một người trong nhóm vũ thần Hân đẩy cửa vào, nhìn vào căn phòng tối đen như mực, nở nụ cười lạnh - ha... Sát thủ lạnh lùng nhất à, nhân y à, tổng giám đốc tập đoàn vực thị vũ hàn à ha ha -

Hân lại gần giường vũ hàn hơn, mặt ngược xuống, hân đã thấy cô nhìn hân từ lúc mới xuống xe, nhưng lúc đó chỉ là cô không để ý hân có nhìn cô không thôi - cái cô sát thủ ngốc này lại còn giả ngủ nữa -

Hân ghé sát đầu mình xuống tai vũ hàn, thổi nhẹ một cái, miệng cười, vũ hàn nhăn mày gắng giương tay nắm chặt, chân bắt đầu run lên, sức chịu đựng mạnh của cô nhĩ hân thấy thích hơn, - thật thú vị -

Hân ngồi vào ghế ngắm vũ hàn đang ngủ, vẫn như ngày xưa không khác gì, vẫn gương mặt ấy, vẫn hình dáng ấy, nhưng ngày xưa nếu vũ hàn lại gần hân hân thật sự sẽ không tiếc mà bắn một phát súng kết liễu vũ hàn nhưng hân thật sự không hiểu rõ mình lúc này, cô ngốc này thật sự không phải vũ hàn trước kia sao, nhưng sao lại cho hân một cảm giác muốn bắt nạt đến thế.

Hân đưa tay vuốt tóc vũ hàn, mấy tóc bồng bềnh cuốn gọn sang một bên, lộ ra gương mặt đáng yêu mà ngủ ngốc đậm chất, vũ hàn trước kia sẽ không thể có nét mặt ngủ ngốc như thế này, vũ hàn trước kia ngủ ngốc nhưng thật sự chỉ nghiêng về đáng yêu

còn vũ hàn lại nghiêng về ngủ ngốc làm người khác muốn bắt nạt, bàn tay hân vẫn lướt trên mặt vũ hàn, chạm vào sống mũi rồi lướt xuống bờ môi, đây là lần đầu hân chạm vào nữ giới lại là người con gái hân căm ghét nhất.

Hân nhắm mắt nhìn vũ hàn, thấy cô nhóc như không thể giả ngủ tiếp nữa, vội thứ tay lại, nếu để ai biết hân gần nữ giới sẽ gây chấn động mất.

Vũ hàn ngửa ngửa trên mặt vội mở mắt nhìn hân, nhảy về phía sau giường

- người muốn làm gì ta, nam nữ sao lại ở chung phòng

Hân phì cười khen nàng giỏi biểu diễn hay là nói nàng mất trí nhớ

ngốc thật, hân vẫn nhìn vũ hàn cười nhẹ

- dậy rồi à, thật là diễn không hay chút nào

Vũ hàn đỏ mặt nói lại

- ta... Ta... Là ngủ thật nha

Hân cười khi thấy gương mặt bối rối đến đỏ mặt của vũ hàn

- vậy à, chắc ta nhìn lầm

Hân cười sao, thật đẹp trai nha, gương mặt hơi vuông, mắt to tròn lạnh chất, mũi nhỏ cao họ theo hai gò má tạo thành một đường nét tuyệt trần, đáng

người thì cao ráo nói chung là hoàn hảo, vũ hàn trở mắt nhìn hần, nói

- người bắt ta làm gì

Thiên hạo thu lại nụ cười

- cô nợ ta một số tiền lớn, cô đã nói đến đây làm người hầu cho ta

Vũ hàn há mồm, - người hầu- tứ tộc làm người hầu ư, thật là trêu người nha, vũ hàn đang đơ hần vội đứng dậy bước ra ngoài, vẫn không quên nói một câu

- nghĩ đi mãi dậy sớm phục vụ ta

Hần bước ra ngoài nét mặt cười vẫn còn, hai tên hộ vệ sau khi viên hạo đi thì như muốn xỉu, nhìn nhau nói

- lão đại cười

Lại nói tiếp

- chắc lại hoa mắt, đứng lâu quá rồi đi đôi ca thôi

Vừa nói hai tên vừa vỗ vỗ đầu

Vũ hàn vẫn chưa hiểu gì ngả lưng, trí não bắt đầu hoạt động

- chẳng lẽ mình..... Lạc đến thế giới khác với thân thể giống mình ư đức ư! Nhưng thế giới này có gì khác lạ, nhưng việc quan trọng là phải trốn khỏi đây mới được.

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cuộc chiến giữ bạch thỏ

Phe cánh trần hầu, thái hoàng thái hậu muốn ngắt đi vì chịu thua vũ hàn, 4 phi tần này vốn toàn là phe của trần hầu, lần này mất đi xem ra càng khó khăn hơn, nhưng sự thật là, từ khi làm phi, 4 nàng này mê đắm đuổi hần, trần ân vốn muốn biết kẻ đã hạ độc và loại độc chường khí này đến từ đâu

Hần theo lời thái hoàng thái hậu lập 4 nàng làm phi, xây cung phi kín cổng khó cho kẻ nào ra vào cả, và ngăn cách các nàng với phe hầu gia, hần cho các công công và nô tì đến trò chuyện dụ dỗ ban bổng lộc để các nàng nói ra tằm tít loại thuốc đó, nhưng tất cả lại chỉ biết là do thái hoàng thái hậu và trần hoàng hạ độc. Điều này thì rõ như ban ngày rồi cần gì phải nói.

Hần định tiếp tục giữ các nàng lại để uy hiếp phe trần hầu, thật ngu ngốc khi cho những nữ nhân này tới làm gián điệp, vì hần không mê sắc giới, nhưng sau khi thái hoàng và thái hậu thức dậy thì hần định bỏ hậu cung chốt hay lời quốc sư sẽ có đại họa và có thể là chiến tranh, nếu vậy hần phải giữ các nàng lại để làm giảm sức phe hầu gia lại, đồng thời càng phải thêm người điều tra trần hầu và thái hoàng thái hậu xem ai là kẻ đã đưa loại độc được mà có thể làm người mang dòng bán tiên bị nhiễm chường khí.

Nhưng nay đã có "bạch thỏ" hần không thể để cái con thỏ hay trốn này của hần nói hần phong lưu được, còn 4 phi tần họ phải tới cùng khá thông minh đó, nhưng uống là sao họ đầu lại trí tuệ tứ tộc trong mình là nửa dòng tiên nhân, về loại độc này chắc có điều tra nữa thì 4 người này cũng chẳng biết gì, hần phải dùng cách khác vậy.

Thật ra hần đã có thể diệt trừ phe trần hầu mà không cần tổn sức, bằng cách ra mệnh lệnh tứ tộc, mệnh lệnh tối cao, người bị phán tội dù người dân có biết người đó có tội hay không thì người dân cũng đánh cho tới chết và đó có là hoàng thân quốc thích, nhưng hần cảm nhận được phe phái dưới sau loại thuốc độc chường này không phải đơn giản nên giữ lại trong suốt những năm qua mặc cho càng quấy.

Yến tiệc dùng bắt đầu, phe trần hầu tổn thất nghiêm trọng, hiền thượng thư nhắc khó nỗi đưa lên, thái hoàng thái hậu và phe trần hầu mặc mảy như khi mặc mưa, bộ dạng ngồi ăn cỗ mặt đưa đám.

Trần ân nhìn bọn họ cười sảng khoái, chuyện gì sau thì để sau tính, hần quyết định giữ trái tim mình lại trước, sau đó mới dần xếp chuyện bọn họ

Bây giờ thất thần là quá muộn cho phe trần hầu vì từ ngày đăng cơ, hần đã tính kế phe trần hầu, lần này hần nghĩ bọn họ phải vui mới đúng, vì con gái thoát khỏi nơi phi cung kín cổng, nhưng hần thật tình yêu bạch thỏ quá, nàng không cho 4 phi bị đuổi về hay ban tử mà nhốt vào lãnh cung lạnh giá nhất, nhờ vậy mà hần còn có thể vây hãm phe trần hầu,

Nói tới đó hần liên tục nhìn về vũ hàn bằng những cái liếc nhu tình, nhưng tiếc thấy nàng không xoay mặt vào hần mà xoay vào thái hậu bởi người nói

chuyện, hấn giận đến sùng mang lên, - cái nữ nhân ngu ngốc này khó cho ta một cái nhìn luôn sao! Uống công ta nhưng nhớ nàng ăn không ngon ngủ không yên, đồ vô tâm! -

Thái hậu muốn nói chuyện với vũ hàn thì phải xoay người sang phía hấn thấy hấn nhìn chăm chăm vũ hàn ánh mắt căm giận nhưng mà là như đang ghen, thái hậu quái - nhi tử ta phát bệnh sao! Chẳng lẽ hấn định nạp vũ hàn bạch thỏ này làm phi thể bốn người kia, thật là con ta sao lại giống những nam phòng tục tử kia chứ, không được! Ta không thể để vũ hàn bị bắt được - ánh mắt ấy hấn rất kín đáo nhưng nên chỉ có thái hậu mới nhìn ra thôi.

Thái hậu bỗng nhiên nói, giọng nói mạng mấy phần uy hiếp hướng về hấn

-hoàng thượng! Ta có chuyện muốn nói với người.

Hấn ngậy người, vội trả lời

- mẫu hậu cứ nói ạ, chuyện gì con cũng đồng ý

Thái hậu cười, dính chương rồi em ơi

- ần, con ngoan, hôm nay con thấy biểu hiện vũ hàn thế nào

Trần ân ngậy ra- cảm giác trứng kê, mẫu hậu, mẫu hậu cũng muốn chia cắt con ư, mẫu hậu thắng phụ hoàng chứ không thắng con đâu-, vũ hàn đang nghe nói bỗng nhiên sùng mặt- thái hậu muốn gì-, trần ân tất nhiên phải vượt dưới chỗ bạch thỏ sau này của hấn để nàng khi nhắc lại không nhắc những ức hiếp trước kia mà làm khó hấn như ban nãy, thật là hết cách với bạch thỏ này.

(thử nghiệm mỗi ngày một tập rồi tròn một tuần vào lúc 8h tối, các bạn vào comment cho mình xem như sự ủng hộ về tinh thần cho mình, và nhớ theo dõi mình nếu có tài khoản)

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bạch thỏ à, nhảy vào rồi khó mà nhảy ra

Trần ân dùng giọng lạnh lùng đáp lại nhưng lại mang mấy phần ôn tính cho vũ hàn

- ần, mẫu hậu, vũ hàn quả là nữ sĩ toàn tài, cảm nghệ quả là tuyệt đỉnh xứng đáng đứng đầu trần quốc, lời nói ôn nhu, tính tình hiền thực, nói chung tài đức vẹn toàn, đối với cha mẹ hiếu đức như trời ạ quả thật nhân gian khó sánh

Hấn nói xong cả triều kinh ngạc lần đầu tiên thấy hấn nói về nữ nhân mà lại nói nhiều như vậy, tuy gương mặt lạnh giá nhưng vẫn nghe được sự ám áp hấn muốn gửi, vũ hàn ngoắc tiểu mai suốt tới giờ nhìn về phía cửa, nét mặt như say nắng,

- hấn đang miêu tả ai vậy

Tiểu mai vội trả lời

- chính xác thì hoàng thượng đang nói chủ nhân ạ

Vũ hàn nhú mày - hấn mà lại khen mình, ta tin chắc - vũ hàn liếc lạnh hỏi

- bệ hạ, người quá khen rồi, nô tì không dám nhận ạ

Hấn nhìn nàng, cười gian một cái, tình ý hiện rõ, vũ hàn đỏ mặt, trước kia thật ra từ 10 tuổi vũ hàn đã có Mấy anh theo đuổi rồi, nhưng chưa ai đánh bại được phía sau cái vẻ đáng yêu đó là một bức tường beclin bằng thép mà cuộc sống ở địa giới áp đặt tàn nhẫn lên cô, nên đành thất bại ra về

Vũ hàn đưa tay lên- tên này hôm nay bị điên à, coi cái mặt kia, nhìn như mọc hai tai với cái đuôi chồn ra ngoài vậy-

Thái hậu mắt giật giật, - thật là hôm trước mới chạy tìm tiên y nay lại tình ý vũ hàn, tên nghịch tử này thật chọc mình tức mà, nếu thuận theo hấn khác nào sẽ bắt vũ hàn chịu khổ-

Thái hậu phẩy tay lên, cười nhìn trần ân một cái:

-ần vậy được, ta muốn con cho vũ hàn một phu quân tốt, rõ ràng trong cung không phù hợp với vũ hàn

Vũ thừa tướng sau việc này cũng rất hoảng sợ con gái bị bức hiếp,

- đúng vậy ạ, tạ hoàng thượng đã thành toàn cho nhi nữ vào cung để thay đổi tính tình ạ, nay thấy con đã lớn nên thần xin phép dẫn vũ hàn về ạ

Hắn nhủ mãi, cười lạnh - tiền tử ta khó lắm mới gặp được, các người dám chia rẽ sao, con thả ta tìm nhảy vào cái chuồng của ta há lại tự tay mình thả nó-

Trần ân trừng mắt nói

- mẫu hậu, vũ thừa tướng đã nói thì ta thành toàn cho vũ hàn về

Hắn nói liên tục nhìn về vũ hàn, vũ hàn cảm thấy thật nhẹ nhõm khi ra khỏi cung, không phải như kế hoạch đầu trốn đi nữa, sẽ không gây trở ngại cho vũ gia, nhưng lòng thoáng buồn khi nghe hắn nói đồng ý cho mình đi, trần ân cười cười nhìn vũ hàn - tiền tử đừng buồn ta sẽ không để nàng đi đâu- hắn nói tiếp

- nhưng, vũ mỹ nhân vừa được thưởng cung phi chưa hưởng thụ hậu lộ này, thái hậu mới tỉnh lại chưa khoẻ hẳn lại rất quý nàng ấy thôi thì cứ tạm thời để vũ hàn ở lại cung làm mỹ nhân ta, vì ở lại trong cung chỉ có chỉ dành này mới công chính ngôn thuận ở lại, đến khi nào thái hậu khoẻ thì thu hiệu mỹ nhân, tứ hôn cho vũ hàn.

Thái hậu cứng họng, quả thật trong cung bà rất buồn chán, thái hoàng tuy làm thái thượng hoàng nhưng vẫn nghị sự và còn việc trần hoàng tộc ở phía đông, từ ngày bà phò trợ ông lên ngôi thì quay về hậu cung không can dự triều chính nữa, và rất tôn trọng phu quân mình trong việc làm đế vương, tuy bà vẫn còn hơi bất ân con trai nhưng Vũ nhi ở lại sẽ có người nói chuyện với bà, bà đành hỏi ý thừa tướng vậy

- vậy vũ gia không phiền chứ

Vũ thừa tướng cùng thấy không gì không ổn nên đồng ý

- ân, vậy cũng được ạ, phiền hoàng thượng và thái hậu chăm sóc con thần ạ.

Vũ hàn thở dài - thôi xong rồi, làm sao đây, tên hoàng đế chết tiệt mà - nhưng trong lòng vũ hàn lại có một tia ấm áp, giữ ánh mắt căm giận nhìn trần ân, gương mặt lạnh lùng nhắm rượu miệng đang nở nụ cười gian manh - lấy tim ta xong định bỏ trốn sau con thả con kia, nàng còn kém ta lắm, cứ nhảy đi trốn đi, ta sẽ theo, đến lúc bị ta ăn sạch thì ta bắt nàng bỏ vào túi luôn ha ha -

Hắn cảm thấy tâm trạng rất tốt khi đã ép được con thả này ở lại chuồng, trái lại, mẹ vũ hàn từ lúc tiếng đàn dứt bà vẫn chưa hồi hồn, mặt vẫn tái nhợt - không phải... Không phải.... Đó không phải do ta muốn, ta không muốn thật mà, ta cũng vì ta và vì con thôi ta thả ôm nỗi đau ấy một mình mà thôi... huhu..... ta cũng nhớ con lắm, nhớ con lắm, nhưng ta không thể-

Và còn một người nữa còn sắc mặt quái ác hơn đang nhìn nhìn xem cục diện, tới lúc này vì tức bực cục bộ

Thông báo (hôm nay 28/2, ngày 29/2 mình sẽ đăng 10 chương các bạn nhớ đón đọc giúp mình ha ha, mong các bạn luôn ủng hộ* cười gian xảo*)

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Thái hoàng phản công thất bại

Vũ hàn nghe xong việc ở lại cung tiếp tục làm mỹ nhân sắc mặt rơi không phanh, gương mặt lộ rõ sự bức tức - gì mà hưởng hoàng ân, hầu hạ thái hậu, rõ ràng là cái cớ, thật ra trần ân, người là người thế nào, muốn gì ở ta-

Thái hoàng cũng tức giận, ngày thường đã không chú ý tới ông nay lại thêm con thả con kì tài này thì ông còn cơ hội lại gần thả bà bà của ông không, ông liếc nhìn vũ hàn, thấy vũ hàn cũng có biểu hiện chẳng thích ông cười thầm

- các người rõ ràng đang bức ép vũ hàn, ta nhìn sắc mặt vũ hàn rõ là không muốn ở lại, sao lại bức ép

Vừa dứt lời, trần ân lạnh lùng nhìn sang thái hoàng, thái hậu cũng xoay sang nhìn chằm chằm thái hoàng - ngay từ đầu bà đã thấy, vũ hàn cũng chẳng muốn ở lại cung nhưng nếu hỏi để vũ hàn thì chắc chắn vũ hàn rời đi, bà sẽ buồn chết mất-

Đưa con nhìn chẳng mất gì nhưng nữ nhân này thì, thái hậu biết nếu ông không đồng ý thì vũ hàn cũng không được ở lại cung vì ông là người lớn nhất hoàng cung này, là người lập ra trần quốc, vũ hàn cười tươi rõ ý

Các phi tần bị phé cũng vui mừng vì như vậy vũ hàn sẽ phải rời cung, họ lại còn cơ hội có lại danh và cung phi, ánh mắt bốn nữ nhân nhìn về vũ hàn như cười nhạo, vũ hàn liếc nhìn thật sự hết ý với các người này, lại vì nam nhân bình thường..... À không nói về bình thường thì hắn không bình thường, mà tranh đấu với nhau như vậy, vũ hàn đây không cần.

Thái hậu rung rung hai mắt nhìn thái hoàng, vũ hàn hốt hoảng - trời ơi thái hậu cùng dùng chiêu này à- nói về thái hậu và thái hoàng hai người chỉ mới ba

mấy tuổi mà thôi, nhờ nhan sắc có sẵn nên vẫn còn nam thanh nữ tú (éc), tuy không đáng yêu mà cuốn hút hết mọi người như vũ hân nhưng là nhất với ai kia

- chàng muốn ta một mình buồn chết trong cung, chàng hết thương ta, chàng muốn ta chết lập hậu cung mà, ta thật.....

Các nữ nhân con nhà quan vui mừng, thật ra thì làm con dâu không được làm mỹ nhân thái hoàng cùng được à, thái hoàng tuy là thái thượng hoàng nhưng vẫn còn rất trẻ

Nam nhân ba mươi mấy tuổi mà lại lòng nhan yêu nghiệt chẳng kém gì trần ân tuy có thua mấy phần dụng mạo và khí chất nhưng nói chung rõ ràng là ở trần quốc này chỉ thua con trai hân thôi.

Thái hoàng xanh mặt, liếc đám nữ nhân như muốn nhai sống làm bọn họ như muốn khóc gục mặt bẽ tán giấc mộng, thật ra thái hậu thấy ánh mắt những nữ nhân kia - ngon vào làm mỹ nhân cho bà xem, ta đồng ý thì hỏi thái thượng có dám đồng ý không-

Với thái hoàng, ai khóc sợ cũng chẳng liên quan, nhưng nữ nhân này không được, ôm lấy nữ nhân, trần ân liếc thấy khi thái hoàng phản đối, vũ hân vui mừng ra mặt, cười lạnh với vũ hân - lại trốn à, thật muốn ăn sạch con thỏ ngọc vô tâm này- (sao cứ đòi ăn thịt thỏ hoài thế)

- mẫu hậu người đừng làm khó phụ hoàng, rõ là ngài không thấy thành ý chúng ta giữ vũ hân, không biết người ở trong cung buồn chán thế nào, con thấy mẫu hậu người rõ ràng không được quan tâm

Giờ này mẫu tử cùng một phe, thái hoàng thấy yếu thế tuy nếu nói không thì vũ hân vẫn phải rời cung nhưng tối đó ông sẽ phải rời giường, con trai sẽ không nhìn ông nữa, lúc xưa luôn giành mẫu thân với hân làm hân đủ ghét rồi. Thái hoàng thở dài - rõ ràng đây là uy hiếp mà-

- được rồi, ân chuẩn vũ hân ở lại trong cung với cương vị mỹ nhân trần ân, ban thêm lệnh được ra vào thiên cung, thấy vũ hân rất được lòng thái hậu và lòng quần thần lại là người tài nghệ vô song, nay ban trăm cây lụa thượng đẳng, ba ngọc như ý, bốn trăm cái không tước, đợi ngày tìm được lang quân đúng ý thì ban chỉ thánh thượng tứ hôn

Thái hậu và trần ân nhìn nhau cười cười, hợp tác cùng có lợi thành công, vũ hân thì đang vui thì giờ đang đưa đám, cuối cùng vẫn ở lại hoàng cung

Các phi tần bị phế truất tâm trạng cũng suy sụp, cuối cùng cái cột chống đỡ vũ hân quyền rũ trần ân cũng đã bị hai mẹ con phúc hắc đó đánh sập

Trong một ngày hy vọng liên tục cười hạt về trời, lại để cho các con quan lại kia nhìn cười thầm, thật là chưa bao giờ có cái nhục nào bằng

Mình có công chuyện nên đăng truyện cả tuần này luôn xem như xong thử nghiệm mỗi ngày một tập trong một tuần. Cảm ơn các bạn đọc đã xem truyện trong suốt thời gian qua dù chỉ mới có 3 ngày ha ha. Hẹn gặp lại sớm hơn.....

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Cung đấu kết thúc

Chúng phi tần suy sụp lùi về phía sau, tự thấy bản thân không còn cơ hội nên thoái lui trước viện có vẻ xếp hành lí, trần ân cũng không quan tâm đến, nên bọn họ nhanh chóng trở về, gương mặt căm hận nhìn vũ hân, các người phe trần hầu nhìn nhi nữ mình mà muốn ngã gục, các phi bị phế đi khuất, các mỹ nhân ngoài cung cũng thấy nếu ở lại sẽ không ổn cùng lần lượt ra về.

Yến tiệc còn lại chỉ phe tứ tộc vui mừng khôn xiết, dòng máu bán tiên thật sự không bị mất đi sau đòi trực hệ. Qua đó cũng có lòng tin tuyệt đối cùng như trụ vững thêm niềm tin vào trụ trấn thiên trần quốc vĩnh cửu, vũ hân thắng đậm nhưng còn một người còn thắng vinh quang hơn mà chỉ cần ngồi không ngắm trò hề và đặc biệt là phần thưởng (thí sinh trần ân, sao cuộc thi bạn trúng con bạch thỏ, chúc mừng, mời xơi à không đem thỏ về - đùa thôi)

Vũ hân cảm thấy mình như vừa bị làm quân tốt hơn là cung đấu, có một mùi vị như là mình bị người ta tính kế, nhưng thôi kệ, xem như cùng hợp tác,

Cuối cùng, yến tiệc cũng đã xong, bên ngoài bắn pháo hoa rực rỡ khắp nơi trên trần quốc, pháo hoa này khác với pháo hoa địa giới, nó có rất nhiều màu, bay lên và nổ chậm như mây, bùng toả thành hoa đào, thật là quá sức rực rỡ.

Thái hoàng thấy thái hậu cũng thấm mệt, phẩy tay ra hiệu võ công công, võ công công hiểu ý

- thái thượng hoàng, thái hậu nương nương cái giá hồi cũng

Quần thần đồng loạt ra khỏi chỗ, quỳ xuống, trần ân đứng lên

- thái thượng hoàng vạn tuế vạn vạn tuế, thái hậu nương nương thiên thiên tuế

Hai thân ảnh ôm lấy nhau đi khuất khỏi đại điện không ràng buộc một quy tắc nào cả

Tiếp theo phe trần hầu cũng lùi, tứ tộc cũng đã chuẩn bị ra về, vợ chồng vũ thừa tướng bước lại còn gái mình, phu nhân ôm lấy con gái mình khóc nức nở, khóc như mong nhớ, khóc như tưởng niệm một thứ vô họ xa xăm, một thứ cầu mong sự tha thứ,

Vũ thừa tướng thấy vậy vội nói

- phu nhân, con chúng ta không sao, nàng đừng lo lắng

Vũ Phu nhân vẫn nước mắt rung tròn, ôm chặt lấy

- mẫu thân xin lỗi con, là ta có lỗi, là ta đã vì bản thân mà phạm một sai lầm lớn nhất đời mình tha thứ cho ta, ta là người tồi, nhưng ta vẫn tin lựa chọn con đường đó là đúng, là ta vô tình, là ta vô tình, ta không xứng,

Vũ phu nhân làm vũ hàn vô cùng khó hiểu

- mẫu thân, người đang nói gì vậy ạ

Vũ phu nhân cảm thấy thật sự mình đã quá xúc động rồi, bà chợt choáng rồi ngã khụy xuống, tay chỉ kịp quơ lấy vạt áo vũ hàn kéo xuống làm xúc một phần áo lộ phần da thịt ra nhưng hên rằng ở đây không có người lạ, vũ thừa tướng và vũ hàn đỡ vũ phu nhân dậy, bà lấy tay sờ vào đầu vũ hàn, nước mắt tuông như mưa

- không có gì đâu chỉ là ta nhớ lại chuyện quá khứ thôi, con đừng bận tâm, ở lại trong cung nhớ đừng ngang ngạch, sống thật tốt, ta sẽ thường xuyên vào thăm con

Vũ thừa tướng cũng thấy khó hiểu vì hành động vợ mình này giờ cũng không muốn hỏi vì sao, vì bà để đến được với ông cũng đã phải hy sinh rất nhiều trong đó có cả tiền thuật vì thân thể của bà thật sự không phải người thường.

- phu nhân, được rồi nàng đừng làm con lo lắng chúng ta về thôi, vũ hàn con nhớ bảo trọng sức khỏe, đợi ngày về phủ.

Vũ hàn đang rối rắm, thì thôi dù gì đây cũng là chuyện của thế giới này không nên can dự quá rất dễ không đành lòng đi, có cha mẹ là thứ cô đã không muốn rời đi rồi nếu còn vướng lại nhiều chuyện hơn thì cô cũng cho họ thêm đau khổ thôi.

Vũ hàn gạt đầu, chỉnh lại trang phục rồi tỏ vẻ ngủ gật bước đi

- Vâng ạ, con biết rồi, phụ thân phụ mẫu thân bảo trọng ạ

Nhưng nhìn quanh, vũ hàn lại cảm thấy lạnh lạnh nắm chặt lấy tay tiểu mai

- hân tới

Tiểu mai vội hỏi

- ai ạ

Vũ hàn không quay mặt sáng, gằn nhỏ giọng nói

- tên mà người gọi là.....hoàng thượng

Cùng đầu chính thức kết thúc,(chỉ tạm thôi, vẫn còn đầu nữa nhưng những lần sao là người khác)

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Nàng giả hay thật ta cũng lấy

Trần ân thân áo bạch kim lại gần, có một tên hộ vệ cũng theo sao hân, tiểu mai và tên hộ vệ này nhìn nhau đăm đăm, vũ hàn nhìn sang tiểu mai - thôi chết, con nhỏ này có máu mê trai,.....ta thật đau đầu mà..... - trần ân bước lại gần hơn, vũ hàn cũng nâng mặt lên tiếp hân, cúi người sâu xuống tỏ vẻ cực kì thành kính, trong khi tiểu mai đã quỳ xuống

- hoàng thượng vạn tuế

- hoàng thượng vạn tuế

Hắn không nhìn tiểu mai mà chỉ đắm đắm nhìn vũ hàn

- đứng lên đi, không cần hành lễ làm gì, chúng ta là người một nhà mà

Vũ hàn tức đỏ mặt - một nhà cái đầu nguoi, ta và nguoi quan gia thì có, lúc nãy còn làm ta mang tiếng tranh đấu hậu cung, giờ lại trong nhất, ta và nguoi làm gì có quan hệ gì mà trong nhà, ngoài chuồng-, vũ hàn tuy giận nhưng cũng nén lại, cười tà mị đáp

- hoàng thượng thật biết nói đùa, ta làm sao dám chứng nhà hoàng thân quốc thích, lỡ chạm vào mắt cộng lông tay lại đem đầu ta cạo sạch để đền thì thì ta không đồng ý đâu,

Hắn nhìn chằm chằm vũ hàn - rõ là đang chửi xéo mình là bạo vương, hay, vậy ta xem nàng mồm mép được bao nhiêu thỏ con kia-, hắn cũng cười nói tiếp

- hai nguoi ra ngoài đi, ta muốn trò chuyện thân mật với vũ mỹ nhân một chút

Vũ hàn tối mặt - cái gì mà thân mật, miệng không thấy ngượng à, thật là hai ta không đủ thân -, tiểu mai và vân lạc ra ngoài, cả hai tỏ vẻ vui mừng ra mặt, vũ hàn lắc đầu - ta huấn luyện nguoi thành sát thủ chứ đâu phải sát thủ cận vệ gì chứ thấy gái là tít mắt, bỏ ta lại với sói thế này-

Vũ hàn cũng cười hết nôi nói lại

- hoàng thượng, họ đã đi rồi có chuyện gì cứ nói thẳng chứ thân mật thì ôi thôi nô tì thật không đỡ nổi, nếu cái đầu ngu ngốc này lại làm ngài phật lòng chuyện gì cứ nói nô tì sẽ đền tội chỉ mong hoàng thượng nhẹ tay

Hắn cười rõ hơn- ngu ngốc à, ha,ta cũng muốn xem nó có gì bên trong đấy-

- vũ mỹ nhân đừng nói vậy nàng là mỹ nhân ta mà

Vũ hàn cũng cười

- không dám làm mỹ nhân của hoàng thượng, như thái hậu và phụ thân có nói, ta chỉ là vào để học quy tắc, phục bồi thái hậu, cái danh mỹ nhân này chỉ còn là cái hư danh, hữu danh vô thực

Hắn cũng nhìn vũ hàn đáp lại

- ta muốn nó thật thì nó thật, ta nói nó là giả thì trời cũng không can được ta, danh mỹ nhân và cả..... Vũ hàn cũng vậy, nàng biết không

Vũ hàn mặt nghếch ra - chẳng lẽ hắn đã xác định chắc chắn mình không phải vũ hàn rồi ư, không được phải bình tĩnh, không thể nào có việc đó-

- nô tì không hiểu cái gì thật thật giả giả, thật thì dán tem, giả bán xỏ thôi ạ, hoàng thượng muốn lấy hàng nào

(Ngày xưa có thời bán dạo nổi tiếng chợ bến thành phải hôn)

Hắn ghé sát tai vũ hàn, gần như hôn, một luồng gió nóng lời nói nhẹ mang mấy phần uy hiếp, mấy phần tình ý và tình mị ôn nhu

- hàng thì không cần, nàng thì giả thật gì ta cũng lấy biết không, con thỏ vô tâm kia

Vũ hàn ứng đo, trong khi hắn mọc đuôi và tai sói bỏ đi mất, mang nét cười rõ ràng làm rạng rỡ nét đẹp tà mị nhân gian khó bì, vũ hàn vẫn còn ngây ra đứng giữa đại điện bất động - hắn có ý gì.....- trong câu này của hắn có thêm một tầng nghĩa nữa là hắn đã biết nàng là vũ hàn giả và dù là giả thì nàng cũng không thể thoát khỏi hắn.

Tiểu mai thấy trần ân đã đi, mà người thì tràn đầy hạnh phúc bước vào

- chủ nhân

Vũ hàn lúc này mới liếc tiểu mai một cái

- sói đi chưa

Tiểu mai không hiểu

- sói nào ạ

Vũ hàn vội nói tiếp

- hoàng thượng

Tiểu mai cười cười nói

- ngài đi rồi ạ,

Vũ hàn thở hơi ra, gợn lạnh nhìn tiểu mai

- nguoi và vân lạc có chuyện gì

Tiểu mai xanh mặt quỳ xuống, nước mắt rơi ra

- chủ nhân tha mạng, lúc đi vào tiểu mai bị vấp bậc thang may nhờ vân lạc hậu vệ đỡ ạ, chỉ là vậy thôi, xin chủ nhân tha mạng cho vân lạc, nô tì sẽ không gặp chàng nữa, xin ngài tha cho vân lạc ạ

Vũ hàn cười cười

- ta đâu nói cấm nguoi, nếu hấn thật sự có tình thì cứ tiến tới nhưng nếu hấn phụ tình nguoi thì ta cam đoan, để ta biết được 1 canh giờ hấn phải chết

Tiểu mai lí nhí

- chủ nhân hai ta chưa phải vợ chồng, còn không biết huynh ấy có thích muội không

Vũ hàn cười nhìn tiểu mai

- có hay không chỉ bản thân hấn biết rõ và nguoi mới cảm nhận được

Nói rồi vũ hàn quay đầu về cửa đại điện đi về, tiểu mai cười tươi đứng dậy bước theo sau, trong lòng vũ hàn như rơi bởi vì những lời của trần ân khi nãy, lại như ngập như mơ

Những cung nhân cũng đã xong xuôi việc dọn dẹp, cánh cửa đại điện dần khép lại, vũ hàn nhìn lên bầu trời đầy sao, vũ hàn chợt nhớ lại những tháng ngày trước kia và việc sẽ phải ra đi về lại cái thế giới đen tối xưa, hai dòng nước mắt rơi xuống rồi cúi đầu về vũ cung, đôi mắt vẫn nhìn xa xăm vạn dặm

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Một đêm đăm chiêu

Vân lạc theo sau trần ân, vừa ra khỏi đại điện, trần ân mặt lạnh xoay sang vân lạc hỏi

- nguoi và nô tì của vũ mỹ nhân có quan hệ gì?

Vân lạc tái mặt quỳ xuống thỉnh tội

- hoàng thượng tha mạng cho tiểu mai ạ, lúc nàng đi vào trên đại điện bị ngã, nô tài đã đỡ lấy nàng, chúng nô tài vẫn chưa có việc gì, xin hoàng thượng tha cho tiểu mai cứ trách tội nô tài là được ạ

Trần ân cười nhìn hấn

- làm rất tốt, phải chi hai người kia cũng giống nguoi và đại huynh nguoi, cứ qua cung vũ bắt mấy nữ nhân đó về làm vợ hết, ta ban hôn

Trần ân trầm nghĩ- phải tạo quan hệ bền chặt mới được ha ha-

Vân lạc đỏ mặt

- tạ hoàng thượng, nhưng chúng nô tài không nhận nổi hồng ân ạ, chỉ là mới gặp nhau lần đầu không gọi là....

Trần ân cười cười nhìn

- vậy sao, vậy khi ta bảo hai nguoi ra ngoài thấy hai nguoi vui vẻ vậy,

Vân lạc càng đỏ mặt hơn

- hoàng thượng nói tiểu mai vui vẻ lắm ạ

Trần ân gạt đầu rồi lạnh lùng bỏ đi, để lại vân lạc đang ngây ngốc vui sướng trong lòng (ta thật sự muốn kết cục cuối cùng không quá đau thương)

Vũ cung

Vừa về đến, vũ hàn vội bảo đám tiểu lan chuẩn bị một thau nước lau sạch tai, rồi nhanh chóng đi vào phòng tắm, vũ hàn nhìn cái bóp hoa sen mình làm giả, chiếu theo cái hoa sen trên khăn tay vũ hàn để lại trước kia, thật sự là giống quá mức, vũ hàn cũng nhớ lại những hành động vũ phu nhân,

Vũ hàn đứng dậy lấy trang phục mặc vào về giường - thôi dù gì đó không phải là chuyện của mình, mình chỉ cần ở lại đến khi thái hậu khoẻ lên và cùng là hưởng thụ thêm cái cảm giác gia đình rồi mình sẽ kiếm cớ rời khỏi nơi đây-

Vũ hàn lên giường nằm xuống, mọi chuyện bắt đầu chảy ngược lại, vũ hàn lại nhớ tới cái lúc đục thuốc cho trần ân, cái lúc nắm tay, lúc hắn ôm nàng trên vân lâu, lúc hắn ghé xác tay mình thì thăm và lúc hắn gọi tên nữ nhân khác, vũ hàn không biết vì sao cảm thấy rất khó chịu, và đau đớn khi nhớ lại lúc hắn gọi tên nữ nhân khác khi nắm lấy tay mình kúc đó, những mảnh kí ức hỗn độn của dòng chảy định mệnh chẳng

Vũ hàn thở dài - thế giới này làm mình càng lúc càng trở nên yếu mềm quá rồi, thật phải rời xa nơi đây thôi, cha mẹ, phải chi các người là cha mẹ con thì con hạnh phúc biết bao nhiêu, nhưng con vĩnh viễn lại không phải con hai người, ha ha, lại ngu ngốc nữa rồi, giả ngốc nhiều thật làm mình ngốc đi thật

Nhưng vũ hàn vẫn không ngừng suy nghĩ- Hai người đừng quan tâm con được không vì khi thời khắc đó đến bất cứ lúc nào, con phải đi về một nơi xa, nhưng con sẽ không nỡ, con không muốn mọi người sẽ đau buồn cho vũ hàn thế giới này mất chứ không phải con vì thân xác này là của vũ hàn trước đây, vậy có còn ai nhớ cái vũ hàn linh hồn mồ côi này không-

Con xin lỗi cha mẹ, con thật sự ước mơ hai người là cha mẹ của con, rất muốn, rất muốn rất muốn, con muốn gọi mọi hai người là cha mẹ với tư cách là người con thật sự chứ không phải kẻ thế thân để được hưởng niềm hạnh phúc không phải của mình....-

Vũ hàn vẫn cứ lẩm nhẩm, nước mắt rơi xuống từng hàng dài, vũ hàn muốn rơi vào giấc ngủ, cô mong mình lạc vào giấc ngủ mãi mãi, được lạc vào thế giới này để có thể bên cha mẹ suốt đời, mơ cô là vũ hàn thế giới này để được một lần ôm lấy cha mẹ mà không phải lo lắng,

Phải chi cuộc sống này là của cô, phải chi khi cô quay về thế giới bên kia thì chuỗi ngày mờ mịt tối đen ô nhục kia không còn, vết đỏ xẫm của máu khô đặc lại và gương mặt lạnh giá của những con người kia là một giấc mơ, cô muốn lẩm nhẩm

(các bạn đọc cảm nhận này giúp mình một xíu: về phần tạo hình nhân vật vũ hàn mình đã chọn một nhân vật nữ chính mồ côi, vì mình muốn truyện mình có một phần nhân văn trong văn phong xuyên không.

Mình muốn các bạn thật sự quý trọng gia đình, và cảm nhận mình thật sự hạnh phúc hơn hàng triệu trẻ em mồ côi, chết đói và bạo lực, khi có cha mẹ là rất mai mắn rồi, nếu văn phong tôi không đủ làm các bạn cảm nhận thấy điều đó thì xin lỗi vì tôi chỉ là lần đầu viết truyện và là một người ghét môn văn. (v)

và thật sự khi tôi viết nhân vật vũ hàn tôi đã cố gắng khắc họa sự đau khổ của những em bé mồ côi bằng sự cảm nhận thật sự nó chiếm trọn hai tập và phần lớn đất truyện của mình, và điều vô cùng phi lí trong vấn đề xuyên không, họ chỉ biết khắc họa cung đấu, tranh hùng

Và tôi cũng là truyện xuyên không cũng không tránh khỏi,

Khắc họa đế vương, vương gia lạnh lùng yêu chiều nữ chính phúc hắc mặt cho càn quấy, các bạn đọc mà không thấy phi lí à nhất là xuyên của việt nam, khi tôi viết truyện này tôi nhớ đến một đề tài tôi đã từng làm trong trường đó là xã hội đang dần mất đi tình người, lạnh lùng và vô cảm đó là lí do tôi chọn khắc họa nội tâm nhân vật mồ côi, các truyện ấy tính nhân văn đề ở đâu.

Tuy tôi thật sự chưa thành công trong việc khắc họa đó nhưng tôi vẫn cố gắng không để truyện không có nhân văn và phản ánh hiện thực, dù rằng truyện tôi không hay nhưng tôi vẫn muốn nói một số vấn đề

mình không viết truyện hay xin sự ủng hộ truyện từ những con người xem truyện mà không có chút suy nghĩ về cuộc sống và tính nhân văn mà mình đã cố gắng truyền tải, các bạn hãy tìm về những bộ xuyên không khác, nơi này có rất nhiều truyện xuyên không rất hay, các bạn có thể sang đó.

Và mình muốn các bạn hãy suy xét cho kỹ trước khi xem một bộ truyện, một tác phẩm, nhất là việt nam, mình chỉ mới viết nên xem như mình là độc giả đi mình chưa xứng tầm để gọi là TG

- cảm ơn các bạn, đây là cảm nhận riêng gạch đá xin nhận chỉ mong các bạn suy nghĩ đôi chút nên chọn các tác phẩm TG việt nam nổi tiếng và các TG lớn thế giới nói về cuộc sống đầy tính nhân văn thì hơn, mình tin rồi các truyện của các TG sau này sẽ đầy tính nhân văn hơn)

Cả đêm nay, nấc nấc, nhưng lòng không thể thanh tỉnh được, càng nghĩ về trần ân, càng nghĩ về thân phận và gia đình thì càng hận cuộc đời này, vũ hàn mở mắt ra không ngủ nữa, đêm nay là đêm ám ảnh của cuộc đời, một lần tất cả cảm giác hạnh phúc như đang ở trước mắt mà chẳng thể nào giữ lấy được vì nó thật sự không thuộc về nàng, nó thuộc về một nơi xa xăm một người xa lạ mà ngay cả nàng cũng chẳng biết

Cố cưỡng nhân gian sầu mạn mạn

Thiên hao vạn lộ nhả thoái lui nhất tự tình

Cầu vật không phải của ta chỉ là buồn vô thắm

Ông trời ngàn đường chỉ còn biết từ tốn trốn chạy một chữ tình

Chương 26: Hoàng thượng! nên kiếm cơ khi đến vũ cung

Hôm sau vũ hàn vẫn dậy sớm luyện võ, bọn tiểu mai cũng vậy, việc hôm qua làm tiểu mai thật không dám lại gần vũ hàn, vũ hàn biết điều này nên cũng chẳng nhắc gì đến nữa, chỉ mong hai người họ thật sự có thể yêu nhau, dù gì khi vũ hàn rời khỏi thế giới này họ sẽ không còn nhớ gì đến một người như mình

Luyện tập xong cũng đã thấm mệt, vũ hàn cùng vội ăn sáng, đêm hôm qua nàng đã không an giấc nên sáng nay cũng không ăn nhiều cho lắm, khi bọn tiểu mai còn cầm đĩa thì vũ hàn đã ăn xong và đang thu xếp đến thiên cung bồi thái hậu

Không biết vì lý do gì mà mới dùng bữa xong, vân lạc đã đến báo tiểu mai cùng ra thành đến chùa lấy một lá bùa cầu an cho thái hậu, đây đâu phải nhiệm vụ của một nô tì đã có chủ nhân nhưng thấy vân lạc vũ hàn cũng hiểu được đôi chút - tên này cũng có chút lương tâm nhỉ, -(ý nói trần ân nhá)

Thật ra trần ân cũng rất tốt đối xử với bộ huynh đệ này, nếu họ thích ai thì hẳn cũng thành toàn và một mục đích chính nữa là ít người nào tốt chừng này, không kẻ làm phiền hẳn tới (sói vẫn hoàn sói)

Tiểu mai đi công, vũ hàn cũng định đến cùng thái hậu, thái hoàng họ quá vì đại yến nên đã không xử lý được việc trong tộc và nghe nói thái hoàng cũng đến ngự thư phòng đàm chuyện trần ân và tam tộc, chợt nghe tiếng nguyên công vang vào, cả cung vũ đều xuất ngả xuống, vũ hàn tay run run- tên khốn nạn lại đến hôm qua trêu ta chưa đủ sao-

- hoàng thượng giá lâm

Thấy mặt vũ hàn quỳ xuống thỉnh an hẳn mà mặt như đưa đám mà hẳn làm hẳn nhin cười không thôi, trêu đùa một ít cũng chẳng sao

- vũ mỹ nhân, dù gì thân ta vẫn là hoàng thượng, sao nàng đón tiếp ta bằng cái sắc mặt như thế, chẳng lẽ vũ gia....

Vũ hàn chợt nhớ - chết cha, dù gì hẳn cứ về là hoàng đế, cứ như vậy sẽ gây họa mất, nàng sao này sẽ rời khỏi đây thì chẳng có gì đáng nói rồi, nhưng vũ giả vì vậy sẽ bị khinh dễ- vũ hàn vội cười một nụ cười với hẳn, về mặt tươi rở lên trong thấy làm nguyên công công và ba người tiểu lan cũng cảm thấy như vui theo- trời ôi, thật là đồn tim người

-hoàng thượng, nô tì không dám, cười rồi này

Vũ hàn - haizzzz mới sáng biết vậy ta theo tiểu mai đi chùa cầu bùa bình an cho thái hậu sáng cầu lá bùa cầu cứu cho ngươi- hẳn cũng biết vũ hàn đang thăm mắng hẳn, nhưng khó sao nàng cũng đã cười theo ý hẳn

- ân, cười rất đáng yêu

Vũ hàn liếc hẳn - tất nhiên, không như vậy ta tốn sức đóng kịch 16 năm làm gì chứ-

- hoàng thượng đến cùng nô tì có việc gì không ạ

Hắn cười nhìn vũ hàn,- vô đề rồi-

- à, ta chỉ muốn đến ăn sáng đàm đạo với vũ mỹ nhân thôi

Vũ hàn cười nhìn hẳn, lắc đầu

- thật làm phiền hoàng thượng, nô tì không dám với lại nô tì dùng bữa rồi ạ, nô tì không phải loại người trưa trời trưa trật còn ngủ giờ này mới ăn sáng ạ

Hắn tắt nụ cười - chết rồi, cũng tại mình cứ nghĩ đêm qua nàng về trễ lắm mới nên hôm nay nghĩ sẽ dậy trễ-

Thật ra đêm qua trần ân chẳng ngủ, một phần đau đầu vì chuyện tiên đoán của quốc sư, vì đây là bán tiên, dùng tiên khí trấn giữ nên nó luôn đúng, một phần là không biết thế lực sau phe trần hầu là ai nhưng đó là cái phụ, cái chính là muốn trời màu sáng đi gặp bạch thỏ, hẳn luyện võ công xong hẳn còn sớm, đoán bạch thỏ chưa thức nên tranh thủ xử lý tấu chương một chút, không ngờ giờ lại thành ra như vậy

Giờ lại còn bị vương thêm một điều xấu nữa rồi, hẳn nhanh chóng cười trừ

- vũ mỹ nhân nói vậy là đang nói ta

Vũ hàn giật mình, sao cứ phạm sai lầm hoài vậy, vội lắc đầu, chỉ vào cành cây, có một con chim mẹ đang mớm mồi cho con

- là nó ạ

Trần ân cười tươi- nhanh nhảy lồm - , vũ hàn vội nói tiếp

- chẳng lẽ ngài tới đây chỉ để dùng bữa sáng

Không lẽ bây giờ hần nói - ta tới để kiểm nằng, nhớ nằng mới nên tới đây thôi- hần cười nói lại

- không,ta từ tấm cũng định thỉnh an mẫu hậu, đi ngang vũ cung nên cũng muốn vào xem vũ hàn đi cùng thôi

Vũ hàn cười đáp

- tấm cung của hoàng thượng bên đông, cung vũ bên tây, thiên cung lại ở giữa và kể tấm cũng sao lại có việc lạc nhận mà đến đây đi cùng nô tì

Trần ân tái mặt - chết cha, lo chạy đến gặp bạch thỏ quên mất dùng lí do gì, cái con thỏ này có cần tuyệt tình vậy không, ta nhớ nằng cả đêm vậy mà nằng đối xử với ta vậy hả-

Mình có công chuyện nên đăng truyện cả tuần này luôn xem như xong thử nghiệm mỗi ngày một tập trong một tuần. Cảm ơn các bạn đọc đã xem truyện trong suốt thời gian qua dù chỉ mới có 3 ngày ha ha. Từ ngày mai trở đi mình Hẹn gặp lại các bạn trong thời gian sớm nhất và lịch truyện sẽ có biến chuyển , merci beaucoup

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hoàng thượng trốn việc

Trần ân vội trở lại khí chất lạnh lùng, nói về thông minh thì hần và vũ hàn với hần chưa ai hơn ai đâu

- thật ra ta đã thức từ sớm, nên đi tản bộ quanh cung một chút rồi đến thiên cung, sáng tiện nhớ vũ mỹ nhân cũng đến cung thái hậu nên ghé đây thôi, vũ mỹ nhân không vui?

Vũ hàn cười lạnh - thật là quá sức yêu nghiệt, dẻo mồm, người đến đây có việc gì - (chị ơi ảnh thích chị đó, còn anh ấy làm gì mà chị ấy cứ gặp mặt là xem như thù vậy)

Nhìn hần cười gian, vũ hàn xù xì mình, nhưng cũng cười lại

- vậy hoàng thượng có cần nô tì bảo bọn tiểu lan đi chuẩn bị thức ăn cho ngài dùng rồi đi đến thiên cung sau không ạ

Hần lắc đầu

- không cần, nếu nằng nôn nóng vậy ta sẽ theo nằng luôn, dù gì bao năm không nghỉ buổi nào nay nghỉ một buổi cùng chẳng sao

Vũ hàn nhìn hần, - cũng có lúc đáng yêu đó chứ thôi được rồi không làm khó người nữa-

Vũ hàn gật đầu

- vậy chúng ta đi ạ

Trần ân gật đầu, ba người tiểu lan theo sau, hần chỉ dẫn nguyên công cò theo sau thôi, trên đường đi hần vẫn lạnh mặt đi trước, theo sau vũ hàn cũng chẳng nói gì chỉ lẳng lặng theo sau hần thôi

Đến cửa thiên cung, vũ hàn nói nhỏ với tiểu mai đem thức ăn đến cho hần, dù sao hần cũng là đế vương không nên để cơ thể có chuyện được và một phần nữa khi thấy hần chịu đói theo mình vũ hàn cảm thấy chịu không nổi, rất đau lòng

Vào thiên cung,

Thái hậu đang thưởng trà thấy vũ hàn đến, bà cười bảo khỏi nghi lễ lên ngồi cạnh bà, rồi liếc nhìn trần ân

-sáng này chẳng phải con nói cơ thể khôn khỏe nên nhờ phụ vương thay chủ trì cuộc thẩm quyết sao giờ ở đây

Hần tái mặt- mẫu hậu dọa người cứ chia cắt con hoài vậy, phụ hoàng thật là chuyện gì cũng nói mẫu hậu cả-

(Trích lời thái hoàng lúc này - con ngon thì nói dối mẫu hậu con đi hay với con bạch thỏ của con ấy-)

Thật ra sáng nay có một cuộc thăm quyết định kì của tứ tộc, nhưng hần đã dụ dỗ phụ hoàng hần thế hần dù gì ông cũng là trưởng tộc phía đông sáng thay hần chủ trì luôn cùng ỏn

- dạ đúng là cơ thể không khoẻ nên đi dạo vài vòng cho tỉnh táo ạ, nhờ vậy cảm thấy thân thể tốt hơn rồi ạ, chợt nhớ đến mẫu hậu cũng đang đi ngang vũ cung nên ghé vào cùng đi thỉnh an ạ.

Thái hậu nhìn hần, quả thật đêm qua hần không ngủ nên nhìn có chút suy sụp, thái hậu xót nói

- vậy có sao không, lớn rồi sao lại như thế, sắc mặt kém lắm, con nên về nghỉ ngơi đi

Trần ân lắc đầu

- không ạ, con khoẻ rồi chỉ chưa ăn sáng nên hơi mệt thôi ạ, vẫn phụng bồi người được ạ

Thái hậu lắc đầu không đồng ý

- để ta gọi võ công công đem thức ăn tới cho con

Trần ân vội từ chối, hần đến đây nói chuyện với bạch thỏ mà

- thần nhi không....

Vũ hàn vội cướp lời hần

- thái hậu, con đã bảo tiểu lan đi lấy thức ăn cho hoàng thượng rồi ạ

Thái hậu cười nhìn vũ hàn

- quả là ngoan ngoãn, rất biết quan tâm người khác

Trong người trần ân có một tia ấm áp lạ thường, muốn ôm lấy vũ hàn nựng nịu, tiểu lan cũng bụng rất nhiều thức ăn vào đến nơi cho hần

Đây là tác phẩm thành viên nhóm vũ thần, nhóm luôn chào đón các comment góp ý cho từng tác giả cũng như đề nghị hợp tác viết truyện chung với chúng mình.

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Trần Ân hàng phục thái hậu

Trần ân vội trở lại khí chất lạnh lùng, nói về thông minh thì hần và vũ hàn với hần chưa ai hơn ai đâu

Trần ân vui vẻ ngồi vào bàn, rồi ăn uống ngon miệng, vũ hàn cũng ngồi phụng bồi thái hậu nói chuyện, hai người cười nói rôm rã khi hần đang ăn, làm hần nao núng khôn thời, nếu không ăn nhiều vũ hàn sẽ nói hần khi dễ nàng, ăn nhiều thì không thể nói chuyện với vũ hàn, hần thật là không còn vui vẻ nửa mặt chuyển sang tái sắt.

Dùng bữa xong, hần nhanh đến bên chỗ thái hậu và vũ hàn đang nói chuyện, thái hậu vội hỏi

- đã khoẻ chưa, có cần về cung nghỉ ngơi không

Hần lắc đầu

- con ỏn rồi ạ

Thái hậu cũng cười nhìn hần

- ỏn, nếu đang rảnh thì ở lại nói chuyện với ta và vũ hàn cũng tốt

Trần ân vội gật đầu

- vâng ạ

Hắn cười nhìn vũ hân một cái nhưng vũ hân lại liếc hắn, hắn đứng hình - người ta vì tiểu bạch thỏ người ăn thật nhanh để nói chuyện với người mà lại vô tình vậy, đúng là đồ không có tim mà-

Vũ hân chẳng thèm để ý tới hắn, tiếp tục nói chuyện với thái hậu, hai người nói chuyện cười đùa vui vẻ còn hắn được cho vào nhưng như người ngoài cuộc chỉ biết ngồi nhìn họ nói chuyện về nữ nhân mà mình chẳng hiểu gì cả, nhưng hắn đã đợi thời cơ này lâu lắm rồi, bây giờ là lúc "hân phục thái hậu"

- thái hậu có vẻ rất vui khi có vũ hân ở đây ạ

Thái hậu liếc hắn

- ân, ta thật rất vui, sao này tiểu hân lấy phu quân ta sẽ rất chán, thật không muốn xa đứa nhỏ ngọc này

Vừa nói bà vừa xoa đầu vũ hân cười nhân từ, quả thật bà rất không muốn vũ hân rời khỏi cung

Trần ân cũng cười theo- làm gì có giả đi đâu, có giả cũng là giả cho con, mẫu hậu đừng lo- thái hậu trừng mắt kể hắn rồi

- ân, con cũng thật sự thấy vậy, quả thật vũ hân nên ở lại luôn trong cung thì thật tốt hơn.

Vũ hân xém ngắt- trời ơi, khác nào bảo mình làm mỹ nhân cho hắn suốt đời- vũ hân liếc hắn một ánh mắt lạnh lẽo, trần ân cười rồi nhấp một ngụm trà, thái hậu cũng nhân nhả nói

- thật sự ta cũng rất muốn vậy nhưng như vậy sẽ thiệt thòi cho vũ hân, chỉ vì cho ta bớt nhàm chán mà không tìm được một nam nhân ăn ở đời đời kiếp kiếp, ta đâu thể sống lâu đến nỗi cùng vũ hân nói chuyện mãi ta không thể ích kỷ vậy

Vũ hân vội nắm tay thái hậu, tay còn lại đặt chén trà cho người

- thái hậu con ra khỏi cung là sớm muộn thôi, con biết người sẽ không làm khó con hay buồn con chứ

Thái hậu lắc đầu

- ta không trách, khi nào tìm được lương duyên ta sẽ ban hôn cho con

Vũ hân nhìn thái hậu cười

- tạ thái hậu, nhưng chắc con sẽ không lấy chồng cả đời bởi thái hậu, phụng dưỡng cha mẹ

Thái hậu cười nắm lại tay vũ hân

- cái đứa nhỏ người chỉ biết làm ta vui thôi ha ha

Trần ân vội cảm thấy vũ hân nếu còn ở đây sẽ làm kế hoạch hắn thất bại - cái gì mà không lấy phu quân, ta đây nàng dám bỏ mặt sao, thật là giận mà, hừ- hắn vội nói ôn nhu với vũ hân

- vũ mỹ nhân ta có thể nói chuyện riêng với mẫu hậu một chút không

Vũ hân đang nghi ngờ một điều không hay lắm nhưng lệnh vua khó cãi mà lời nói của một đế vương như vậy là quá dễ chịu nhưng thật sự là ép người

- vâng hoàng thượng, thái hậu, con lùi về trước ạ

Vũ hân xoay người đi ra khỏi thiên cung, mặt mang theo nét khó hiểu lùi ra ngoài

Trần ân mặt như nở hoa vội nói

- mẫu hậu, con xưa giờ có xin người điều gì không

Thái hậu vội nhớ lại quả thật hắn luôn làm cho bà ân tâm về hắn, trừ việc hắn lập hậu cũng ra lệnh bà tức giận không thôi

hắn nhỏ lớn chưa đòi hỏi điều gì, tất cả điều là hắn tự làm lấy cả, người lắc đầu đầu, thật sự bà rất muốn hắn như những đứa trẻ khác luôn có những lúc đáng yêu dựa dẫm cha mẹ nhưng hắn không như vậy, nên giờ có dù là chuyện gì hắn muốn bà cũng sẽ thành toàn

- con chưa bao giờ cầu xin ta gì cả, nếu con muốn gì cứ nói, dù là hải sao trên trời ta cũng..... Bảo phụ vương con đi lấy

(Trích dẫn thái hoàng lúc này- cuối cùng nàng cũng nhớ đến ta ha ha)

Trần ân cười lại với thái hậu, thái hậu tím mặt - chết cha không chừng trừng mắt kể con trai bà rồi-

Thái hậu chợt nhận ra,- hoàng nhi đang định xin mình ban hôn sao- thái hậu đột nhiên nhắm mắt lại rồi mở ra nhìn hắn

- con đừng nói con muốn xin ta.....

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Thái hậu, xin gã Vũ Hàn cho con

Cho mình đăng lại

Trần ân vui vẻ ngồi vào bàn, rồi ăn uống ngon miệng, vũ hàn cũng ngồi phụng bồi thái hậu nói chuyện, hai người cười nói rôm rã khi hấn đang ăn, làm hấn nao núng khôn thôi, nếu không ăn nhiều vũ hàn sẽ nói hấn khi dễ nàng, ăn nhiều thì không thể nói chuyện với vũ hàn, hấn thật là không còn vui vẻ nữa mặt chuyển sang tái sắt.

Dùng bữa xong, hấn nhanh đến bên chỗ thái hậu và vũ hàn đang nói chuyện, thái hậu vội hỏi

- đã khỏe chưa, có cần về cung nghỉ ngơi không

Hấn lắc đầu

- con ổn rồi ạ

Thái hậu cũng cười nhìn hấn

- ân, nếu đang rảnh thì ở lại nói chuyện với ta và vũ hàn cũng tốt

Trần ân vội gật đầu

- vâng ạ

Hấn cười nhìn vũ hàn một cái nhưng vũ hàn lại liếc hấn, hấn đứng hình - người ta vì nàng ăn thật nhanh mà lại vô tình vậy, đúng là đồ không có tim mà-

Vũ hàn chẳng thèm để ý tới hấn, tiếp tục nói chuyện với thái hậu, hai người nói chuyện cười đùa vui vẻ còn hấn được cho vào nhưng như người ngoài cuộc chỉ biết ngồi nhìn họ nói chuyện về nữ nhân mà mình chẳng hiểu gì cả, nhưng hấn đã đợi thời cơ này lâu lắm rồi, bây giờ là lúc "hàn phục thái hậu"

- thái hậu có vẻ rất vui khi có vũ hàn ở đây ạ

Thái hậu liếc hấn

- ân, ta thật rất vui, sao này tiểu hàn lấy phu quân ta sẽ rất chán, thật không muốn xa đứa nhỏ ngọc này

Vừa nói bà vừa xoa đầu vũ hàn cười nhân từ, quả thật bà rất không muốn vũ hàn rời khỏi cung

Trần ân cũng cười theo- làm gì có gã đi đâu, có gã cũng là gã cho con, mẫu hậu đừng lo- thái hậu trừng kể hấn rồi

- ân, con cũng thật sự thấy vậy, quả thật vũ hàn nên ở lại luôn trong cung thì thật tốt hơn.

Vũ hàn xém ngất- trời ơi, khác nào bảo mình làm mỹ nhân cho hấn suốt đời- vũ hàn liếc hấn một ánh mắt lạnh lẽo, trần ân cười rồi nhấm một ngụm trà, thái hậu cũng nhân nhả nói

- thật sự ta cũng rất muốn vậy nhưng như vậy sẽ thiệt thòi cho vũ hàn, chỉ vì cho ta bớt nhảm chán mà không tìm được một nam nhân ăn ở đòi đòi kiếp kiếp, ta đâu thể sống lâu đến nỗi cùng vũ hàn nói chuyện mãi ta không thể ích kỷ vậy

Vũ hàn vội nắm tay thái hậu, tay còn lại đặt chén trà cho người

- thái hậu con ra khỏi cung là sớm muộn thôi, con biết người sẽ không làm khó con hay buồn con chứ

Thái hậu lắc đầu

- ta không trách, khi nào tìm được lương duyên ta sẽ ban hôn cho con

Vũ hàn nhìn thái hậu cười

- tạ thái hậu, nhưng chắc con sẽ không lấy chồng cả đời bởi thái hậu, phụng dưỡng cha mẹ

Thái hậu cười nắm lại tay vũ hàn

- cái đứa nhỏ nguoi chỉ biết làm ta vui thôi ha ha

Trần ân vội cảm thấy vũ hàn nếu còn ở đây sẽ làm kế hoạch hấn thất bại - cái gì mà không lấy phu quân, ta đây nàng dám bỏ mặt sao, thật là giận mà, hừ- hấn vội nói ôn nhu với vũ hàn

- vũ mỹ nhân ta có thể nói chuyện riêng với mẫu hậu một chút không

Vũ hàn đang nghi ngờ một điều không hay lắm nhưng lệnh vua khó cãi mà lời nói của một đế vương như vậy là quá dễ chịu nhưng thật sự là ép người

- vâng hoàng thượng, thái hậu, con lùi về trước ạ

Vũ hàn xoay người đi ra khỏi thiên cung, mặt mang theo nét khó hiểu lùi ra ngoài

Trần ân mặt như nở hoa vội nói

- mẫu hậu, con xưa giờ có xin người điều gì không

Thái hậu vội nhớ lại quả thật hấn luôn làm cho bà ân tâm về hấn, trừ việc hấn lập hậu cùng ra lăng bà tức giận không thôi

hấn nhỏ lớn chưa đòi hỏi điều gì, tất cả điều là hấn tự làm lấy cả, người lác đầu đầu, thật sự bà rất muốn hấn như những đứa trẻ khác luôn có những lúc đáng yêu dựa dẫm cha mẹ nhưng hấn không như vậy, nên giờ có dù là chuyện gì hấn muốn bà cũng sẽ thành toàn

- con chưa bao giờ cầu xin ta gì cả, nếu con muốn gì cứ nói, dù là hái sao trên trời ta cũng..... Bảo phụ vương con đi lấy

(Trích dẫn thái hoàng lúc này- cuối cùng nàng cũng nhớ đến ta ha ha)

Trần ân cười lại với thái hậu, thái hậu tím mặt - chết cha không chừng trúng kế con trai bà rồi-

Thái hậu chợt nhận ra,- hoàng nhi đang định xin mình ban hôn sao- thái hậu đột nhiên nhắm mắt lại rồi mở ra nhìn hấn

- con đừng nói con muốn xin ta.....

Trần ân vội cướp lời thái hậu

- vâng ạ, con muốn vũ hàn gả cho con ạ

Thái hậu tức điên lên quát

- im miệng, sao con lại có thể phong lưu như thế

Trần ân vội nói tiếp

- mẫu hậu bớt giận, con thật sự rất yêu vũ hàn ạ, yêu nàng lâu rồi ạ

Thái hậu gằng miệng cười hỏi hấn

- yêu bao ngày mà bảo là lâu

Trần ân vội nói

- Hai tháng lễ 1 ngày hôm nay là lễ 2 ngày ạ

thái hậu cười lộ lên

- ha ha, như vậy mà bảo là lâu à, thật nực cười cho bản chất phong lưu của nguoi

Trần ân cũng đáp lại

- mẫu hậu, xưa giờ con chưa từng yêu ai, chưa từng phong lưu, nói vậy hai tháng mất ăn mất ngủ vì nàng chưa gọi là lâu sao

Thái hậu lại gằng lên

- ba ngàn mỹ nhân mà không đủ gọi là phong lưu sao, không đủ thỏa mãn nguoi sau, vũ hàn còn là người tứ tộc, con trai, nghe ta nói, ta rất tự hào về con, nhưng đã là đàn ông khi chọn một người nữ nhân thì suốt đời nên chỉ có mình họ, sống thì che chở họ, yêu thương họ, vĩnh viễn chẳng rời, và đặc

biệt người phụ nữ ấy cũng phải thật xứng đáng với tình yêu đó của người đàn ông, vũ hân là người sẽ làm tốt điều đó nhưng con lại là người làm ta thất vọng

Trần ân cười nói tiếp

- con sẽ bỏ hậu cung vì nàng ạ, có vũ hân con chẳng cần 3000 mỹ nhân làm gì,

Thái hậu thật là hết nói với hân

- con xem nữ nhân là trò đùa sau, con đem ba ngàn mỹ nhân vào cung chung sống với họ, một đêm ân nghĩa vạn kiếp không quên, con không những phong lưu mà còn là con người tuyệt tình, cắt đi cho ta, còn giữ ý định đó thì đừng đến đây, nếu không ta sẽ nói lại việc này với phụ hoàng con, để ông ấy xử lý vụ này

Trần ân buông lời lạnh lùng nhưng mấy phần là quả quyết

- mẫu hậu, người nghĩ con là kẻ phong lưu có thể lên giường với bất kì phụ nữ nào sao

Thái hậu nhìn hân

- ba ngàn mỹ nhân 4 phi tần không đủ để ta tin sao, nhưng.....nói thật ta cũng khó tin việc này

Trần ân cười

- ân, mẫu hậu luôn là người hiểu con nhất, thật sự con chưa từng lên giường với mỹ nhân, phi tần nào nào cả, con không thích mình là một nam nhân bản vì con rất thích sạch

(Thần cũng thích, 3s chất lượng cao, nam sạch, nữ sạch, sắc, sủng, thể loại tôi yêu)

Thái hậu nhìn hân

- ta cũng đã nghĩ vấn đề này, con chỉ vì đấu với trần hân mà lập hậu cung để tự làm giảm uy thế của mình và làm phe trần hân càng lộng hành để ra cái đuôi người phía sau phải không

Trần ân nhìn thái hậu

- mẫu hậu và phụ hoàng đã biết ạ

Thái hậu lắc đầu

- hai ta chỉ nghĩ vậy thôi

Trần ân vội nói tiếp

- việc thần nhi chưa từng ngủ với nữ nhân nào võ công công, nguyên công công cùng tứ tộc ai cũng biết ạ, là do con tự tạo tin đồn thôi, xin thái hậu thành toàn cho con, gả vũ hân cho con ạ, thật ngoài nàng còn không muốn ai cả

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Thái hậu thân thuận

Thái hậu nhìn hân

- ta..... ta....

Trần ân cười nham hiểm nhìn thái hậu

- người quên người đã nói với con gì rồi sao, người nói con muốn gì người cũng cho mà, chẳng lẽ người định nuốt lời sao mẫu hậu

Thái hậu nâng chén trà lên nhắm một ngụm rồi nhìn hân

- ta là mẫu thân con sao lại lừa con

Trần ân cười đáp ngay

- vậy xin người thành toàn cho con

Thái hậu biết hẳn cũng rất thích vũ hàn, một nam nhân yêu một người nữ nhân thật sự sẽ không phải làm cô ấy thất thân với mình mà là cho cô ấy có danh phận để có thể an tâm giao cuộc đời cho nam nhân đó

- nếu vũ hàn đồng ý thì ta sẽ ban hôn cho con

Thái hậu đành để thiên ý vậy

Trần ân rạng rỡ hẳn lên cúi đầu tạ thái hậu bảo mọi chuyện xin người làm theo lời hẳn, lùi về ngự thư phòng xử lí tấu chương

Thái hậu nhìn gương mặt vui vẻ của hẳn thật làm bà ấm lòng không thôi- trần ân, ta rất thương con, quả thật vì con ta có thể hái cả sao trời cho con nhưng yêu con không có nghĩa là mù quáng làm mọi điều cho con mà bức ép người khác-

Trần ân về ngự thư phòng, bảo nguyên công công đến vũ cung đưa chìa khoá cung phi cho vũ hàn, lấy thêm quà tặng cho vũ hàn.

Vũ hàn nhận khoá cung phi cung, vội cùng bọn tiểu mai vào xem cho biết

Năm chủ tớ nối đuôi nhau đi, đứng trước cung phi, cả bọn hồi hộp, tim đập nhanh, không biết trong ấy xa hoa đến mức nào,

Về cung phi, nơi đây chỉ dành có phi tần ở, các phi tần được phép ra vào không giới hạn nhưng phải dất theo tùy tùng khi ra ngoài, nhiều người hầu theo sao làm họ có cảm giác mình quan trọng nhưng thực chất những người đó toàn là người trần ân cài vào để giám sát

trần ân còn kỹ lưỡng đặc phong ấn lần giới nơi đây, nhưng nghe đầu hẳn đã gỡ bỏ khi thưởng cho vũ hàn và đó cũng là lí do mà trước kia vũ hàn không tài nào vào nhìn nơi đây được

Cóc.... cóc... Kết.....

Cả bọn đứng nhón lên xem bên trong thế nào, nhìn vào cả năm người trở mắt lên, thật không còn có thể tin vào mắt mình nữa,

- quạ.... quạ....quạ.....

cả bọn bước từng bước chân vào, từng bước rồi được mấy bước quanh lại cả bọn chạy ra ngoài nhìn xung quanh rồi lại chạy vào bên trong nhìn hết góc ngách,thật đáng kinh ngạc

(phần hay của truyện vẫn chưa vào được tí nào cả, truyện mình huyền huyền, tiên hiệp, dị giới nhớ kỹ thể loại giúp mình để phẩm sao không nói truyện mình ảo khi bước chân vào kiếm hiệp và tiên đấu)

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Trần ân lại đến cung

Cả bọn nhìn nhau hết lên

- có gì khác bên ngoài đâu, đưa nào đồn to lớn dát vàng cảnh đẹp keo sơn, non nước hữu tình

Thật sự nói thì nó có phần lớn hơn cung mỹ nhân rất nhiều nhưng nói lại thì cảnh vật so với lời đồn thì không một phần nào giống

Vũ hàn nhìn quanh xem có ngự tích hẳn không, thông thường các vua chúa thường để lại ấn ký như thơ, ngự bút ở những nơi mình lui tới, nhưng hình như là không có

- sao các người nói nơi đây như tranh vẽ cái gì mà hẳn lúc nào cũng đến đây, cả ấn kí cũng không thấy, vớ này ta lỡ vốn rồi, biết vậy lấy thức ăn còn tốt hơn cái cung vớ vẩn này

Trong ngự thư phòng, trần ân đang phê tấu chương tưởng lại gương mặt vũ hàn lúc vào cung sao nhỉ, - nàng dễ tin lời đồn quá bạch thỏ, nhưng nói ra quả thật nó lớn hơn cung cho mỹ nhân rất nhiều à, đừng kiểm soát ta há là tự nàng nghe lời đồn tưởng tượng ra mà hà hà -

(Trích dẫn vũ hàn: khổn nạn ta nguyên rửa chết người là người tung lời đồn chứ không đâu

Trần ân * gật gật*)

Hắn cũng đã duyệt xong tấu chương đứng bật dậy, nguyên công công vội hỏi

- hoàng thượng người định đi đâu ạ

Trần ân bước ra

- tới vũ cung bắt thờ

Trần ân cười phúc hắc bỏ đi

Nguyễn công công vội chạy theo sau trần ân đến vũ cung

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Cái gì! Ngày nào cũng đến

Trần ân đang ngồi trong vũ cung, bên ngoài năm người vũ hàn cùng về trước cửa, mặt người nào cũng tức giận, thấy hắn đang ngồi trong vũ cung bốn người tiểu mai hốt hoảng quỳ xuống

- hoàng thượng vạn tuế

Vũ hàn cùng thôi mặt tức giận cười nhìn hắn

- hoàng thượng vạn tuế

Hắn vẫn ngồi lạnh lùng

- bình thân hết đi

Năm nhìn nhau đồng loạt nói

- tạ hoàng thượng

Hắn nhìn vũ hàn

- vũ mỹ nhân đi tham quan cung phi, rất đẹp phải không, ta cũng chưa từng đến đó lần nào, thật là nàng có tầm nhìn rộng hơn trăm rất nhiều

Vũ hàn cố cười - không lẽ bây giờ ta giết người-

- ân, rất đẹp nha, vô cùng đẹp, vào một lần thôi là nhớ nhau cả đời, nhớ lại đẹp chưa

Hắn nhìn vũ hàn mà muốn nựng lấy cái má phồng đáng yêu và cái môi nhỏ như cánh đào đang nói dối ấy

- vũ mỹ nhân thích là được rồi

Vũ hàn nhìn hắn

- hoàng thượng đến vũ cung có việc chi không ạ

Trần ân nhìn vũ hàn

- phải có chuyện mới được đến đây sao

Vũ hàn lắc đầu

- không ạ, nô tì chỉ sợ không thể đón tiếp chu đáo, còn về hoàng thượng đến đây là phúc nô tì cầu còn không được

Vũ hàn liếc hắn - là ta cầu cho người đau bụng khối đến - trần ân liếc lại vũ hàn - đừng tưởng ta không biết nàng đang nghĩ gì-

- ồ, vũ mỹ nhân rõ rất có lòng phải không nguyên công công

Nguyễn công công gật đầu

- đúng vậy thưa hoàng thượng

Hắn cười tà mị một cái

- vậy ta sẽ thành toàn thỉnh cầu vũ mỹ nhân ngày nào ta cùng đến đây

Vũ hàn cùng bốn người tiểu mai hét lên

- cái gì! Ngày nào cùng đến

Trần ân hỏi lại

- các người không vui

Bọn tiểu mai vội nói

- không thật là phúc vũ cung mà, phúc lắm

Vũ hàn vịn tay vào tiêu mai để không bị con hồ ly này làm tức chết, miệng nở nụ cười

- đúng...đúng là... là phúc mà, phúc mấy đời ấy chứ, mong người...

Gần giọng lên, vũ hàn tiếp

-..... Đến thường xuyên

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Kế hoạch bắt thỏ

Trần ân thật muốn cười ra tiếng, nguyên công công cũng bùm miệng lại nhìn cái biểu cảm đáng yêu này của vũ hàn

- tốt, hôm nay ta đến đây thật là có chuyện muốn nói với nàng

Vũ hàn nhìn hắn

- dạ hoàng thượng cứ nói

Hắn nhẹ giọng lại

- thái hậu định đi lễ phật ở Linh quang điện nên nhờ ta chuyển lời với vũ mỹ nhân

Vũ hàn gật đầu, - nếu là thái hậu thì mình không từ chối-

- nô tì tuân chỉ ạ

Trần ân cười - biết ngay mà, có thái hậu sẽ đi ngay thôi-

- thôi chuyện cũng đã xong, ta về trước vũ mỹ nhân nghỉ ngơi, ta đi trước

Nói rồi hắn lại gần vũ hàn, ghé sát tay

- đừng buồn, mai ta lại đến ha ha

Trần ân cười bỏ đi, để lại vũ hàn chết trân như tượng, mặt đỏ ửng lên lấm bầm - buồn.... mai ghé..... Á chết đi đồ hồ ly, đồ đuôi sói, đồ tai chồn.... Ta lại bị hắn trêu mà -

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Trần ân làm hộ vệ

Như lời đã nói, ngày nào hấn cũng đến thăm vũ hàn, vũ hàn thật bức hết chịu nổi, lúc thì đi ngang mượn vũ cung nghỉ ngơi, lúc thì vũ phu nhân gửi lời thăm, hết vũ phu nhân lại tới vũ thừa tướng, một tuần bao nhiêu người hỏi thăm, đến cả người quét dọn cũng trở thành cố cho hấn đến.

Thật không biết vũ hàn từ khi nào lại nổi tiếng vượt bậc vậy, nhưng thật sự khi hấn đến vũ hàn lại cảm thấy rất vui.

Thoáng chốc đã đến ngày vũ hàn đi chùa lễ Phật, bước lên xe ngựa chung với thái hậu để cùng người trò chuyện dọc đường, vũ hàn mở tấm lụa che cửa sổ ra, đoàn người, ngựa nối đuôi nhau thành hàng dài, quân mạng kỳ, người mang lễ vật dâng chùa, thật đến quốc tự cũng có một phong thái khác.

Vũ hàn nhìn xuống phía sau một lúc nữa, bỗng chốc có một người quen thuộc trên lưng hắc mã ghé sát nhìn chăm chăm vũ hàn

- nàng nhìn đủ chưa?

Vũ hàn hơi hoảng rút đầu về nhìn sang

- hoàng thượng

Vũ hàn tái mặt - hấn cũng đi sao?-

- người cũng đi sao ạ

Hấn nhìn vũ hàn

- ân, ta đi bảo vệ hai người cùng là thị sát dân tình

Vũ hàn gạt đầu rồi bỏ màn ra, thực sâu vào xe ngựa, hôm nay hấn mặt trang phục hộ vệ, uy nghiêm lắm liệt thật không phải người thường mà nhìn như một vị thần vậy, từng nét cơ thể cường tráng oai phong, gương mặt tuấn vĩ thật là yêu nghiệt.

Đoàn xe xuất phát, thái hoàng lại phải thay hấn tiếp quản hoàng cũng xử lý quốc sự

Ngôi chùa này cũng không xa lắm, đi khoảng nửa canh giờ đã đến chân núi nơi chùa ngự, tranh thủ thái hậu đang uống trà, vũ hàn đưa mắt ra ngoài, trần ân này giờ vẫn đi kế bên nàng và thái hậu một bước chẳng rời

Vũ hàn trộm nhìn hấn rồi xoay vào trong nhớ lại lúc trước có một lần hấn như thế, vũ hàn cười nhẹ tiếp tục cùng thái hậu bồi chuyện, gió trong thổi tung làn tóc, gió ngoài chốc lạnh, không gian yên tĩnh nhưng một điềm báo xấu dữ dội đang dần mạnh lên

(Vũ thần: xin lỗi vì

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35: Ôm nàng

Đội các đội hộ vệ tuần tra xung quanh báo cáo không có gì bất thường, trần ân xuống ngựa bước gần về xe ngựa thái hậu, kéo màn xe ngựa lên

- mẫu hậu, đã đến rồi ạ

Thái hậu đang nói chuyện vũ hàn nghe vậy cũng ngừng nói, nhìn hấn gạt đầu bước ra ngoài

Thái hậu bước ra ngoài xong, trần ân vẫn giữ tay trên bức màn đợi vũ hàn ra ngoài

Một lúc sau

-('-.') Quạ.... Quạ..... Quạ.....

Vẫn chưa thấy vũ hàn ra ngoài, trần ân mặt lạnh

- vũ nữ nhân định cho ta mỗi tay chết hay đợi ta vào ôm nàng ra

Vũ hàn tái mặt- trời ơi thì ra hân đợi vén màn cho mình ra, làm mình tưởng hân dụ mình ra xong sẽ đưa mô hồ ly ra nói " vũ hàn to gan, há lại để trẫm vén màn cho ngươi ra, vũ gia không gia giáo ngươi à" hoặc là" to gan, dám ra ngoài khi trẫm còn vén màn à, ngươi đầu, chém" ủa.... mà ôm cái đầu ngươi- (nhớ hông làm ôm mấy lần rồi thì phải) vội từ chối

- nô tì không có phúc để hoàng thượng vén màn cho ra ạ

Trần ân cười phá lên nhảy lên xe ngựa

- ý nàng là phải vào ôm nàng ra

Vũ hàn tím mặt - chết....- vũ hàn vội tuôn phóng ra, mất đà lao về phía trước, trần ân đưa tay ôm lấy bên hông vũ hàn rồi giữ chặt lấy cả người vũ hàn, lúc này vũ hàn nằm gọn trong lòng hân, cả thân hình hân ngã xuống đất nhưng tay vẫn ôm vũ hàn không để nàng bị thương

Bọn tiểu mai, nguyên công công và hộ vệ hốt hoảng chạy lại

- hoàng thượng, hoàng thượng

- chủ nhân

Cả đám người chạy lại, trần ân ôm vũ hàn đứng dậy, phui sạch cát trên thân, vũ hàn cúi đầu nói nhỏ

- xin lỗi người, người không sao chứ ạ, nô tì có tội

Trần ân lắc đầu

- không sao, được ôm ôm thì dù thế nào ta cũng chịu được

Vũ hàn đỏ mặt, nhìn xem hân thật sự không sao thì cùng bọn tiểu mai bỏ đi một nước, trần ân cười tươi - thật là đáng yêu-

Thần thần: thật sự hết biết anh ấy

Quạ * gật đầu*: duyệt! ghê thật, thả thính mọi nơi, đang làm gì vậy

Thần thần: thả thính

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Nhị vị tiên nhân

Thái hậu đang chờ nàng ở cổng chùa, vũ hàn đến bên người nhìn lên xa số bậc thang nối nhau dựng đứng như lên tận trời, xung quanh là đầy cây cỏ, và có một tiên khí nhân nhật làm con người rất thoải mái

nắm lấy tay thái hậu bồi người đi lên, đoàn hộ vệ trần ân đi ngay phía sau nối tiếp theo lên từng bậc thang.

Đến cổng lớn của chùa, thái hậu nói một muốn đi tẩy thân trước rồi mới dâng lễ sau, trần ân phân phó nguyên công có theo thái hậu còn mình vẫn đi sau vũ hàn

ngước lên nhìn nơi này, ngàn vạn tôn nghiêm

Tượng Phật tổ lớn bằng ngọc sáng lên, xung quanh là chư vị bồ tát, hành giả, nối tiếp nhau.

cùng trần ân bước vào đại điện

Vũ hàn ngạc nhiên, trong đây không thờ phật mà có hai bức tượng nam nữ cực lớn

Người nữ nhân dung mạo phúc hậu, trong gương mặt tấm lòng như một người mẹ trải ngàn dặm làm người khác cảm thấy thật yên bình, ngồi trên mai một con rùa lớn thối sáo.

Tượng nam nhân hình hài bất phàm, nhưng có một nét làm người ta lạnh cả người và vô cùng thoái chí, đang cười trên thân kì lân tay cầm một thanh kiếm

Nền đại điện là vòng tròn âm dương to lớn, tượng nam nhân đặt bên đem vòng tròn, tượng nữ nhân đặt về bên trắng, cả hai đặc đối diện như tượng trưng cho sự đối lập về trách nhiệm và lí tưởng trong cuộc sống nàu của họ.

Trần ân thấy vũ hàn thất thần bước lại gần

- có gì lạ sao, nàng chưa từng đến đây à, ta nhớ con cái tứ tộc hàng năm điều phả đến đây trừ hoàng tộc không có quy định này mà?

Vũ hàn thật nực cười rõ hẳn biết mình là giả mà còn nói, cười nhẹ

-nô tì thật không biết hai người này là ai mà được tôn kính như vậy

Trần ân liếc nhìn vũ hàn

-nàng không biết?

Vũ hàn lắc đầu

-họ là hai vị thần có thật nắm giữ tất cả quyền hành không chỉ thế giới bán tiên này mà còn là của cả 4 tầng giới đạo, hai vị thần duy nhất tối cao trong tứ thần định sẵn.

Vô cùng nghi ngờ vũ hàn hỏi lại

-có thật

Trần ân gật đầu

-có thật

Phía sau vũ hàn bóng người đang bước dần lại gần mà ngay cả hai người điều không biết...

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lời nhắn từ thiên cơ

Vũ hàn vẫn chăm chú nghe trần ân nói xong

- họ thần kì vậy sao? Vậy họ là ai

Phía sau bỗng nhiên có âm thanh vọng lên

- họ là phúc thần và họa thần

Trần ân quay về

- đại sư

Vị đại sư gật đầu

- bản tăng tiếp đón trẻ mong hoàng thượng trách tội

Trần ân vội đỡ lời

- không sao, ngài khỏe chứ

Đại sư vội đáp

-bản tăng vẫn ổn tạ hoàng thượng quan tâm, bệnh của hoàng thượng thế nào rồi ạ

Trần ân gật đầu

- vẫn như xưa

Đại sư nhìn trần ân

- thật là khó cho người rồi

Trần ân chỉ về vũ hàn

- người đó là vũ hàn con gái vũ thừa tướng

Đại sư tiếp tục nhìn về vũ hàn, hơi đơ người

- hoàng thượng, người có thể để cho ta nói chuyện với cô nương này một lát không

Trần ân nhìn về vũ hàn, thấy vũ hàn không phản đối nên gật đầu

- ta đợi nàng ngoài đại sảnh

trần ân quay ra khỏi đại điện khép cửa lại

- đại sư có chuyện gì ạ

Đại sư hướng về vũ hàn

- tiểu thư là con gái của vũ phu nhân và vũ thừa tướng

Vũ hàn cúi người

- vâng ạ

Ông lắc đầu, liếc nhìn hư không

- đã đến lúc trời đất xoay chuyển, nhân gian lại rơi vào đẫm máu của ngàn năm trước và 18

năm trước, 4 giới lại lao vào vòng xoáy tận diệt khổ tận cam lai

Vũ hàn khó hiểu

- ngài nói vậy là sao ạ

Đại sư lắc đầu

- thiên cơ đã định, bản tăng không thể đoán trước, nhưng.....

Vũ hàn nhìn đại sư

- nhưng sao ạ

Ông vẫn trông về khoảng hư vô

- ta có một lời nhắc nhở

Vũ hàn hỏi lại

- cho ta

Đại sư lắc đầu

- không phải tiểu thư mà là..... Vũ phu nhân

(Tôi không phải người viết truyện này)

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Trốn trời sao khỏi nắng

Vũ hàn không tin vào tai mình nữa

- là mẫu thân ta

Đại sư gật đầu

- đúng vậy, xin tiểu thư có gặp vũ phu nhân chuyển lời giúp

Vũ hàn tuy không hiểu nhưng vẫn gật đầu

- vâng ạ đại sư cứ nói

Ông gật đầu

- thiên cơ đã định nhất vạn sinh lưỡng ghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, bát quái ba mươi sáu quẻ chuyển biến không lường há sao có thể bẻ cong cang khôn trốn trời chạy khỏi nắng

Vũ hàn ngậy ra

- những lời đó nghĩa là gì

Đại sư lại lắc đầu

- thiên cơ không thể tiết lộ, bản tăng chỉ có thể nói tới đó chuyện còn lại thì tự trời đất định

đoạt

Vũ hàn gật đầu nhìn lên tượng phúc thần

- vậy người có thể cho ta biết một chuyện được không

Ông gật đầu

- miễn là không liên quan đến thiên cơ

Vũ hàn nói tiếp

- không ạ, ngài có thể cho ta biết thêm về hai vị thần này không, họ là có thật hay chỉ là ảo

ảnh

Đại sư nhìn vũ hàn

- cả 4 giới này, nhân quả là thật, hai vị tiên nhân này cũng có thật và đang cai trị cả thế giới,

nhưng thế giới này lại quá lớn, nên khi khai sinh trời đất họ đã cho một số tiểu thần trông coi địa giới và âm giới, bốn giới với nhau nói xa thì không xa, gần không gần, khoảng cách tưởng như kề cạnh lại đi mãi không tới

Vũ hàn gật đầu hỏi tiếp

- vậy chỉ có hai bọn họ mà cai quản cả âm giới, địa giới, bán tiên giới và tiên giới

Đại sư quảy đầu ra, thở một hơi dài, chỉ vào vòng tròn âm dương giữa đại điện

- tiểu thư hãy nhìn vào vòng tròn âm dương, ngày xưa hoàng thượng cũng có hỏi ta việc này và khi ta chỉ vào nó thì hoàng thượng đã biết còn vũ tiểu thư thì sao!

Vũ hàn trầm ngâm một lát rồi đáp

- vòng tròn âm dương rất rõ ràng có hai mảng trắng đen tượng trưng cho phúc thần và họa thần, nhưng trong trắng lại có đen, trong đen lại có trắng tức là vẫn còn hai vị thần khác

dùng khắc chế hai vị thần lớn này

Đại sư gật đầu

- đúng vậy, đó là điều ta muốn nói, còn hai vị thần kiểm chế sức mạnh các đế cổ tiên này họ được gọi là thiên tiên phúc và thiên tiên họa, thiên tiên phúc khắc chế họa thần, thiên tiên họa khắc chế phúc thần, hai đế tiên cổ và hai thiên tiên cổ này tạo thế gọng kìm cho tiên giới và khai sinh ra vạn vật của bốn giới còn lại

Vũ hàn nhìn quanh điện vội hỏi

- vậy sao không thấy tượng họ?

Điều này vũ hàn thật lại không ngờ họ là những vị tiê lớn sao lại không được đưa vào thờ phụng

Vũ thần-dị giới- edit: Âu Dương Phá

(truyện có khoảng 150 chương, 10 ngoại truyện mình sẽ chọn vài ngoại truyện đăng,

Truyện gồm ba phần-

-phần 1:cái gì! Quý phi đáng yêu(vũ thần- dị giới và tiên hiệp là chính)

-phần 2: tiểu ốc xuyên không gặp Tổng tài (cái này của mình viết: âu dương phá -cái này ngôn tình)

-phần 3: bí mật????[>^<√](vũ thần viết - cái này cũng là ngôn tình)--- có đọc qua rồi he he, nhưng không đăng đề làm của luôn đây là truyện mình ưng ý nhất trong hai tp của vũ thần nên xin lỗi mình không đăng được, tğ có hứa đăng nhưng mình không đăng xem ai làm gì được mình

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Sự hình thành của thế giới

Đại sư bước dần ra xa, vũ hàn trầm ngâm khi mỗi hành động của ngài đều có một tiên khí nhàn nhạt phát ra mà nàng cũng không thể hiểu nổi, rồi ngài xoay người lại

- hai người họ đã rời khỏi chốn tiên nhân trở thành người thường từ 18 năm trước, vũ trụ xoay chuyển tiên duyên tiền định đã tận, họ vĩnh viễn rút khỏi chốn hồng tiên vương lạc

Vũ hàn vội hỏi

- tại sao, họ trở thành là ai trên thế giới này

Đại sư biến mất giống như lúc ông vào cũng không tiếng động nào nhưng vẫn còn âm vang

- một ngày nào đó cô nương sẽ biết, năm hai mươi tuổi vạn vật chuyển dời,năm hay mươi tuổi thiên hạ lâm thiên vạn vật gằm thét, phượng hoàng cùng long đầu tranh kì lân khổng tước, ngàn vạn lương duyên kết oán một chữ tình

Vũ hàn cúi nhìn đại điện lần cuối, phát hiện dưới chân rùa mà phúc thần đang đứng chính là chim khổng tước, hơi trầm ngâm

-năm hai mươi tuổi vạn đồi sao dời....

Vũ hàn mở cửa ra ngoài, trần ân vẫn còn đang đứng đợi nàng ngoài đại sảnh

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: 1000 năm đẫm máu, 18 năm đẫm máu, 3 năm nửa.....

Vũ hàn vừa ra trần ân bước lại gần

- nàng trong rất kém có gì sao?

Vũ hàn lắc đầu

- ta không sao hoàng thượng đừng lo

Trần ân gật đầu, vũ hàn tiếp tục nói

- ngài có thể cho ta biết sao ngài và đại sư biết nhau không

Trần ân nói

- lúc nhỏ ta từng đến đây, ta cũng như nàng vào đại điện lúc đó đại sư lại gần ta, nói ta là người được truyền thừa tiên khí cổ xưa chôn dấu thật sâu mà cả ông cũng không biết nó là gì, có thể là một loại phép thuật cổ đã thất truyền từ ngàn năm, à, đại sư ấy làm trụ trì tính tới nay đã hơn mười tám năm rồi

Vũ hàn thật thoáng nghĩ lần trước rõ ràng độc chương khí hần mắc phải mạnh hơn rất nhiều so với vợ chồng thái hậu, nhưng vẫn không bị gì ngoài những con đau nhứt tận xương vào ngày trăng sáng,

thì ra là tiên khí cổ xưa này phò trợ, nhưng Vũ hàn lại ngậy ra - lại là 18 năm trước -

- 18 năm trước có chuyện gì vậy hoàng thượng?

Trần ân ngẩng đầu lên ậm ừ cố nhớ rồi nói

- theo ta nhớ thì phụ hoàng có nói ta năm đó là năm thành hôn của song thân nàng

Vũ hàn ngạc nhiên

- cha mẹ ta

Trần ân gật đầu, mọi chuyện đang dần rối lên, vũ hàn chợt cảm thấy đầu ong ong lên như muốn nổ tung, chân bỗng nhiên run lên, cả người nàng bắt đầu xoay vòng, chao đảo, trần ân vội đỡ lấy vũ hàn - lại vậy nữa, sao lâu lâu cơ thể mình lại cứ như muốn tan rã vậy-, trần ân lộ ra vẻ lo lắng nói

- nàng nên về phòng nghỉ đi, mẫu hậu ta vẫn còn đang nghỉ nên nàng cũng nghỉ đi đi đường dài như vậy chắc nàng cũng đã đủ mệt

Vũ hàn gật đầu nhìn hần

- người không có việc gì làm sao

Hần chợt nhớ mình nói đến để do thám dân tình nhưng buổi giờ lại bám đuôi nàng suốt hơi đỏ mặt nói nhỏ lại chút

- lát ta đi do thám dân tình một chút

Vũ hàn gật đầu

- người đi đi trẻ rồi

Trần ân không vui rõ là đuổi người

- bọn tiểu mai đang chờ nàng ngoài kia, ta đỡ nàng lại chỗ đó rồi đi

Vũ hàn gật đầu cho trần ân đỡ nàng rồi hần quay đi, vũ hàn cùng bọn tiểu mai cùng trở về phòng trong lòng nàng không có gì ngoài câu hỏi

- hai mươi tuổi vận đồi sao dồi.....

1000 năm đẫm máu, 18 năm lại có cuộc chiến đẫm máu, và ba năm nữa có phải chăng lại là "đẫm máu"

Vũ hàn lắc lắc đầu trấn tĩnh lại bước tiếp từng bước chân nặng nề, một tiên khí chết chóc như đang dần tăng lên trong thế giới này, "sự đẫm máu" mùi máu tanh và khung cảnh trơ tráo đổ vỡ như đang vùng dậy sau 18 năm ngủ yên.

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Nằm cạnh

Vũ hàn nghĩ ngợi một lúc rồi theo thái hậu dâng lễ, trời đã xế chiều, mặt trời ngả bóng nhường chỗ cho đêm tối đang dần bước đến, vào dịch quán vẫn chưa thấy trần ân trở lại không biết vì sao lại hỏi hần về chưa, bọn tiểu mai lắc mặt hơi tỏ cười, vũ hàn không chú ý gì nhiều dùng nhanh bữa, đi tắm rồi thờ dài quay về phòng.

Trong đêm tối, trên giường không gian tối mờ mờ chỉ còn ngọn đèn chập chờn tắt, vũ hàn vẫn không ngừng nghĩ về lời đại sư và trần ân, được một lúc vì quá mệt mỏi nên vũ hàn cũng rơi vào giấc ngủ sâu, trong cơn mê vũ hàn thấy một bàn tay đặt lên má mình, khẽ vuốt ve gương mặt nàng, rồi cả người hần cũng nằm cạnh nàng, một bàn tay khác kéo người nàng nằm sát lại gần hần,

Giấc ngủ này quả là không an lành nhưng nằm trong lòng nam nhân này quả thật rất thoải mái, mùi hương nam tính của hần hay hơi ấm từ cơ thể hần đều làm vũ hàn cảm thấy rất an toàn trừ cái bàn tay đang ghi chặt vũ hàn muốn nghẹt thở dựa thân mình vào lòng hần, vũ hàn vẫn an tĩnh nơi đây quả là quốc tự, tiên khí luôn nhân nhật thoải mái làm mất đi phòng bị của một sát thủ mà vũ hàn đã cố công luyện điều đó càng rõ hơn nơi này những thứ ở nhân giới mà vũ hàn có được hoàn toàn yếu thế hơn hần so với thế giới bán tiên này,

Tên nam nhân vẫn ôm chặt nàng vào lòng hần rồi hít một hơi thật sâu thở nhẹ từ từ ra, gương mặt lạnh lùng của hần thoáng vui vẻ miệng kéo một nụ cười nhẹ hạnh phúc nhắm mắt lại, một luồng hơi nóng mang theo hơi thở hần chạy theo cổ vũ hàn làm vũ hàn nhận ra một điều - không phải mơ-

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nàng mơ điều gì

Trong bóng đêm nàng bậc dậy chạy lại thấp lại ngọn đèn mặt nàng tối xăm xăm còn ai khác ngoài hần chứ, trần ân dụi dụi mắt nhìn nàng cười hi hi.

Vũ hàn chăm chú nhìn hần, hần một thân nam phục xanh lam thanh khiết, gương mặt lạnh lùng nhưng không tránh khỏi nét ôn nhu, vũ hàn tức điên lên, nhưng thanh âm vẫn nhẹ nhàng vì nàng có làm lớn chuyện thì thiệt vẫn là nàng

- hoàng thượng, người là nam nhân sao lại vào phòng nữ nhân lúc nửa khuya thế này, làm sao ta có thể hảo vào nhà phụ quân tốt

Trần ân cười nhìn vũ hàn

- ai dám lấy nữ nhân của ta.

Vũ hàn giận nhưng có những lời này của hần làm lòng vũ hàn như có một luồng gió xuân ấm áp thổi qua, ngây ngốc nhìn hần, hần phóng lên lại vũ hàn, ôm chặt hai thân ảnh vút bay phóng lên nóc đại điện.

Cảm giác trong lòng hần luôn là một cảm giác an toàn chưa từng có, gương mặt vũ hàn đỏ bừng, tim cả hai người đều đập dồn dập, vũ hàn hơi nhích đầu ra, hần xiết chặt vũ hàn hơn làm cả thân hình vũ hàn dán vào người hần, đầu vũ hàn đặt trên bờ Vai rộng của hần, dùng sức thật mạnh vũ hàn đẩy hần ra

-hoàng thượng người đem nô tì đến đây là gì?

Trần ân bị nàng đẩy ra mặt không vui

- tâm tình

Vũ hàn tái mặt - muốn rơi xuống kia không hề li tính-

Vũ hàn đáp nhanh

- hoàng thượng chớ nói đùa ạ

Trần ân cười

- vua không nói chơi, quốc sư nói hôm nay sẽ có mưa sao băng, ta đem nàng lên đây cùng cầu nguyện

Vũ hàn đơ người, - cùng cầu nguyện- lần đầu tiên trong đời vũ hàn có người nói câu này

- cầu nguyện thì ước mơ thành hiện thực sao

Trần ân nhìn vũ hàn

- thật, nó sẽ thành hiện thật khi nàng thật sự tin tưởng nó và thực hiện nó, ta không như những người khác nói sẽ thay nàng làm mọi điều nàng ước, nhưng ta sẽ cùng nàng làm nên điều ước đó

Vũ hàn nhìn trần ân rồi xoay người ra nhìn bầu trời đêm, từng cơn gió lạnh rét buốt cứ xuyên qua người vũ hàn, thân lạnh nhưng tâm bỗng không còn lạnh, cái lạnh thân sát mãi mãi chẳng thể nào bằng cái lạnh lẽo của tâm hồn ngày xưa vũ hàn trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Sợ....

Hắn thấy vũ hàn trông vẻ xa xăm, mặt trở nên vô cùng lãnh cảm, nhìn quần áo vũ hàn rất mỏng mà gió đêm nay lại cứ cuộn gầm, hắn bước lên ôm từ phía sau

- vũ hàn, nếu nàng lạnh hãy để ta được ở bên sưởi ấm cho nàng được không

Vũ hàn vẫn không quay đầu lại

- không lạnh

Trần ân nắm lấy đôi tay tê cứng của vũ hàn, nhưng thứ hắn quan tâm là hắn biết nàng đang nhớ lại quá khứ của mình liệu hắn có thể thấy nàng đang suy nghĩ gì không! nàng quá kín đáo và dè dặt

- tay nàng lạnh vậy mà còn bảo không lạnh, vũ hàn, nghe ta, những chuyện quá khứ bỏ qua hết được không? Ngày mai bình minh lại lên, nàng sẽ không còn một mình nữa

Vũ hàn vẫn nhìn xa xăm

- ngày mai rồi bình minh sẽ lại lên là trên thế giới này, nhưng ta.....

Vũ hàn định nói mình không thuộc thế giới này, điều làm nàng sợ không chỉ là quá khứ mà còn hiện tại, nàng sợ mất đi tất cả những gì mình đang có, nó không thuộc về nàng nhưng nó lại là tất cả những gì nàng cần nàng mong ước, vũ hàn nước mắt rơi xuống, trần ân đưa bàn tay lên lau khô những giọt nước mắt

Thứ ta sợ vĩnh viễn là thứ ta thích nhất sẽ biến mất, nó biến mất tương chừng như giấc mơ một giấc mơ mà ai cũng muốn mình mãi mãi mộng trường niên

- ta không cần biết quá khứ nàng có gì nhưng bây giờ ta chỉ cần biết ta đang có nàng trong vòng tay mình, và nàng cũng vậy chỉ cần nàng nhớ nàng luôn có ta

Âm vang trong lời nói hắn như đánh thức những vì sao đang ngủ quên để bùng toả sáng cũng như lòng nàng cũng đang bùng tình, hắn ấm áp thật.

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hoạ tâm

vạn ngôi sao băng đã bùng lên, vẽ bầu trời thành một bức tranh ánh sáng nguy nga, vũ hàn vẫn nhìn lên bầu trời, lâu rồi nàng chưa được ngắm sao băng nở một cười, nụ cười như một tiên nhân vậy, thanh khiết hạnh phúc vô bờ, còn vang đâu đây một chút mong luân của chốn nhân gian huyền ảo này

trần ân nhìn vũ hàn đầy mắt đứng lại rồi thờ nhẹ nhìn lên trời

- sao băng kia ước đi

Hắn lặng nhìn vũ hàn nhắm hai mắt lại, miệng hơi khẽ, khép mi,

nhánh chóng mở mắt hắn chăm chú nhìn nàng- vũ hàn bao giờ nàng mới chấp nhận ta, nàng đang ước gì, ta có thể biết không... - không gian khoáng lặng hắn vẫn nhìn ngắm nữ nhân mình yêu lòng rồi bời

"Không thể nhìn thấy tâm hồn lạc lõng của nàng

Không thể đoán được ánh mắt nàng đang gửi gắm điều gì

Một cơn gió, một điều ước, cuộc sống thật khó lường

Hình dáng nàng chìm vào bóng tối

Nhìn hoa đào nở kia

Nhìn ánh mắt cô đơn của nàng như ánh trăng lạnh lẽo

Yêu nàng khiến tim lỗi nhịp

Về nàng nhưng rồi liệu rằng ta có thể về được lòng nàng đang nghĩ gì không? Cố gắng nhớ nụ cười của nàng, đó là điều làm ta có thể chờ nàng đến vĩnh cửu

--- bài hát có sự thay đổi

"Đứng trong đêm ánh mắt nàng ngập bi thương

Nàng sẽ không thấy điều đó được

Vì sao ư?

Nàng đứng hỏi

Cả nhân thế này chỉ ta là có thể biết được

Nhưng nàng có biết cũng vì vậy mà lòng ta đau hơn

Hoạ nên giang sơn này

Hoạ lên khung cảnh này

Nhưng nỗi đau ấy

Cõi lòng ấy ta sẽ làm sao biết bi thương nàng là gì?

Quay đầu nhìn ta, đáy mắt mòn mỏi đợi

Nàng thật khó để hoạ thành"

Vũ hàn mở mắt đưa tay lên cao, nàng muốn chạm vào tầng trời(mình không hiểu tác giả Viết chỗ này lắm)

Trần Ân cũng đưa tay lên cao, nắm lấy tay vũ hàn,

nhắm mắt đôi mắt vũ hàn rút tay lại nhưng vẫn cho hắn đứng gần mình vì xem ra thế giới này nếu là có thể thì nàng nghĩ hắn sẽ không làm hại mình.

Trong đêm hai thân ảnh nam nữ thật đẹp nhưng cũng thật xa vời vì tình cảm của họ như một cỗ xe ngựa chứa đầy uy uất chạy đến cung sao, bóng dáng nàng ngồi trên xe ngựa chiếc xe xa mãi hắn mang theo tâm hồn lạnh băng bay khuất vào ánh sáng mờ nhạt của những ngôi sao hôm nay.

***** vũ thần*****

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Điều ước

Chợt vũ hàn cảm nhận có một luồng gió rất lạnh làm vũ hàn chợt nhớ khoảng cách hai người quá gần xoay mặt nhìn trần ân, trần ân cũng cảm thấy quá nhanh hơi lùi ra sao.

Trần Ân nhìn lên trời cao, thờ dài

- nàng ước gì

Vũ hàn nhìn hấn,

- nói ra sẽ không thành hiện thật, còn hoàng thượng

Trần ân cười

- nàng nói nói ra không thành hiện thực mà lại bảo ta nói

Vũ hàn xụ xuống

- vậy ngài không nói cũng được

Rồi vùng khỏi nơi gần hấn rồi đi về phía trước, trần ân cười - quả là nữ nhân khó chiều- trần ân

Đi theo nắm tay vũ hàn lại

- ta nói

Vũ hàn nhìn hấn

- nhưng lỡ khó thành hiện thật ngày giết ta thì sao

Trần ân cười lớn - con thỏ ngọc này-

- ta sao nỡ giết nàng chứ, với lại điều ước ta thành hện thật rồi

Vũ hàn nhìn hấn

- vậy người ước gì

Trần ân nhìn vũ hàn chăm chăm

- ta ước..... Ta ước nàng nằm trong lòng ta

Vũ hàn đỏ mặt quấy đi, trần ân mặt cũng đỏ như gấc- thật là mặt mặt mà-

- nếu ngài không còn việc gì ta.... Ta về trước....

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Nữ nhân ấy là ai Chương trước

Trần ân nắm chặt tay vũ hàn hơn, lắc đầu

- đừng đi, ta có chuyện muốn nói

nhìn hấn, mặt vũ hàn thoáng đỏ

- ngài nói đi

Trần ân hơi cúi đầu mặt đến tai đều đỏ lên

-ta thích nàng, rất thích... À không là yêu mới đúng nàng cho ta cơ hội bên cạnh nàng được không?

Tìm vũ hàn như tê dại - hấn yêu mình.....- vũ hàn không biết sao mình lại cảm thấy vui sướng thế này nhưng cảm xúc là chuyện khác hấn là vua có nhiều giai nhân mỹ nữ lại là chuyện không thể chối bỏ, vũ hàn độc là liệu sau nàng có thể chịu đựng kiếp chung chồng mà các đế vương lại là những người trăng hoa

- ta không... Không thể....

Trần ân lắc đầu

- nàng khó tin ta yêu nàng, hay chính nàng không yêu ta

Vũ hàn cảm lạnh rồi nhìn hấn

-ngươi là vua

Trần ân vẫn giữ chặt vũ hàn

- tại sao, ta là vua thì sao chứ

Vũ hàn đáp lại

-nô tì không như nữ nhân khác bất chấp làm mỹ nhân vì mê dung mạo người hay thân phận của ngài, xin ngài hãy đi nói lời này với những nữ nhân khác ta đây không tiếp nổi

Trần ân cười nhìn vũ hàn

- ta sẽ bỏ hậu cung

Vũ hàn trừng mắt, bỏ những nữ nhân hấn yêu mà hấn còn vui vậy ư, vũ hàn vùng vẩy tay

- các mỹ nhân ấy đều là người của ngài

Trần ân hơi trầm giọng

- nghe ta nói, ta chưa từng ân sủng cả, phi tần hay mỹ nhân chưa một ai, ta cũng không nghĩ mình sẽ yêu ai cho đến khi gặp nàng, bạch thỏ, điều này hai tổng quân và tứ tộc đều biết

Vũ hàn nhìn trần ân

- vậy người lập hậu cũng làm gì

Trần ân thở ra hơi dài rồi nói

- vũ hàn, nghe ta, ta lập hậu cung chẳng qua ta muốn tìm người đứng sau vạ hạ độc phụ hoàng mẫu hậu tạ thôi, ta thật sự một nữ nhân cả tay cung chưa từng chạm,có thể hỏi vũ thừa tướng, ông ấu sẽ không nói dối nàng

Vũ hàn vẫn yên lặng, trần ân biết vũ hàn đang rối rắm không biết làm gì, cái tường ngăn cách để vũ hàn có thể tin tưởng một người vốn đã trở nên sắt từ lâu, nhưng vũ hàn à sắt cứng thì cũng có lửa trị, trần ân sẽ là ngọn lửa ấy, trần ân xoay người vũ hàn về phía mình nói

- vũ hàn, nếu nàng vẫn chưa tin thì nàng hãy xem phụ hoàng mẫu hậu tạ hai người rõ ràng bai nhiêu năm vẫn tình nồng son đậm, ta cũng sẽ tin chúng ta được như vậy, vũ hàn, xin nàng chấp nhận ta được không?

Vũ hàn nhìn trần ân

- vậy nếu bây giờ ngài vì ta bỏ hậu cũng thế chẳng phải ta là người giúp phê trần hầu chống lại người à

Trần ân nhìn vũ hàn, - rõ là nàng yêu mình nhưng vẫn không nhận, trông nàng lo lắng thật

yêu chết mất- trần ân cười lắc đầu

Trần ân lắc đầu nói

-nàng không cần lo điều ấy bởi vì ta đã phái mật vệ theo rồi, với lại ta đang đoán chừng cả phe trần hầu cũng chẳng biết người phía sau mình là ai nữa, vũ hàn nàng chỉ cần ở bên ta, như lên triều cùng ta, ăn cơm cùng ta, ngủ cùng ta....

Vũ hàn tức đỏ mặt lên

- có cần tắm chung để tắm cho người không

Trần ân cười gạt đầu

- có luôn chứ, điều đó quan trọng nhất

Vũ hàn càng lúc càng tức lên

- hoàng thượng người hoàng thượng cần là bảo mẫu không phải nô tì

Hắn kéo vũ hàn vào lòng

- cưới một người vợ được luôn bảo mẫu rất lời nhà, vũ hàn.... Nàng yêu ta không?

Vũ hàn đẩy mắt nhìn xa vào cánh rừng chột nhớ tới đêm trong rừng trúc

Vũ hàn nhảy ra khỏi vòng tay hắn, nhớ lại cái đêm ở trong rừng hắn nắm chặt tay vũ hàn miệng luôn gọi "tiên tử" này lại nói yêu vũ hàn, làm vũ hàn càng lúc càng khó chịu hơn

- người không nhớ đêm đó người đã gọi tên nữ nhân khác trước mặt ta,

một ngày nào đó nữ nhân đó trở lại ngài có còn nói những lời đó với ta không, sẽ còn yêu ta sao, ta rất sợ bị bỏ rơi, cuộc đời ta đã từ đau đớn mà ra

Trần ân nhăn mặt

- nữ nhân nào, nàng đang nói gì thế, ta xưa giờ chỉ yêu mình nàng

Vũ hàn trừng mắt

- hay cho bậc đế vương cả người mình từng yêu cũng quên, thế khi nào người nhớ ra tên nữ nhân đó thì hãy đến gặp ta

Dứt lời vũ hàn phóng ra giữa không trung

Trần ân nhìn thân ảnh vũ hàn dần khuất xa thất thần không biết mình đã gọi tên ai, hắn xưa giờ chưa bao giờ mơ thấy nữ nhân mà, hắn đau đớn vừa hụt hẫng, hết lớn

- nữ nhân khác, vũ hàn nàng nghe cho rõ đây, lòng ta xưa giờ chưa bao giờ có nữ nhân khác chỉ có một nữ nhân ngư ngọc bạch thỏ là nàng thôi nàng đừng mong thoát khỏi ta

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nịnh thần trần ân

Vũ hàn về phòng đóng chặt cửa lại, lấy tay vuốt sặc nước mắt, đến uống một chút nước trắng rồi lên giường nằm

Vũ hàn lại trần trọc sau mỗi lần gặp trần ân, đêm nay quả thật đã làm vũ hàn không thể lừa dối tình cảm mình nữa vũ hàn đã thật sự yêu hắn - có lẽ ta phải rời khỏi đây nhanh thôi.

càng yêu càng khổ phải quên nhanh những thứ này mình trở nên quá yếu đuối rồi-

Sáng hôm sau, sau khi tránh mặt trần ân suốt dọc đường, về cung vũ hàn vẫn tìm cách lẩn tránh hắn, lúc hắn đến vũ cung thì vũ hàn trốn sang thiên cung, khi hắn đến thiên cung thì nàng lại đến phi cung.

Thời gian qua hắn cũng đã suy nghĩ rất nhiều thật ra hắn đã gọi tên ai, hắn thật sự chưa từng mơ thấy người nữ nhân nào khác ngoài vũ hàn, chuyện này càng nghĩ hắn càng đau đầu

Năm ngày trôi qua từ khi vũ hàn tránh mặt hắn, ngày hôm sau sẽ là ngày vũ hàn thực hiện lời hứa trị bệnh cho trần ân

Vũ hàn phi thân đến ngự thư phòng của hắn, mở khe cửa nhìn vào thấy hắn đang đọc tấu chương, trần ân liếc mắt giả vờ không thấy để xem tiêu thỏ làm gì nhưng nội tâm hắn có lẽ không như bên ngoài- chết mất ta không thấy nàng ta không thấy nàng nhưng.... không tìm nàng nàng đã tự đến à, yêu chết ta mất-

Vũ hàn đặt một lá thư bên cạnh cửa rồi bỏ đi

Trần ân thấy vũ hàn đi cười khẩy bước lại gần- chắc là thư tình, ân hận vì từ chối mình đây, ôi càng lúc càng yêu nàng chết mất-

Trần ân mở bức thư ra, từng nét chữ hiện lên hình như không như ý hắn, hơi nhăn mặt rồi

lại tiếp tục cười

"Hoàng thượng, ngày mai ta theo lời đã hứa trị bệnh, thời gian là một tuần, ngài hãy tự sắp xếp công việc,"

Trần ân nhìn ra cửa sổ, về mặt đầy tính kế

-con thỏ này phải ghi là " phu quân ngày mai cả hai cùng du ngoạn" ta tạm ghi hận sau này phạt sau... bảy ngày này ta sẽ làm cho nàng khó thoát khỏi ta

Trần ân lại nghĩ tiếp- đêm đó, nếu đêm thì chỉ là lúc mình ở trong rừng thối, đêm đoá có tiếng sáo, tiếng sáo của vũ hàn, mình gọi vũ hàn mà,à, đã viết nữ nhân ấy là ai rồi, bạch thỏ vui chơi đủ rồi đến lúc về làm vợ ta thôi ha ha-

(em lạy Anh luôn rồi đó)

Trần ân cười thành tiếng, thử hỏi trên đời có ai lại tự ghen với mình không, chắc chỉ có

thỏ ngọc của ngài,- vậy ta cùng đùa một chút-

Nguyễn công công bước vào thấy trần ân đang đứng nhìn ra cửa sổ cười, nguyên công công tuổi cũng đã cao chút nữa thì ngất, định thần lại gần hỏi

- hoàng thượng hôm nay người không đến vũ cung ạ

Trần ân vẫn cười,nụ cười rực sáng

- vợ ta sớm muộn cũng phải nằm cạnh ta không gấp không gấp, thứ xếp đến thiên cung, phụ vương và mẫu hậu

Nguyễn Xuân công công cúi đầu

- vâng ạ, thái thượng hoàng và thái hậu đang ở thiên cung ạ

Trần ân gạt đầu xoay người ra khỏi ngự thư phòng đến thiên cung, hôm nay hẳn lại đến nhờ thái hoàng xử lý quốc vụ giúp mình, để hẳn đi vắc con dâu à không trị bệnh..... Trần ân gạt đầu là trị bệnh he he

Trần ân thật sự không đến vũ cung ngày hôm nay, vũ hàn ngồi bên trong thật sự đứng ngồi không yên, nghe tiếng động vũ hàn vội chạy đi, tiểu mai lôi vũ hàn lại

- tiểu thư chỉ là một tiểu công công đến quét dọn ạ

Vũ hàn gạt đầu ừ ừ, rồi lại ngồi xuống, hôm nay là lần thứ mười mấy vũ hàn bộ chạy rồi mà hẳn không lần nào tới cả, vũ hàn chẳng biết vì sao lòng cực khó chịu, khó chịu hơn rất nhiều khi hẳn đến đây tìm nàng

Tiểu mai thấy chủ nhân thất thần lại gần hỏi

- chứ nhân thứ cho nô tì hỏi chuyện này ạ

Vũ hàn nhìn tiểu mai, tay đang nâng chén trà bỗng đứng lại gạt đầu, tiểu mai được phép run run nói tiếp

- có phải... Có phải... Người đã yêu hoàng thượng không ạ

Vũ hàn ngậy ra- mình yêu hẳn đến nó ai cũng thấy sao-, vũ hàn phẩy tay lắc đầu bảo bọn tiểu mai ra ngoài hết, tâm trạng vũ hàn lúc này lại rối bời rồi

Thừa cơ hội ra ngoài, tiểu trúc vội chạy đến chỗ nguyên công công, dù sao tiểu trúc cũng là

người của trần ân nhưng do đã ở lâu nên nhận vũ hàn làm chủ nhân, nhưng lo như vậy trần ân sẽ làm khó vân hiên, vì vân hiên là người cứu tiểu trúc và đưa tiểu cúc vào cung và cũng là người tiểu trúc yêu,

Nguyễn công công thấu tiểu trúc đến vội hỏi

- người đến đây có việc gì không phục vụ vũ nữ nhân lại đến đây

Tiểu trúc cúi đầu với nguyên công công xong nói

- nguyên tổng quản, nô tì có chuyện bẩm báo

Nguyễn công công cười

- cái con bé này, người có vân hiên yêu người chóng lưng cho người, ta tưởng người quên chức trách rồi chứ

Tiểu túc đỏ mặt cúi đầu

- nô tì không dám

Nguyễn công công không đùa nữa vội hỏi

- vũ cùng có chuyện gì sao

Tiểu trúc vội nói

- là chuyện vũ mỹ nhân ạ

Nguyễn công công nhìn tiểu trúc

- vũ mỹ nhân xảy ra việc gì sao

Tiểu trúc lắc đầu

- vũ mỹ nhân không biết vì lý do gì hôm nay luôn buồn bực nô tì nghe lên thì ra là do hoàng thượng không đến

Nguyễn công công cười

- được rồi về đi, ta đi báo lại với hoàng thượng

Trần ân đang phê duyệt tấu chương tiếp thì Nguyễn công công vào, hành lễ

- bình thân, có gì sao

Nguyễn công công xong vội nói

- tiểu trúc vừa đến nói vũ mỹ nhân đợi người đến đứng ngồi không yên ạ

Trần ân cười, - vũ hàn, ha ha đùa với nàng dễ thật nhớ ta ta đến thế cơ à, nhưng ta lại đang

rất bận để hưởng tuần trăng mật với nàng ha ha

Rồi trần ân cười

- bạch thỏ biết nhớ ta rồi à, ta sẽ cho nàng nhớ ta đến chết phạt nàng dám tránh mặt ta

Hắn lại tiếp tục cúi xuống đọc tấu chương tiếp

- bạn lệnh ta bảo tiểu trúc không cảm báo tin nữa chỉ cần làm tốt trách nhiệm chăm sóc vũ hàn là được

Nguyễn công công cúi đầu ra ngoài, trần ân bất giác cười rồi lại phê duyệt tấu

Vừa canh 3 vũ hàn đã thân vận ý phục hồng nhạt che khăn mặt lên, đến tầm cung của hắn,

hắn để cửa mở và đã ngồi đợi vũ hàn từ lâu

- người đã Chuẩn bị xong rồi ạ

Trần ân nhìn vũ hàn cười gian một cái

- ân, xong rồi

hàn gật đầu

- vậy chúng ta lên đường thôi

Vũ hàn và trần ân phi thân như bay ra đến bờ vực ngoại thành, nơi có đường vào rừng đào,

vũ hàn đem ra một viên thuốc bảo trần ân uống, trần ân khó nghĩ ngờ gì họ ngày, một lúc sau hắn lâm vào mê mang không biết gì

Vũ hàn thấy ổn bước lên cán ngón tay cho máu chảy ra, đọc lầm bầm

- động đào, mở cửa

Bên dưới vẫn không có gì bất thường, vũ hàn lúi trăn ân nhảy xuống vực, rơi vào một chiếc nệm bằng cánh hoa đào, Vũ hàn đỡ trần ân dậy, rồi đưa hắn đến ngôi nhà gỗ trong rừng đào, nơi này vũ hàn cũng

chỉ biết cánh rừng phía đông thôi, còn cánh rừng phía tây vũ hàn chưa vào lần nào vì nó được bảo bọc bởi một cánh rừng hỗn bên trong là rừng đào

Vũ hàn đưa trần ân vào trong ngôi nhà gỗ, nơi này vũ hàn lần trước đến thật sự rất thích nơi này, ngôi nhà rất vừa tầm mắt vũ hàn, cộng thêm rừng đào và không khó gọi là tình khiết lắm vũ hàn không tài nào không thích

Trần ân uống thuốc mê không biết trời trăng gì nữa, ngủ một mạch đến sáng hôm sau, hôm nay là ngày rằm đáng ra hắn phải cảm thấy nhứt mỗi toàn thân mới đúng nhưng sao lại cảm thấy người nhẹ tênh thoải mái rất nhiều

Trần ân mở mắt, nhìn quanh tìm vũ hàn, hắn lần mò ra ngoài thấy vũ hàn đang bụng thức ăn lên, nhìn trần ân

- người đã thức à, vậy đi rửa mặt, ta đã lấy sẵn nước cho người rồi xông vào dùng bữa

Trần ân làm theo vũ hàn, rửa mặt xong cười với vũ hàn ngồi xuống, gấp thức ăn cho vào miệng rồi trầm trồ nói

- thức ăn tiên y làm luôn ngon nhất thiên hạ

Vũ hàn thật muốn cười ra mắt- hôm nay lại còn biết nịnh nữ nhân nữa-, thấy vũ hàn có ý vui vẻ làm hắn cũng ăn uống rất ngon miệng,

dùng bữa xong, vũ hàn đưa cho hắn một chén thuốc

- người uống đi, thuốc này chỉ có tác dụng chống các loại viêm nhiễm khi đụng phải một số thứ lạ, nơi đây ta cũng không biết nhiều nên ngài phải cẩn thận một chút

Trần ân vui vẻ nhận lấy uống một hớp hết sạch ngoe ngoe cái đuôi chồn nhìn vũ hàn nét mặt như hỏi - ta ngoan lắm nhá có phải không? -

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Trần ân..... Phúc hắc quá rồi

vũ hàn thấy trần ân uống xong thuốc thì gật đầu

- ngài theo ta đến nơi này

Trần ân đứng dậy đi theo vũ hàn, vũ hàn dẫn trần ân đi vào rừng đào, nơi đây quả là quá bất phàm cảnh này nhân gian sao có thể có được.

Cánh đào hồng nhạt bay theo gió, phía trước dần xuất hiện con suối, cả trời đất sông núi làm nên một khung cảnh tuyệt vời này

Trần ân thấy vũ hàn có vẻ rất thích nơi này, vội hỏi

- tiên ý rất thích hoa đào

Vũ hàn quỳ lại nhìn hắn

- ta không chỉ thích hoa đào mà là thích tất cả những thứ nơi đây

Trần ân gật đầu

- nơi này quả là tức cảnh vô biên

Đến cuối con suối, vũ hàn dừng lại nhìn trần ân

- ngài cởi hết quần áo ra đi

Trần ân bất ngờ vì câu nói này, mặt đỏ ngất nhìn vũ hàn

- chỗ này hơi hoang dã về cùng được không

(Chắc tui chót với nam chính quá đáng yêu cực)

Vũ hàn hỏi lại

- về cùng không được

Trần ân lại gần vũ hàn, mặt vẫn đỏ

- vũ hàn, làm chuyện đó ở đây cũng được nếu nàng thích thì ta bất chấp cả

Vũ hàn chợt nhắm mắt nghĩ lại những điều vừa mới nói lúc này mới nhận ra mình nói chuyện..... Vũ hàn đỏ mặt vẫy vẫy tay , nhưng nàng vẫn là chưa quên người này viết nàng là vũ hàn nha

- người... Người đã biết ta là vũ hàn, từ khi nào

Trần ân cười, ôm lấy vũ hàn

- từ lúc nàng đánh đàn ở lễ mừng của mẫu hậu và phụ vương

Vũ hàn nhìn hắn

- người quả là không phải người thường

Trần ân lắc đầu

- ta phải nhận ra gương mặt của người ta yêu chứ

Vũ hàn hỏi lại

- ai

Trần ân xiết chặt vòng tay trong khi vũ hàn này giờ đang cố thoát ra, nhưng vòng tay hắn

quá cứng cáp vũ hàn hụt cả hơi

- con thô ngốc, là nàng

Vũ hàn không vùng vẫy nữa

- vậy còn tiên tử

Trần ân gật đầu

- cô ấy là người ta yêu rất sâu đậm

Vũ hàn thấy tim mình như vỡ vụn ra, mặt vô hồn trần ân đặc một nụ hôn lên môi vũ hàn, trên gương mặt hai giọt nước mắt xoắn lại rơi xuống trên gò má, nhìn hắn

" Chát"

Vũ hàn đưa tay lên xuống một dấu tay vào mặt trần ân

- đã yêu người khác biết thế thì hãy toàn tâm toàn ý đi đừng làm phiền trên ghẹo ta nữa

Trần ân nắm tay vũ hàn lôi lại ôm tiếp vào lòng

- nghe ta, ta rất yêu cô ấy vì cô ấy là nàng, chỉ có nàng thôi biết không, ngốc quá, đừng khóc, ta đau lắm tiểu thỏ

Trần ân nói tiếp

-Nàng biết không, cũng ngày này hai tháng trước có một người con gái trên nóc đại cung thổi sáo, đêm đó ta đang trong cơn đau đớn vì chứng độc này chính tiếng sáo của cô ấy đã làm ta quên mất cơn đau, nhưng cũng tiếng sáo ấy cùng khí chất thanh khiết cô ấy đã đem tim ta đi, đêm ấy, đêm cô ấy chữa bệnh cho ta, chữa bệnh cho phụ hoàng mẫu hậu

và đêm cô ấy bỏ lại ta trên thiên tự là lúc lòng ta trống trải nhất, đau nhất, vô cùng đau

Vũ hàn nhìn kĩ hắn hơn

-Đêm đó người nghe được tiếng sáo ta sao

Trần ân cười

-Đúng vậy, khi ta đến nơi thì chỉ còn thấy được ánh mắt và làn tóc đen của nàng tỏa sáng dưới ánh trăng, cũng giống như đêm ta và nàng ở trong rừng, nàng cũng thổi sáo, ta đã cố gượng dậy để giữ nàng lại nhưng thuốc quá mạnh ta không chống cự nổi

Đem vũ hàn nhét vào lòng mình

- Nghe ta, vũ hàn nàng là nữ nhân làm ta yêu, người nữ nhân đầu tiên cùn là cuối cùng, tìm ta thật sự nhỏ lắm, không đủ chứa nhiều nữ nhân đâu, chỉ mình nàng đã chiếm hết nó, nàng cũng khiến ta mất ăn mất ngủ không còn là mình nữa rồi, nói ta biết đi vũ hàn, nàng có yêu ta không, có thể làm nương tử ta không

Vũ hàn thờ dài, - thì ra mình là tiên tử, nhưng trần ân ta biết ta thật sự đã yêu người nhưng ta

không phải là một tiểu thuyết ngôn tình mà những nữ nhân có thể vui vẻ sống đến cuối đời với người mình yêu cả đời, khó lắm một ngày họ sẽ phải trả lại cái thể xác này lại sao, lúc đó ta đau người đau, ta là vong hồn lưu lạc chẳng là đế vương, mãi mãi tình cảm hai ta cũng chẳng có kết quả gì, vũ hàn ngao ngán bước về phía trước lòng đầu suy tư, vũ hàn cũng hoảng lại hồn mình

- Chuyện đó để sau, người mau cởi quần áo ra đi ạ

Trần ân mọc tay chồm, đuôi cao ra cương nghị thà chết không làm

- Không nói thích ta, không đồng ý cùng ta thành hôn mà đòi thấy thân thể ta à, nàng định phá hoại đời ta xông bỏ mặt ta sao

Vũ hàn trừng mắt với hắn, chỉ tay xuống suối

- Ngươi nói gì vậy, ta bảo người cởi y phục xuống đó

Trần ân nhìn theo tay vũ hàn, ừ ừ mặt, hai tai chồm cụp xuống mặt rù rụi

- Xuống đó chứ không phải bỏ y phục cho nàng kiểm tra trước thành hôn à

Vũ hàn thu tay lại, mặt như nỏ lửa nhưng cũng không tránh nổi đỏ mặt quả thật lời nói mình quá hàm ý rồi

- Nước suối này là cội nguồn tiên khí, chỉ cuộn chảy ở đây không chảy ra ngoài, tránh làm nhiễm chương khí dòng suối, ta đưa người đến cuối nguồn, người mau xuống đó đi nước ấy sẽ khử chương khí giúp người

Trần ân buồn thiu cởi từng lớp y phục ra, thờ dài ngao ngán

- Thật là chán

Vũ hàn xoay người lại, mặt máu chảy đỏ ửng cả lên, hừ lạnh

- nam nhân thật lời đồn không sai tên nào cùng nhau hành động tùy tiện, nói cởi là cởi không nói trước ai cả

Trần ân đang buồn bực thấy vũ hàn như vậy cười tươi rạng rỡ vội đi lại gần hôn lên môi vũ hàn một cái rồi phóng xuống nước, vũ hàn ngây ra tức đến nổi muốn bốc hơi cả con suối bỏ đi một mạch trần ân dưới suối hét lên

- Vũ hàn nàng đã hôn cướp mất nụ hôn đầu lần kế đầu của ta phải có trách nhiệm với ta đó, nhớ kỹ nàng là người của ta, ta thà từ bỏ cả thế giới này không từ bỏ nàng đâu

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hoạ thần đại tiên đế

vũ hàn xem như chẳng nghe gì bỏ đi mất, một lúc sau lại cảm thêm chén thuốc để gần gốc đào nói

- Người ngâm khoảng nửa canh giờ thôi, mỗi ngày hai lần, ngâm mình dưới nước nhiều không có lợi cho sức khỏe, thuốc ta đặt ở đây khi nào ta đi thì lên dùng ngay, thuốc này sẽ giúp các mạch máu giãn ra và bài tiết chất độc nhanh hơn,ta đi hái thuốc với làm thức ăn tối, người ngâm mình xong về nghỉ trước

Nói rồi vũ hàn bỏ đi mất vào cánh rừng hoa đào, trách giờ trần ân không mạnh vải che thân cứ thế mà ngang nhiên lên có mà vũ hàn đuổi hắn ra khỏi đây mất, nếu không sẽ bắt vũ hàn cho theo bằng được, hắn đành vì đại cuộc vậy.

Vũ hàn hái thuốc xong, thì đã trưa lại đang ở trên đầu ngọn suối, mồ hôi chảy dài xuống, dùng nước suối cẩn thận rửa mặt của mình, bỗng thấy mặt mình nóng rát lên cực độ, đau đớn vô cùng, đồng thời cơ thể như có gì đó khó chịu vô cùng như trứng độc vậy, vũ hàn khó chịu lại ngâm ngã lưng vào gốc đào để con đau trên mặt và trong lồng ngực giảm bớt bất lấy mạch tay mình thì hoàn toàn chẳng gì bất thường chương khí cũng không có, vũ hàn càng lúc càng khó hiểu về nơi này, con đau qua đi vũ hàn lại gần dòng suối đây là suối tiên giờ sau lại làm da dị ứng được, vũ hàn nhìn xuống dòng suối mặt

nhặt dần nhìn đắm đắm hình ảnh mình ở dưới nước, miệng lắp bắp không nói nên lời

-SaoSao.....Dùng mạo mình lại thay đổi thế này.... Rốt cuộc đây là chuyện gì, sao lại có chuyện phi lý thế này, vũ hàn thế giới này thật sự nguoi là ai

Vũ hàn đang dần cố lấy lại bình tĩnh, uống một hớp nước rồi bỏ chạy về nhà gỗ, dựa vào vách gỗ thở dốc-

-đây là việc gì

Vũ hàn chạy lại tay hành lý, tìm mấy món đồ trang điểm đó mình tự làm, ngồi vào bàn trang điểm lại mặt mình cố gắng làm cho người khác khó nhìn ra sự thay đổi toàn bộ gương mặt này.

Đã trang điểm xong vũ hàn cũng đi xuống bếp nấu thuốc, nơi đây trừ cánh rừng phía tây ra chưa lần nào đặc chân đến thì khu rừng phía đông này toàn kì hoa dị bảo, tiên dược nhiều vô bì.

Vũ hàn đứng sát thuốc cho trần ân, nhưng lòng vẫn không thoát khỏi sợ hãi, trần ân ngấm mình xông bước vào nhà gỗ không thấy vũ hàn vội bước tiếp xuống gian bếp, thấy vũ hàn thất thần ngẫm nghĩ gì đó, nhẹ nhàng đi lại, hần cũng nhìn ra được hình như mặt vũ hàn có chút khác thường ngày thì phải, nhưng trần ân giờ không còn để ý đến những điều

đo nửa vì có chuyện quan trọng hơn ngay lúc này

Hần bắt chợt ôm vũ hàn vào lòng, nói nhẹ

- Đang nhớ đến ta sao?

Vũ hàn hơi giật mình rồi cố gắng ra khỏi cái ôm của hần, xoay mặt lại liếc hần

- Bớt vọng tưởng

Hần chu mỏ tay cố định vũ hàn lại

- Vậy sao nàng lại để thuốc.....

Vũ hàn hét lên

- Chết! Thuốc...

Cầm ấm thuốc háy khét lên, vũ hàn lẳng lặng tránh ánh mắt hần ra ngoài, thay thuốc khác rồi vào, gọi hần vào ăn cơm, nhìn trần ân nói

- Ngài cảm thấy có gì không ổn không?

Trần ân lắc đầu, nuốt cho xong thức ăn

- Ta cảm thấy rất thoải mái nhưng thoải mái nhất là được ăn cơm nàng nấu

Vũ hàn cúi đầu xuống, mặt hơi đỏ miệng nở một nụ cười nhạt hạnh phúc không nói gì nữa làm trần ân khoái chí khôn thôi

Xong xuôi bữa ăn hần nói muốn đi dạo một chút bắt vũ hàn theo mình, hai người cùng nhau đi, nền trời cũng đã sắc chiều, hai thân ảnh đi trong rừng đào tuy khoảng cách hơi xa nhưng vẫn nồng nàn tình ý

- Nàng có thể đàn ta nghe một khúc không?

Vũ hàn lắc đầu

- Ta không đem đàn

Trần ân hơi hụt hẫng nói tiếp

- Vậy còn hát thì sao?

Vũ hàn hơi cười với cái tính trẻ con của hần, gật đầu

- Biết

Hần rạng rỡ như hoa, hai tay chôn lại vãnh lên đuôi cáo dùng đưa sừng nịnh

-vậy hát cho ta nghe một khúc được không

Vũ hàn thật sự không chịu nổi lúc này của hắn, vũ hàn trả lời ngay

-không

Hắn thấy đôi sắc mặt ngay, vẻ mặt ủ rũ đáng thương

-Sao lại không

Vũ hàn nhàn nhạt đáp

-vì đã đến lúc ngươi ngẫm mình rồi

Trần ân không đồng ý

- Để sao cũng được mà, tối một chút ta không sợ lạnh

Trùng mắt nhìn hắn

-người nói gì

Trần ân cúi mặt, quay đầu bỏ đi như con chó nhỏ bị chủ đuổi về, cái tây hồ ly và cái đuôi sói cụp xuống, miệng không ngừng mắng mỗ

- đồ vô tâm, đồ tiên ý nhân tâm không biết yêu thương bệnh nhân

Vũ hàn thật ra cười ra nước mắt nhưng cũng đau lòng lắm nha với hắn như vậy sẽ tốt vì bây giờ cấp yếu là trị bệnh, vũ hàn bước vội về nhà gỗ dọn dẹp.

Trần ân ngẫm mình xông bỏ đi đầu đó không về nhà gỗ, hắn mò theo một con đường mòn phía tây, càng đi không khí lúc lại nặng nề nhưng vẫn thanh khiết lúc thì cuồng vọng sức sống lúc thì đau khổ chết chóc làm hắn mặt nhăn lại rồi lại thở ra khoa chịu vô cùng, bước chân dừng lại, hắn ngược mặt lên cao nhìn, nó còn thác nhỏ đang cuộn cuộn nước chảy xuống một cái hồ, nước trong thấy đáy

- Thật không ngờ nơi đây còn có một cái hồ và cái thác nước

Trần ân như phát hiện điều gì đó, bước lại gần hồ hơn bên dưới đáy hồ hiện lên dòng chữ rõ ràng như phát sáng lên chắc nhờ đây là hồ nước tiên nên chữ đáy hồ mới phát sáng và cũng không nghi ngờ nơi đây đã từng là nơi ở của tiên nhân không chỉ một mà là hai người.

Dòng chữ vẫn lặng yên phát sáng nhìn dòng chữ hắn cảm nhận như một đôi uyên ương này đã từng rất hạnh phúc, hắn khẽ lắc đầu

-hoạ thần đại tiên đế... Kẽ si tình

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Song tấu đêm cuối cùng

”trái tim ta thuộc về nàng- hoạ thần” trần ân cũng ngừng lại thấy thật Thật vô lí, chẳng phải truyền thuyết đã ghi lại hắn là kẻ vô tình không tim, ghét nữ nhân tận trời sao, chẳng lẽ nữ nhân này phụ tình

hắn.

Trần ân thoáng nhúu mày rồi triết lại lạnh lùng, tiếp tục nhìn lên vách đá

- “Nơi hẹn ước”

Trần ân trầm ngâm, cười tà mị- nơi này dùng được-

Sực nhớ lại còn có chuyện quan trọng phải làm thờ một hơi dài, hắn tiếp tục đi vào cánh rừng.

Trời đã tối mịt trần ân mới quay về, ngôi nhà gỗ đã sáng đèn, vũ hàn gương mặt như lòng đứng ngoài cửa đợi hắn, trần ân thấy vậy vội nhanh chóng chạy vào vẫy đuôi

- Đợi ta à

Vũ hàn đang tức lại thấy cái đuôi hồ ly càng tức tận trời

-Ta chẳng phải nói người rồi sao, nơi đây ta cũng chưa từng đi hết, nếu ngài đi như vậy không nói ta lời nào ngài xảy ra chuyện gì thì ta phải làm sao, ngài là vua là vua một quốc, là người của tứ tộc mạng nửa dòng tiên khí để vương mà trong dị giới này chỉ có 4 người, ngài định để ta mang tội với ngàn vạn người sao? Rốt cuộc gài đã đi đâu

Trần ân cúi mặt kệ đuôi vẫn vậy vậy

-Ta chỉ đi dạo một chút thôi, nàng đừng giận, nơi ta đi tuyệt đối an toàn, nàng đừng quá lo lắng, chẳng lẽ nàng khi dễ sức lực ta

Vũ hàn cũng cảm thấy mình lo lắng quá lên rồi

- Ta không khi dễ người, dù sao nơi này cũng rất xa lạ, tuy nó nhận ta làm chủ nhân nhưng ta vẫn chưa biết hết về nó, nhất là cảnh rừng phía tây bị mờ tạp bao phủ, người có đi cùng nên cẩn thận hơn, tại ta lo lắng quá thôi, người vào dùng bữa, uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi

Trần ân cười gật đầu vàng lời

- Ta biết rồi vào trong thôi

Hắn thật sự rất vui vì vũ hàn rất lo lắng cho hắn

Nói rồi hắn chạy lại nắm tay vũ hàn vào trong, vũ hàn còn hơi tức bị hành động bất chợt này của hắn làm cho đỏ mặt từ giận chuyển sang thẹn thùng bước vào, hắn miệng cười phúc hắc

Những ngày sao vẫn yên ả trôi qua, hắn cứ ngâm mình xong là lại trốn mất dạng đâu đó, vũ hàn cũng ít lo lắng cho hắn hơn, thoáng chốc mại là ngày phải quay về nội thành hoàng cung

Hôm nay hắn ngâm mình xong xuôi, mặc lại trang phục, lấy chén thuốc uống một mạch hết rồi trở về nhà gỗ, vũ hàn đang bụng thức ăn lên bàn rồi, ngồi bên ngoài nhà gỗ đợi hắn, tay đang cầm một quyển sách y thuật ở nơi này đọc say xưa, những ngày Qua

tuy hắn ít làm phiền đi vũ hàn cũng cảm thấy thật thư thái nhưng không có hắn thật sự khiến vũ hàn rất buồn chán như thiếu vắng cái gì đó quan trọng vậy, hắn nhẹ nhàng bước lại gần, đây là nhà gỗ bước nhẹ thế nào cũng sẽ để lại tiếng động

Vũ hàn tuy hơi bất ngờ vì hôm nay hắn về sớm nhưng cũng cảm thấy rất vui vì dù sau qua hôm nay vũ hàn cũng sẽ đưa hắn về rồi trở về đây ở một mình đến lúc ý trời định đoạt số mệnh mình mà không làm ai đau khổ cả, nghĩ thoáng nghĩ về sau không có hắn đến làm phiền, không có hắn cùng đi dạo dưới hoàng hôn, không cùng hắn ngắm sao băng, cuộc đời vũ hàn sẽ trở lại thoáng ngày cô độc, nên cũng muốn đùa với hắn một tí, nở một nụ cười rồi vờ như không biết

Hắn bây đến vòng tay định ôm lấy vũ hàn, vũ hàn nhắc thân bay lên cao tránh hắn, hắn bị vũ hàn tránh né mặt trở nên đen lại

-nàng đã biết ta đến nên tránh ta

Vũ hàn nhìn hắn

-người rất thích đùa mà phải không, một đế vương lạnh lùng mà lại hay thích chọc một cô nương gần 17 tuổi nhỉ

Trần ân cười phúc hắc, bắt ngờ lao lại vũ hàn, rõ ràng khinh công trước kia hắn đã giỏi hơn vũ hàn này lại không còn chương độc trong mình thì vũ hàn càng lại không còn là đối thủ, ôm vũ hàn vào lòng thật chặt

-Xem ta đùa với nàng thế nào đây, cái gì cô nương 17 tuổi, 17 tuổi nên lấy phu quân đi, ta

sẽ lấy cô nương gốc nghiệtch này, chịu thiệt vậy

Vũ hàn đỏ mặt lên

-là vua lời nói là vàng ngọc xin đừng đùa như vậy, bỏ ta ra, người muốn làm gì ta á á

Trần ân cười và nhìn toàn thân thể vũ hàn- nàng muốn đùa à-

-Ta muốn thứ mà mọi đấng ông điều muốn

Vũ hàn tức lên nhìn hắn Như muốn nuốt xương hắn

-nói lại một lần nữa

Hắn cười cắn lên môi vũ hàn một cái

- Theo ta đến nơi này

Vũ hàng vùn vẩy

-người định đưa ta đi đâu

Giữ lấy vũ hàn chặt hơn, cả hai người này lên Như lúc ở chùa thiên bảo

-cứ đi rồi biết, ta chưa ăn nằng vội đâu tuy ta thật sự đã rất kiềm chế khi gặp nằng đó

rừng hoa đào, hấn dừng lại, vũ hàn nhìn quanh, nơi đây quả thật là vô cùng đẹp, xung quanh hoa đào nở rộ, giữa có một thác nước trắng xoá đổ xuống một chiếc hồ nhỏ nước trong xanh, trên trời trắng đã lên cao, duoi hồ nước dạt ánh trắng sáng cả góc trời,

từng nét chữ hiện lên, đáy hồ và vách núi thu vào mắt vũ hàn

-”nơi ta hẹn ước””trái tim ta mãi thuộc về nằng- hoạ thần” hoạ thần sao?

Trần ân gật đầu

-nơi đây thật sự rất đẹp ngài có thể...

Trần ân liêng hỏi

-Sao

Vũ hàn nói từng chữ

-bỏ ta xuống

Trần ân cười đặt con thỏ con này xuống, vũ hàn vẫn đâm đâm nhìn vào dòng chữ nơi đáy hồ mơ hồ cảm thấy một sự đau khổ nhưng cũng đầy nồng nàn, trần ân nắm tay vũ hàn bay lên trên ngọn thác, vũ hàn tròn mắt, nhìn hấn rồi nhìn lại vật trước mặt mình một cây đàn

- Người làm nó sao?

Trần ân gật đầu

- Nơi đây thật sự thích hợp hưởng đêm ngâm đàn

Vũ hàn mò tay lên dây đàn nghệ hấn nói tiếp

-và bồi đắp tình cảm

Vũ hàn khẽ đứng lại- con hồ li này vẫn như vậy- hấn cười

-nằng đàn ta thổi sáo

Vũ hàn nhìn hấn

-người biết thổi sáo

Trần ân gật đầu

-Ta vào đây làm đàn cho nằng sáng tiện tập thổi sáo, không để mình thua kém.

Vũ hàn thật sự rất vui, một nam nhân có thể vì mình làm nhiều chuyện như vậy, nhẹ nhàng nói

-vậy người hãy đệm theo ta, ta không có lời nhạc cho người

Trần ân đồng ý

Vũ hàn ngồi xuống mỏm đá trên cao, đặt cây đàn có khắc dòng chữ- tặng nữ nhân của trần ân- miệng cười nhẹ, đặt đôi bàn tay lên dây đàn, tiếng đàn vang lên, tiếng sáo bắt đầu duỗi ý theo, hai âm thanh hoà trộn làm vạn vật chìm đắm trong hương vị ngọt ngào, không một dân dụng kỹ xảo hay tập trước hai người ăn ý đến từng thanh nhạc.

âm thanh ấy xuyên qua từng khe hở của cả rừng đào, gió nhẹ du dương theo, thác ngưng gầm thét nhẹ nhàng đổ nước theo âm thanh hai người, cả thế giới cảm thấy thư thái nhẹ nhàng, ánh trăng đứng yên một chỗ quên chuyển mình, vũ hàn mở từ môi cánh đào ra ngân theo lời sáo và tiếng đàn:

-” giữ hành lễ, lạ kì sao? Trong thế giới này ta là ai, ta đến đây, có tất cả, có cha, mẹ và có

chàng

Ta khấu đầu khi gặp chàng, vì sao ư? Tại sao ta lại phải khấu đầu trước người khác

Vì hân là vua...

Cảm ơn trời cảm ơn đất, tạ ơn ánh thái dương, nhưng rồi sẽ có chẳng một ngày ta rời khỏi nơi đây, ta chẳng muốn tạ từ

Ta giữ hành lễ, vui chơi trong thế giới này, (lạy trời cao xin ngài đừng đem ta đi) rồi đây sẽ là

thiên ý(cho ta gặp chàng rồi có lẽ ngài sẽ đem ta đi như đêm nay ngài đem vạn vì sao đến nhưng rồi ngày mai lại có thể gặp được một bầu trời sao thế này không)

Hỏi vạn tuế gia, hay là chính chàng, nụ cười của chàng chính là thiên mệnh

Chàng thối sáo, ta đánh đàn, còn việc nhân gian rồi ta sẽ tạ từ

Khi ta trên đỉnh núi này với chàng, ta thật sự yêu người

Duy trời cao là trêu ngươi, thiên ý mệnh ta hận trời khôn thấu không cho ta thuộc về nơi đây,

Ta khấu đầu, giữ hành lễ, thật uy nghi, chàng có biết lòng ta đã đảo động vì chàng

Hỏi vạn tuế giá, hay chính chàng nụ cười của chàng là thiên mệnh

Hận trời cao chẳng cho ta thuộc về

(Trích: có một số đoạn của bài hát thấy đối dễ hợp hơn, vì bài dịch bài hát này hơi khó hiểu, nhưng rất hay,)

Tiếng sáo dừng lại, trần ân chạy vội đến ôm lấy vũ hàn, nét mặt đầy sợ hãi

-vũ hàn đừng hát nữa, nàng đừng đi được không, xin nàng, ta biết nàng không phải vũ hàn ta biết tất cả nhưng ta yêu nàng đừng rời ta

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Ở lại

Vũ hàn lắc đầu

-hoàng thượng

Trần ân hét gào

-Ta không phải hoàng thượng, ta là nam nhân một nam nhân bình thường cũng muốn được như mọi nam nhân khác có thể sống cả đời chiều chuộng vì nàng, vì nàng tận diệt thế giới này, nàng đừng đi được không

Vũ hàn mặc cho hân ôm

-trần ân, ta đã nói ta không thuộc về nơi đây, ta là người một thế giới khác thế giới ta như uống máu người mà sống, thức ăn đòi bằng sinh mạng, con người nhìn nhau chà đạp nhau, bằng những chiếc mặt nạ tự vệ, những thành kiến vô hình, một cuộc sống vô tình lạnh lùng âm hiểm, đến đây, ta thật sự rất vui đó, ta vui vì mình không thấy một thế giới thế nữa, ta vui vì ta có cha mẹ, ta vui vì thời gian qua có người, nhưng có chắc rằng ta ở đây là vĩnh hằng không liệu rằng ông trời trên kia có thành

toàn cho chúng ta không, hay cuối cùng lại là những nỗi đau cuồng vọng

Trần ân xiết chặt vũ hàn

-vũ hàn, đừng nhớ về quá khứ, nó là con ác mộng, định mệnh đem nàng đến đây tức là đã thành toàn cho hai ta bên nhau, nàng yêu ta mà, xin nàng đừng làm cả hai khổ đau được không, xin nàng đừng thực tại hơn là cứ lo sợ quá khứ hay mơ ảo về tương lai, vũ hàn hiện tại của nàng là ta, hiện tại nàng đang ở đây, ông trời ta chắc với nàng đưa nàng đến đây thì sẽ không đem nàng về vì ông ấy sẽ không sai lầm hai lần trong cùng một việc nàng biết không, hãy để ta là cuộc sống của nàng được không? nghe ta, yêu ta, làm vợ ta được không?

Nước mắt vũ hàn thật sự không cầm được nữa rồi

Dưới ánh trăng, trên ngọn thác rừng đào thổi xào xạt làm đất trời rộng mở, cuộc sống hồng trần vốn không như ta mơ, thực tại mới thật sự quan trọng, nắm giữ trong tay những điều đang có, những quá khứ chỉ còn là sau lưng, tình yêu thật khó hiểu, phải chăng một vong linh không chốn nương thân này lại có thể có tất cả, vũ hàn nàng thật sự là ai, thế gian này có mấy người được như người,

Vũ hàn nuốt con nghen trong lòng- quý trọng thực tại, lão thiên sẽ không sai hai lần trên cùng một việc.....-

Vũ hàn cũng có lẽ đã nhận ra mình quá lo lắng rồi, ông trời chắc chắn sẽ không lại đem nàng đi, bây giờ nơi này thân thể này gương mặt này dù thấy đôi thể nào thì cuối cùng nàng mới là chủ nơi này, cười nhẹ

Nàng nâng chân lên hôn lên môi hắn nhẹ một cái rồi đẩy hắn ra, mặt hắn bỗng lảng rồi đỏ ửng pên nắm chặt tay

-tiểu yêu tinh này

Vũ hàn quay mặt lại cười, hai dòng nước mắt lại tràn ra, đến nơi đây một nữ nhân lạnh lùng lại phải khóc nhiều thế, nhưng những giọt nước mắt này đều là cổ lòng vui sướng mà ra

-quá khứ ư, ta nghĩ chẳng nói đúng, những chuyện còn lại đợi ta đợi chẳng hảo cho ta hạnh phúc

Trần ân nở nụ cười rạng rỡ lao ra ôm lấy vũ hàn, hôn lên bờ môi đỏ của nàng, giờ đây có nàng mới là lúc ta có tất cả, hai thân ảnh vẫn không rời môi, nhau, xoay tròn từ từ rơi xuống đất, cánh hoa đào kia vẫn bay xung quanh, mùi hương toả ra ngát ngào càng làm không khí trở nên ái muội, Trần ân nắm lấy cái mũi vũ hàn kéo lên

Con thỏ ngọc này dám trêu ta

Vũ hàn dụi dụi đầu vào trần ân

-chẳng lẽ mình chàng được thôi à

Trần ân vờ mặt lạnh

-đúng vậy, chỉ mình ta mới được phép trêu nàng, được phép yêu nàng, được phép hôn nàng, chăm sóc nàng không rời nàng

Vũ hàn cười

-đợi chàng làm được đi rồi nói

Trần ân gạt đầu quả quyết

-trời có thể xoay đất có thể rung chuyển nhưng e thứ không thể chuyển dời duy nhất là lòng ta với nàng

Nói xong hắn buông vũ hàn ra, nhảy ùm xuống hồ nước đang đêm lạnh

-chàng làm gì vậy

Trần ân cười

-rời nàng sẽ biết

Một lát sau trần ân ướt nhẹp, nhìn vũ hàn cười, vũ hàn lúc này mới thở ra hơi lúc giờ lo lắng cho hắn khôn thôi

-nàng lại gần đầu nhìn xuống đi

-”tất cả những gì của ta đều thuộc về nàng vĩnh viễn chỉ một nữ nhân ngọc-trần ân” chàng mới ngọc ấy

Vũ hàn lại gần hắn đỡ hắn lên bờ, giữ lấy gương mặt hắn rồi hôn lên môi hắn, hắn thật sự không ngờ vũ hàn sẽ hôn hắn mà những hai lần ôi hạnh phúc quá, giây phút này làm lòng hắn như nở hoa, rồi ôm lấy vũ hàn ngồi xuống

- Chàng mau về thay y phục đi

Trần ân lắc đầu

-làm người đàn ông của nàng, cả cái lạnh không đáng nẫu cubr chịu không nó sao, với lại ta chẳng muốn phạm tội giây phút này tí nào

Một lúc sao hắn đưa vũ hàn về nhà gõ ghé lên trán nàng một nụ hôn

-ngủ ngon, hoàng hậu của ta.....

Chương 52: Thái hậu trên người

Sáng hôm sau, hai người về lại nội thành hoàng cung, trước khi đi trị bệnh cho trần ân thì vũ

hàn cũng bảo bọn tiểu mai đến nói với thái hậu mình có chuyện cần giải quyết, vừa về đến, trần ân vội đi đến đại cung thượng triều, vũ hàn chỉnh trang y phục đến thiên cung thái hậu

trước cửa thiên cung cảm nhận có gì đó bất ổn bên trong, bước vào.

Bên trong không những có thái hậu mà còn có cả trần ân đang ngồi dùng trà

Vũ hàn lại gần hành lễ

- hoàng thượng, vạn tuế vạn vạn tuế, thái hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế.

Thái hậu nhìn vũ hàn cười, trần ân thì làm ra bộ mặt không quan tâm

- Ai gia nghe người ngôn truyền, con đã tìm được đức lang quân, còn bảo chính con đã nhận lời lấy người đó, hèn không là người này thì quyết không lấy ai

Vũ hàn đỏ mặt cả lên- được lắm, không thượng triều mà lại đến đây xem ta thu thập con chồn tinh này-

trần ân vẫn vờ lạnh lùng nhấp một ngụm trà vào miệng ngược lên nhìn vũ hàn

-thật con không biết ai đã ngôn truyền xàm tấu ạ, nhưng huyện này hoàn toàn không có ạ,con chưa nói sẽ quyết không phải người đó thì sẽ không lấy cả,.... À, người nhắc lại con hình như quên mất có một người mặt dày hay treu con thôi

Trần ân phun ngụm trà ra, sinh khí bước lên nắm tay vũ hàn

-chẳng phải hôm qua nàng đồng ý lấy ta sao, sao giờ lại nói không

Vũ hàn cười nhẹ, rút tay ra

-hoàng thượng chẳng lẽ nô tì nói người

Trần ân thẹn đỏ mặt lên

-Ta.....Ta....

Thái hậu nuốt cười không nổi nữa, mới vừa nãy chạy nhanh đến đây xin bạn hôn với vũ hàn rồi dặn dò thái hậu để nàng tự nói, hẳn rất thích nghe câu “ người con lấy là trần ân ạ”

nhưng giờ có lẽ không như ý nữa rồi, thật hiếm thấy biểu cảm tức giận của trần ân như hôm nay thái hậu cũng phải đùa một chút

-vậy à, ở đây ta có mấy vị quan gia công tử con chọn đi, võ công công đem tránh ra vũ hàn chọn

Trần ân tức chết đi

-không được đưa,mẫu hậu, chẳng phải con đã nói người con sẽ lấy vũ hàn sao, sao giờ lại có công tử quan gia nào nữa, những kẻ đó dám tranh người với con có phải cổ đã không cần đầu không

Thái hậu và vũ hàn bật cười

-ân, ta biết rồi hả hả, hình như lúc nãy hoàng thượng có nói ta ban hôn cho người và vũ hàn

Trần ân gật đầu, nhìn vũ hàn, ánh mắt trông đợi, tai chồn lại vểnh lên giật giật về mặt nhu mì cực điểm như vừa mới bị ăn hiếp vậy

-đúng rồi! Lúc nãy con có nói với người rồi đó ạ

Vũ hàn đỏ mặt lên, thật chẳng nói nổi tên này, những chuyện như vậy mà lại không biết thẹn

-vũ hàn, con có thật muốn lấy trần ân không

Vũ hàn nhìn sang hấn, mồm dài, tay sói, đuôi hồ ly ngoe ngoãi, phục cười

-không có ạ

Trần ân hoá đá, thái hậu cười to hơn vì bà biết vũ hàn đã đồng ý rồi người ngoài cuộc luôn sáng hơn người trong cuộc, lại là nam nhân làm sao hiểu được tâm lí nhi nữ rất thẹn thùng trong việc này, mặc kệ trần ân đã đóng thành băng thái hậu nói

- Ha ha quả là tuổi trẻ mà, lại đây chọn một công tử nào

-----(".-") tội quá.... Đóng băng luôn rồi

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Ban hôn

Chào mọi người, mình mới nhắc được một truyện mới mọi người xem nha..... À mình cũng nhắc luôn truyện đó là viết theo sở thích tác giả giống truyện này á nên có lẽ sẽ tạo cảm giác khó chịu cho một số bạn nên mình nói trước không lại có người trách tác giả là "tự sướng" tội em ấy hhhh.... Truyện cũng được giấu tác giả những tác giả bị mình ầm sẽ lấy bút danh là vũ thần luân(tôi gặp toàn mấy bạn tg nhúc nhát không ấy nhi.... Tại điều là các tác phẩm đầu tay, văn phong non nớt và có chút tùy thích nên mong mọi người cũng đừng tạo áp lực tác giả bằng chỉ trích khó nghe nha

..... Đây xem như phần một của truyện này đó hhhh-- thay mặt: edit: âu dương phá.)

Thôi sau đây là truyện. Chương 53.

Trần ân phóng đến ôm chặt vũ hàn

-nàng nói gì? Nàng là của ta, của ta không được lại đó

Vũ hàn nhìn hấn cố thoát ra khỏi cái ôm mặt đỏ gát

-hoàng thượng, xin bỏ ra, thái hậu đang nhìn kia

Trần ân giờ nhất quyết ép vũ hàn phải nói muốn lấy hấn

-nói nàng không lại đó, nói người nàng chọn là ta, nói nàng lấy ta ta sẽ tha

Vũ hàn thật hết nói nổi mặt đỏ hơn như cà chua

-ân, được người ta không lại, lấy chàng lấy chàng mà, được chưa, bỏ ra

Trần ân lúc này mới thoả lòng nhìn thái hậu cười tươi

-người và phụ vương ban hôn cho con với vũ hàn đi ại

Thái hậu thật sự cười ngất với hai đứa trẻ này mất, kẻ gần hai mươi, kẻ gần mười bảy mà cứ như vậy đấy

-vô công công, phiền ông đến nói với thái hoàng việc này để ngài định đoạt ngài đang ở ngự

thư phòng giúp trần ân xử lí quốc sự ấy, dù sao ta không thể ban hôn cho hoàng thượng được chỉ có thái thượng hoàng mới có quyền quyết định chuyện này

Vô công xông bước ra

-nô tài tuân chỉ

Đội vô công công đi xa, thái hậu cùng cho vũ hàn về nghỉ dù sao nhìn vũ hàn bỗng dưng thấy hơi gầy đi thì phải, vũ hàn quả thực rất mệt nên cũng vâng lời

cúi đầu với trần ân và thái hậu rồi lui ra, nhìn trần ân thái hậu muốn xem hấn muốn vũ hân làm gì chỉ lại là một mỹ nhân hay một địa vị cao quý

-Con định phong vũ hân làm gì?

Trần ân trả lời ngay

-hoàng hậu ạ

Thái hậu rất vừa lòng câu nói này của hấn, nhưng có vẻ cũng hơi có vấn đề

-hài nhi, ta biết tình cảm của con với vũ hân nhưng nếu đột ngột cho vũ hân làm hậu chẳng phải sẽ gây ra chuyện khoa hiểu sao, một mặt như vậy triều chính sẽ phản đối dị nghị ta không muốn vũ hân còn nhỏ vậy đã phải bị người ta đem ra bàn tán

Chưa đợi trần ân hỏi thái hậu tiếp tục cất lời

Trần ân gật đầu chiếc ghế này hấn nhất định phải chờ vũ hân ngồi, hấn suốt đời chỉ có một nữ nhân này sao để nàng khó đánh phạt

Trần ân ngẫm lại có phần đúng

-thái hậu, người huấn giáo phải ạ nhưng có điều ngài chưa biết nàng ấy là tiên y là ân nhân của trần quốc ta

Thái hậu sững sốt nhìn vũ hân

-vũ hân là tiên y sao?

Trần ân gật đầu, thái hậu nhìn hấn rồi suy tư

-ta thật là.... Người cứu mình ngay cạnh mình ại cứ phải đi tìm để trả ân, thôi tùy con định đoạt vậy, nếu nàng là tiên y ta nghĩ với tình yêu dành cho con vũ hân sẽ cùng con vững chắc cùng nhau, ta cũng thật vui vì vũ hân

Hấn tuy vậy vẫn hơi khó nghĩ

-người đừng lo con sẽ tốt với nàng, về chuyện phong hậu con cũng sẽ cân nhắc và hỏi ý nàng ạ

Thái hậu cười vuốt ve đầu hấn, bà cười mãn nguyện hài tử thật lớn rồi.

Trần ân lui ra ghé vào cung hỏi ý vũ hân thì vũ hân cũng lắc đầu nàng nói nàng là tiên y thì chưa ai biết nhưng phé vật thì nổi danh nếu nàng làm hoàng hậu sẽ gây trở ngại cho hấn rất nhiều, hấn hơi âm ờ, nàng đành hạ mình dỗ ngọt hứa đợi một lúc nào đó nàng sẽ lập công đến lúc đó phong nàng làm hoàng hậu cũng không muộn hấn mới nở nụ cười hôn nàng rồi nhanh rời đi, thật sự hấn không muốn nhanh rời đi nhưng không nhanh thì nàng sẽ thịt hấn mất hấn rất sợ vợ nha. (haozz thể nô)

Hôm sau, tại đại điện

Nguyễn công công đọc thánh chỉ

-phụng thiện thừa vận hoàng đế chiếu viết, trăm theo đi huấn thái thượng hoàng và thái hậu không công nhận hậu cung, này bố cáo toàn thiên hạ, các mỹ nhân nhận bổng lộc rồi trở về tư gia không được lưu lại quá một tuần, khâm thủ

Quần thần đồng loạt hô lên

-hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế

Cả triều đình phút chốc trong lòng ai cũng hoang mang, nhưng chẳng dám cãi vì việc thái thượng độc sủng thái hậu là sự thật đi huấn hai người cao hơn của trời ban làm sao ai dám bắt bỏ nếu không muốn bị tội phản loạn xử trăm theo lệnh tứ tộc tổ cáo.

Đang dầu sôi, từ cửa đại điện võ công bước vào

-có thánh chỉ từ thái thượng hoàng thiên cung cho hoàng thượng trần ân tiếp chỉ

Chúng thần vừa đứng lên lại phải quỳ tiếp, trần ân ra khỏi ghế ngự quỳ xuống cái gia tộc này yêu liên hoàn chỉ(chiếu chỉ liên tục ấy)

-thái thượng hoàng có chỉ, ta và thái hậu xét thấy, vũ hân con gái vũ gia là người Đức hạnh tuy không tài năng hơn người nhưng thiện lương chân thật lại là con danh môn thế gia cũng thêm cung hoàng thượng kết cặp uyên ương, nay ban hôn trần ân và vũ hân vào ngày bán nguyệt tháng sau, ban hiệu quý phi, nghi thức tổ chức theo nghi thức hoàng gia, khâm thủ hoàng thượng trần ân lãnh chỉ, bình thân

Trần ân nhận lấy thánh chỉ

-thái thượng hoàng vạn tuế vạn vạn tuế, thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế

-tạ ơn phụ hoàng mẫu hậu

Võ công công nhìn nguyên công công cuoi rồi bước ra ngoài, đứa trẻ ngày nào của bọn họ nuôi nấng đaz trưởng thành rồi, thật là không còn hạnh phúc nào hơn, hai người xem trần ân như người trong nhà mà lo lắng, cứ tưởng hấn thật sự không yêu thích nữ

nhân lắm lúc càng mất ăn mất ngủ vì sợ huyết mạch hoàng gia khó duy trì được nay hai người có thể nhìn nhau cười nhàn nhạt, thật là không còn niềm vui nào bằng

Trần ân đưa chiếu chỉ lại cho nguyên công công, hồi ghế ngự, quần thần đứng lên

tất cả đều tái mặt thật sự, phê trần hầu ai cũng biểu hiện xấu đi rõ rệt, nhưng chẳng dám phản bác vì không muốn bị quần thần và nhân dân nói phá hư đại hỉ hoàng gia, lại khép vào tội phản loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Hai bộ y phụ tân nương

Đoạn giới thiệu truyện: oán hận ngàn năm

Giữa vạn con người chúng ta gặp nhau là duyên kiếp, sống được bên nhau là tình kiếp nhưng hận nhau đến vĩnh hằng là nghiệt duyên.

Giữa sơn lâm mù mịt, những ngọn lửa những âm thanh sát người, tiếng hò hét, mùi huyết tanh nồng đậm, chỉ mình nàng- Quý phi, nàng nằm lặng lẽ trên đất, mũi tên xuyên qua lồng ngực, nhân gian ngôn thường khi trái tim đã chết không một tổn thương nào còn làm ta đau đớn, ánh mắt lạnh lùng xa xăm, nền đất lạnh lẽo máu chảy ướt đầm, vì có chi..... Một chữ tình. Hoàng đế..... Vạn kiếp chẳng siêu sinh, chẳng mai tương ngộ, chẳng mai tơ duyên nguyện một phải tan biến đến vĩnh hằng.

Hắn lạnh lùng bước lên ngai vàng, ánh mắt xa xăm đến một ngày hắn cũng tự vẫn đi về chốn vĩnh hằng.

Hắn tự vẫn, mũi tên xuyên qua ngực máu hấn giáng hạ làm cả giường hàn băng đầm máu, miệng hắn chết lên rồi rơi vào cỏi phiêu lưu vĩnh hằng nằm cạnh nữ nhân mình yêu..... Liệu đã quá sức muộn màng.

Nghiệt duyên.....

Người chung tình

Ta chung tình

Ý trời định sẵn

Uyên ương vỡ đôi

Nguyện vĩnh hằng không bao giờ tái hợp

Nguyện vạn niên hôn kiếp chẳng siêu sinh

Vạn năm chia lìa

Kiếp tình từ nay như tận

Vạn kiếp từ nay xin tạ từ.

Phần một trong trọng sinh tứ thần(3 phần ba truyện khác nhau và có liên kết sơ lược)

Hai hôm nay mình đăng 2 chương rồi đó vào xem truyện này giúp mình đi..... Truyện này mình rất thích đó tiền hiệp ngôn tình đậm luôn còn ngược nữa với truyện ngắn lắm khoảng chừng 20 tập thôi. À nhớ cho nhận xét nhá cả nhà của tui.

Chương 54. Chuẩn bị đại hôn

Một buổi ngự triều mà cả dị giới chấn động, từ bốn đại quốc đến thuộc quốc ai ai cũng thật bất ngờ vì phế vật nổi tiếng lại được sủng làm quý phi của trần quốc, mà quốc vương lại là kẻ có tiên khí mạnh nhất dị giới này, mưu mô, chiêu trò điều giỏi, võ công khinh công lại càng khỏi nói, đã vậy còn tổ chức theo nghi thức hoàng gia đẳng khác nào cho cả thế giới này biết tương lai nàng là hoàng hậu chẳng còn xa

Vũ hàn được đưa về vũ gia đợi ngày xuất giá, cả trần quốc lại chuẩn bị đón một quốc lễ, ai

nấy đều vui vẻ trang hoàng mọi nơi từ lãnh địa tới kinh đô đều cực kì xa hoa không hổ danh là quốc gia phồn hoa yên bình nhất dị giới,

Các công tử thì thấy tiếc nuối cho Trần ân, các nữ nhân thì thấy ghen tị vô bờ nhưng tất cả

bọn họ vẫn vui vẻ chúc phúc biết một lí do đơn giản”chuyện hi hoàng gia, hi trời ban xuống,

người có tiên căn chọn tất có ý riêng khi lựa tuyển”

Quả thật lòng dân ở trần quốc với hoàng gia là tuyệt đối, cùng phái, thái thượng hoàng và

tam tộc đã đưa đất nước ra khỏi chuỗi ngày đen tối của triều trước, trần ân là người đã đưa đất nước lên thành tựu hôm nay ảm no sung túc, bờ cõi yên ổn, bình định phân loạn, lại là kẻ mạnh tiên khí hoàng gia nhất((tiên khí cao quý nhất,, mỗi đại quốc chỉ có một tiên khí này, trong khi có ba tiên khí thường của 3 tộc phò trợ))

Nhưng vẫn có lẽ vẫn còn một người đang bức tức tận trời ngoài người phe trần hầu là trần ân

Đã hai tuần rồi hắn chưa được cấp bách thổ sắc mặt,

hắn khó coi trông thấy, lúc nào cũng toả ra

sát khí không cho ai lại gần mình, ngày nào hắn cũng đến thiên cung hỏi thăm tin tức vũ hàn

-mẫu hậu, thật sự không thể gặp vũ hàn được sao?

Thái hậu gật đầu

-đó là nghi lễ cả ta cũng không được cải

Trần ân cúi đầu rồi hành lễ ra ngoài, chỉ còn một tuần nữa thôi nhưng hắn thật sự không thể kiềm chế mình nữa khi không thấy con bạch thổ của mình

Thái hậu nhìn theo bóng dáng hắn cười nói với võ công công

- hồi ấy, thái thượng hoàng cũng chịu được hai tuần để ta xem hoàng thượng được hơn ông ấy không,

Võ công công cười nói

-bẩm thái hậu, nhìn hoàng thượng thật sự rất khó chịu ạ

Thái hậu gật đầu

-Ta dám chắc hoàng thượng cũng giống phụ vương hắn ngày xưa, tới nay sẽ lên vào vũ gia thôi ha ha

Tôi đó vũ hàn nằm trên giường quả thật vắng hẳn làm vũ hàn rất hụt hẫng và thiếu vắng,

nhưng nhờ được gần cha mẹ nên vũ hàn cũng không mấy khó chịu như hắn, đang mê man ngủ chợt thấy có một bàn tay ôm lấy cả thân người vũ hàn, gương mặt hơi thở càng lúc càng gần, vũ hàn nhìn sang hét lên

-người sao lại.....

Trần ân hôn lấy cánh môi vũ hàn, sáng đang nhớ mà cũng để vũ hàn dùng la lớn sẽ bị đuổi về mất, từ từ thấy vũ hàn đã thuận không hét nữa mới bỏ môi vũ hàn ra

-Sao chàng lại đến đây

Trần ân nhìn vũ hàn mắt tràn đầy hy vọng

-không nhớ ta sao

Vũ hàn dừng dừng

-không

Trần ân nổi giận thật đáng đánh vào mông mà

-hừ! Không sao ta nhớ nàng là được rồi

Vũ hàn đẩy hấn ra

-chàng mau về cung đi, chúng ta chưa cưới nhau

Trần ân nhìn vũ hàn, hai mắt sụp xuống, hai tai chồn vành vành lên

-Cho ta nằm chung đi, nhớ nàng chế mất, ta không làm gì Cả, sáng sớm sẽ đi ngay không gặp nàng ta chết mất, nha nha nha

Vũ hàn thật hết nói, nhưng thật lòng cũng rất nhớ hấn

-được rồi nhưng không được làm gì khác nếu không thiếp đóng thùng chàng gửi trả lại hoàng cung ấy

Trần ân ôm chặt vũ hàn cười tươi

-Ta biết, ta biết, ngủ thôi nào

Hấn ôm vũ hàn thật chặt, sáng vũ hàn thức dậy thì hấn như lời đã nói trở về cung, vũ hàn đưa tay qua nơi hấn nằm, miệng nở nụ cười, hai tuần qua thật sự vũ hàn một bờ cả tài chân ngày nào cũng phải chuẩn bị tập tành bao nhiêu là thứ để bước chân vào

hoàng gia

Tuần cuối cùng này ngày nào trần ân cũng đến ôm vũ hàn ngủ, nhờ vậy mà tâm trạng hấn rất tốt, tối nay sẽ là đêm cuối cùng nên vũ hàn cầm hấn đến hấn hơi hụt hấn nhưng dù sao ngày mai vũ hàn cũng sẽ thành người Của mình nên mới chịu đồng ý

Các lễ vật cũng đã được đưa đến chất đầy vũ giả, từ mào phượng đến ngọc bội trăm cái, duy chột có áo phượng là không có vì vũ phụ nhân muốn tự tay mình may cho con gái

Tối đó, vũ phụ nhân đang trong phòng vũ hàn, trên tay là một chiếc hộp, vũ phụ nhân đưa tay vào lấy ra một chiếc áo tân nương đưa cho vũ hàn, rồi theo vũ hàn giúp vũ hàn thay y phục tân nương, quả thật bộ y phục là cực phẩm, từng đường nét vừa khích, trên áo thêu phượng uy nghi, mềm mại uốn lượn theo từng tất lụa, Bà nhìn vũ hàn, rồi ôm vũ hàn vào

lòng, gặt đầu tán thưởng

-con gái ta quả là rất đẹp, ta không ngờ mai đây còn đã là quý phi là con dâu của hoàng tộc, quả thật hoàng cung đã làm con thấy đổi đến nỗi ta không còn nhận ra nữa, hoàng thượng là nam

nhân tốt chưa từng chạm qua nữ nhân nào đáng cho con gửi gắm cả đời.

Vũ hàn dựa vào bờ vai vũ phụ nhân,

-người nói chỉ càng làm con không nỡ xa người thôi

Vũ phụ nhân cười trong nước mắt

-ngốc quá lấy một nam nhân tốt có những đứa con nhỏ trên đời này không còn gì toại nguyện hơn cho nữ nhân.

trong đời thử hỏi còn mấy lần được dựa đầu vào của mẹ, mấy lần được ở cha mẹ, ông trời cho chúng ta giá đình hạnh phúc những đứa con ngoan nhưng lại đem cha mẹ ta đi, quý trọng phúc gây bên gia đình, hiếu thảo của mẹ là điều mà chúng ta sẽ không phải hối tiếc, khi họ đã không còn kề bên để chăm sóc ta nữa dù là vũ hàn không phải con của họ

Vũ phụ nhân bỏ con gái mình ra, vuốt đầu bảo:

-Con hãy tự cõng ý phục tân nương, ta ra ngoài trước,

Vũ hàn gặt đầu, vũ phụ nhân bước nhanh về phía ngoài phòng, vừa ra ngoài phòng bà mò vào trong hộp lấy ra một bộ ôm vào lòng hai dòng lệ ấm nóng chảy xuống

-Con ơi.....ta cũng có may cho con đây, con có thấy không....Ta là mẫu thân mà không chăm sóc được cho con.....Ta là bà mẹ tồi tệ nhất thế gian này.....

Thấy Vũ hàn từ trong bước ra, vũ phụ nhân vội cất quần áo tân nương vào, nhìn vũ hàn gặt đầu rồi vuốt nước mắt lên

-Con con xong rồi à

Vũ hàn lo lắng hỏi

-mẫu thân người sao rồi ạ

Vũ phụ nhân cố giọng

-không gì, ta chỉ nhớ lại chút chuyện thôi

Vũ hàn nhìn bộ y phục

-Sao lại có hai bộ áo tân nương y đút nhau ạ.

Vũ phụ nhân hơi xanh mặt lại

-đó.... Đó.... Là ta mai cho Cho..... à.....là của ta trước kia lúc ta lấy phụ thân con,

Vũ hàn ậm ừ, nhưng rõ ràng lúc này vũ hàn có thấy một số nét chữ rõ ràng không phải tên người, mà những nét chữ này sắp thành một chữ có phần quen thuộc nhưng do nhanh quá nên vũ hàn không nhìn kịp thôi

Vũ phụ nhân thấy con mình vẫn còn ngờ vực lại gần vuốt đầu vũ hàn

-Con bây giờ đã chính chắn rất nhiều

Vũ hàn dựa dưới vào người vũ phụ nhân như con chó nhỏ

-mẫu thân con vẫn là đứa con ngốc nghếch của người thôi ạ

Vũ phụ nhân cười nhân từ

-đúng, con mãi là đứa con ngốc nghếch của ta và thừa tướng, thôi con nghĩ sớm để mai thật tốt để còn cử hành hôn lễ nghi thức hoàng gia rất vô cùng phứt tạp đó

Vũ hàn gạt đầu, nhưng xựt nhớ gì đó, nắm tay áo vũ phụ nhân nhẹ

-mẫu thân con quên nói người một chuyện ạ

Vũ phụ nhân đunges lại

-chuyện gì con nói đi

Vũ hàn vội nói

-trụ trì chùa thiên bảo có nhờ con nhắn với người “há chuyển càn khôn trốn trời chạy khỏi nắng”

Nghe xong vũ phụ nhân sất mặt nhạt dần, tựa tay vào thành ghế miệng lẩm bẩm

-ý gì? Đây là ý gì?

Vũ hàn lo lắng

-người không sao chứ ạ

Vũ phụ nhân lắc đầu

-không sao con nghỉ đi ta đi về phòng trước

Vũ hàn gạt đầu nhìn vũ phụ nhân ra khỏi phòng, suốt nửa giờ thứ bà không buông ra là bộ y phục tân nương kia.

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đại hôn

Từ mờ sáng, vũ hàn đã bị đem dậy, vũ hàn nhất mực từ chối trang điểm muốn tự mình trang điểm để tránh bại lộ gương mặt bị biến đổi và mình là vũ hàn giả mạo

Trang điểm xong bọn tiểu mai và bà Mai vào phòng thay y phục cho vũ hàn, vũ phu nhân bước vào chải tóc cho vũ hàn

Theo thông lệ cô dâu sẽ do người phụ nữ có phúc, đông con cháu mỗi một lần đặt lên tóc sẽ ban một lời chúc phúc nhưng vũ phu nhân muốn tự mình chải cho con.

Lần lượt, một chải, hai chải nhưng không lời cái chúc nào.

Bà Mai và bọn tiểu mai vội nhắc nhở

-Phu nhân xin ban lời cầu chúc ạ

Vũ phu nhân lắc đầu

-Ta tự có ý của riêng mình mọi người yên tâm.

Vũ phu nhân tiếp tục dùng chất giọng ngọt ngào của người mẹ nói:

-Ba chải, cầu chúc con ta suốt đời bình an, hai mươi tuổi chỉ là lá phong mây.

Nước mắt bà rơi xuống, bọn tiểu mai cùng bà mỗi cùng xuống nước mắt

Không cần con đàn cháu đống, không cần thọ khang vô cương, chỉ cần bình an là yên ổn, thật sự lời cầu chúc quá mong manh nhưng lại quá nhiều ý ẩn chứa

Vũ hàn nước nhắm mắt lại ngăn những giọt nước mắt mình lòng quặn đau như cắt.

Một kẻ mồ côi này lữ lạc đến đây được có mẹ chải tóc cho xuất giá thì thế gian này ai còn bằng mình nữa, một chải kia không mong gì, hai chải không gì mong cầu cả,

ba chải trôi cầu xin cho con một chữ bình an, suốt ba chải những giọt nước mắt sẽ thay thế lời cầu chúc, suốt ba chải tình cảm trong lòng làm nên tình máu mủ kéo son,

Cô thật sự muốn oà khóc lên, muốn ôm bà thật chắc nơi cho bà biết mình không phải con bà xin bà đừng tốt với mình như thế bà cứ hận cô đi.

Tiếng trống đến ngày càng gần hơn đanh tan không khí trong phòng. Trần ân đội mũ tân lang, áo mào rồng gấm, mặt mũi sáng chói như sao trời rạng rỡ,

đứng trước mặt trời thật chẳng biết rằng ai sẽ rạng rỡ hơn, đã vậy hôm nay gương mặt hắn không còn lạnh giá nữa tùy không cười nhưng ai cũng thấy được một sự vui sướng trong lòng hắn làm các mỹ nhân dọc đường mê đắm đuối, các khách điểm tú lâu bên đường mừng đại hôn nên mở cửa ăn uống thoải mái, trên phố đường xa người người đông nghịt kéo nhau từ mọi nơi, từ thuộc quốc, đến các lãnh địa tứ tộc, dân kinh thành tề tựu chật như nêm, cả kinh đô lớn to bỗng chốc đầy người, đứng thành hàng lối hai bên đường, đoàn người trần ân trên lưng hắc mã đi trước đoàn người lễ phụ quân cờ lễ cùng một hàng dài xính lễ kéo dài đến không thấy điểm dừng

Đến cửa vũ gia, trần ân xuống ngựa, bên ngoài nguyên công công đi lên trên, tiếng trống kèn dừng lại

-hoàng thượng tới

Khắp cả dân trên đường phố trong phủ ngoài phủ quỳ xuống đồng loạt

-mời tân nương ra bãi giá cùng tân lang hoàng đế về cung

Tứ tộc đi phía trước, vũ hàn nắm tay vũ phu nhân theo sau

Đến chỗ trần ân, vũ phu nhân vội nói

-hoàng thượng nhờ người chăm sóc cho đứa con ngốc của ta vậy, ta chỉ còn mỗi đứa con gái này thôi

Trần ân gật đầu

-cửu mẫu đừng, trăm sẽ tốt với nàng yêu nàng như phụ hoàng và mẫu hậu ta vậy

Cả tam tộc cười lớn, văn gia và đoàn gia cười nói nhau

-có lời này thì còn gì phải nghi ngờ nữa, ai chẳng biết thái thượng hoàng hà hà

(Thái thượng hoàng: kệ ta, các ngươi hơn ta chắc, cũng như ta thôi, đừng tưởng ta không có đó mà nói)

Vũ thừa tướng cười gật đầu

-phu nhân có lời này của hoàng thượng thì chúng ta không cần lo lắng gì đâu

Vũ phu nhân gật đầu đưa tay vũ hàn cho trần ân, trần ân nắm chặt tay vũ hàn đi nhanh về phía kiệu hoa 16 người, nguyên công có ra hiệu

“Thùng....”

Lưng hắc mã, phục hoàng gia

Thiên ý định chỉ phụng bồi thiên mệnh

ngự kiệu thập lục hoa thiên nhân mãnh

Phượng tòng long hồng dân binh thiên hạ

Một hồi trống châu cực lớn vang lên, đoàn rước tân nương quay về cung

Suốt dọc đường dân chúng trên lầu cao nối tiếp nhau rải những cánh hoa đào và hoa hồng thay lời cầu chúc cho hoàng gia, tiếng cười nói vang động cả góc trời trần quốc

Đến trước cửa hoàng cung, đoàn xe dừng lại, trần ân bước lại gần đỡ vũ hàn xuống kiệu, công nội cung, dân hiện ra quần thần đã tề Tụ đầy đủ

Nguyên công công vội nói

-hoàng thượng, quý phi giả đảo

Toàn trong ngoài cung, tứ tộc theo sau điều quý xuống, hôm nay họ phải cúi đầu cho đến khi

bái đường và động phòng

-mời hoàng thượng, quý phi cúi đầu tạ họa thần, phúc thần

Vũ hàn và trần ân cúi đầu rồi bước tiếp vào cửa thiên cung

Võ công công đứng chặn chờ giữa môn

-thái thượng hoàng, thái hậu có chỉ, cho truyền tân lang tân nương vào

Trần ân tiếp tục nắm tay vũ hàn vào trong, bên trong tứ tộc đã ở sẵn nơi đây thái hậu và

thái hoàng ngồi trên đại điện, thái hoàng thái hậu cùng ngồi phía bên trái, ngự cao nhất là một bài vị mẹ của thái hoàng

Võ công công hô lớn

-mời tân lang tân nương quý tạ tổ tiên

Vũ hàn và trần ân quỳ xuống rồi đứng dậy

-Nghị thức bái đường bắt đầu,. Nhất bái thiên địa

Cả hai quỳ đầu về sau cúi lại

-nhị báo cao đường

Cả hai lại quỳ đầu lại cúi lạy vợ chồng thái hoàng

-Phu thê giao bái

Khi cúi đầu xuống, trần ân cười nói nhỏ

-vũ hàn ta yêu nàng

Vũ hàn cười

-ân, ta cũng vậy

-mời tân nương tân lang vào động phòng, tạ trời đất, tạ phúc thần, tạ họa thần, tạ tổ tiên trần

hoàng tộc tứ tộc, cầu chúc hoàng gia đời đời vĩnh cửu, cầu chúc tân phu thê vĩnh viễn dài lâu

ngàn năm viên mãn

Vũ hàn được dẫn vào phòng tân nương, trần ân nhìn nguyên công công

Nguyễn công công đợi võ công công dứt lời, đứng ra giữa điện

-hoàng thượng có chỉ, vì chuẩn bị cho đại hôn nên hiện long thể bất an nên sẽ không tiếp rượu quần thần, sứ giả, trăm quyền rượu hi lại cho con các
lãnh vương con cái tứ tộc và tứ tộc khâm thủ,

Cả tứ tộc tím mặt, nhìn về phía trần ân, hân đã biến mất, cả tứ tộc thật muốn điên lên.

Mình đang sắp lịch đăng truyện nên sẽ không cố định thời gian trong tất cả các truyện à mình edit.

Nghỉ lễ vui vẻ nhá. Đọc giả của cáo lớn hắc hắc (ầu dương phá)

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Ngoại truyện: Oán hận ngàn năm- Truyền kì nhị vị tiên đế

Giống như tiểu ngọc xuyên không truyện này mở đầu sẽ làm cho các bạn dễ hiểu hơn phần sau của cái gì quý phi đáng yêu về hai vị thần(hoạ thần phúc thần ấy)này, truyện này thuần ngược tâm luôn nói đến đoá biết kết se hay he rồi há.

Mời mọi người đọc - chương 1. Soán ngôi

Chỉ nhất chu (một tuần) mà nam quốc có vô số vụ sự, toàn hoàng cung và các sở cận hoàng thành đều bị dời đi, binh giặc đang tiến nhanh về kinh đô, trong triều chính vị ái phi đã từng cùng nhà nam vương chinh phạt giặc cũng là nữ nhân bị quốc sư tiên đoán sau này sẽ soán quyền hoàng tộc, người -nữ hoàng là mẫu nghi của nam quốc nổi danh lạnh lùng nhưng chắc mấy ai biết nàng cũng là nữ nhân bị chính người mình yêu cũng là người trong lòng yêu nàng nhất ban rượu độc, phải -một chung rượu độc- và lúc này cảm về quân trung thành của nàng đã trút bỏ quyền hân đưa hân vào mặt thất nhót lại.

Hoàng đế ngày đêm tức giận oán than mình không thể quản được nàng đau đớn hơn nàng đã phản bội hân để theo vua bắc triều đoạt ngôi vì ngoại nhân đó, nhưng bắc vương lại là kẻ trắng hoa không xứng cho nàng yêu, không xứng cho nàng gửi thân phận, ngôi trong phòng kính thật sự với hoàng thượng nếu nàng chọn một nam nhân thật lòng yêu nàng thì ngài sẽ ân thuận rồi đi xa nàng, nhưng cuối cùng hân cũng nghĩ về rõ ràng thiên cơ định nàng phải đoạt ngôi nhưng so cho cùng giang sơn này vốn một nửa thuộc về nàng

Nàng sau lần bỏ đi mất sau đêm ban rượu ấy đột nhiên trở lại yêu cầu được gặp hân nhưng trong hậu cung luôn có đàm tiếu nói nàng cùng vương bắc quốc có gian tình nay Nàng bỏ đi làm hân càng không muốn gặp nàng hơn nhưng tận cùng hân vẫn muốn tin nàng vì ngoài nàng ra trên đời này hân không cần ai không cần ngại vàng không cần giàu sang hân muốn nàng nhưng những gì nàng làm là hủy hoại trái tim hân bóp nát nó bằng bàn tay và sự lạnh lùng của nàng, nàng đúng như tên dân gian gọi mạn hậu băng khiết nàng thoát tục thanh khiết như ngọc vậy, nàng và hân kề vai bên nhau nhưng giờ hân thét lên trong lòng phải chăng nàng từ ngày xa xưa giờ vẫn không hề có hân, hay chỉ là hân tự tình, hân thật lòng rất yêu nàng yêu nàng vô bờ và bất chấp. Và chính hân vẫn chưa biết rằng mình có chấp và làm nàng đau đến độ nào.

Trong triều Ái phi tự phong mình là ái phi nhiếp chính không ngồi lên long kỷ mà toạ một

chiếc ghế cạnh ghế hoàng hậu nơi nàng đã từng ngồi cạnh hân, lâm triều xong, nàng

không trở về cung, cũng đã bí mật đưa con mình vào mặt cung, ám vệ bên ngoài cũng đã

bao vây toàn bộ, nàng không có binh quyền nếu là ngày xưa còn là một tướng cạnh hân nàng có thể nhưng giờ thì không nàng chỉ còn cách gửi một thư triệu binh phía nam nam quốc đến biên ải một mặt dùng vệ binh trung thành cầm cự đợi thời gian đánh úp của quân địch, nên hoàng thành được đào lên cần gai nhọn phía dưới bao phủ lên bằng nền gạch như củ chịu phía dưới bằng những cây chịu lực, tới đó ái phi vẫn ở trong đại điện, ánh mắt lạnh lùng, nàng và hân bên nhau.

10 năm, nàng cùng hân vào sinh ra tử, sinh cho hân một thái tử một công chúa, hân cho nàng hạnh phúc một nữ nhân, cho nàng một gia đình, đến khi hân lập hậu cung bình ổn lòng dân nàng vẫn không nói lời nào,

hân không tin lời đại sư bảo sau nàng sẽ soán quyền hân, đại sư quả không sai khi nói điều

này, nhưng nàng oán quyền là vì ai, hai mắt nàng bắt đầu đầm lệ, nàng bỏ đi vì bị

thuộc hạ trung thành không đành tâm tìm đường chết mà đem nàng chạy trốn, trong lúc đang đường thì do rượu độc của hấn bắt ngờ nghe được bắc triều muốn lấy lại mặt mũi nên quay lại xâm lăng, nàng dù đang vẫn còn yếu nhưng vẫn không ngừng đi về cung báo cho hấn biết.

với hấn vì nàng yêu hấn duy nhất mình hấn nên dù hấn đối xử với nàng thế nào thì nàng vẫn

yêu hấn, nhưng hấn lại không tin lời nàng, nàng không nỡ hi sinh sinh mạng hấn mà oán quyền

nói cuối cùng nàng làm vậy là vì ai, nàng vuốt Áo mào của hấn vuốt ve như lúc hấn còn

đây, ngồi ngay trên đại điện này không giữ chút sĩ diện mà ôm lấy nàng, dù bận nhưng

lúc nào cũng ân cần bên nàng chiều chuộng nàng, nàng cũng rất hạnh phúc, nước mắt

nàng rơi xuống long bào, trong đêm tối, ái phi kia vì ai mà khóc, ái phi ơi xin người đừng

buồn nữa, nhưng ái phi có thể không buồn sao, tay vẫn chạm long kỷ, nàng quỳ xuống

nền đất ánh mắt vô thần đầu ngã lên chỗ ngồi long kỷ ôm chặt long kỷ

-hoàng thượng, chàng thật sao này có còn nhớ tới thiếp nữa không, chắc không chàng đã

không còn yêu ta từ ba năm trước rồi mà đúng không, chàng không nhớ nhưng ta

nhớ... Chàng có biết lúc chàng tin lời hoàng phi đem rượu đến cho ta đó là chung rượu độc, ta can tâm uống, chàng cũng có biết khi ta đi sứ bắc quốc hồi cung cả nam quốc ai cũng nói ta có mưu đồ với bắc vương lúc đó chàng nghi ngờ ta ta vẫn tỏ ra không có gì nhưng chàng có biết ta đau lắm, rất đau ta cũng nhớ... nhớ nhiều lắm đó rất nhớ, liệu ta chết người còn nhớ ta không hoàng thượng, chàng

có thể phản ta nhưng đời đời kiếp kiếp này ta không thể phản người.

Bên ngoài bắt đầu có tiếng động, toàn bộ dân đã di dời hoàng cung chỉ còn lại đại nội cao

thù ở lại vì ai cũng biết ái phi đang vì đất nước vì hấn nhưng duy chỉ hấn không biết hấn hận

nàng, lạnh lùng nàng

Bên ngoài quân bắc triều ngày càng đông, đứng ngay đại sảnh nàng đứng dậy tay úp lên

tay kia ngồi ngay ngắn, bắc hoàng đi vào nhìn nàng cười, đêm nay nàng sẽ chết thay

hấn-nam đế,

-mỹ nhân nghe nói nàng đã oán ngôi hấn, nàng nhanh nhớ ta như vậy à

Ái phi cười nhẹ nhìn hấn,

-ta nhớ chứ, rất nhớ, ta nhớ nên mới ngồi đợi ngài để giết ngài đây

Nàng bay đến đưa lưỡi kiếm về phía hấn rất nhanh hấn nắm lưỡi kiếm dùng lực đạo nắm

chặt tay nàng lại, nàng bỏ kiếm xuống âm thầm rút thủy chủ ra, thì ra nàng còn một thanh kiếm nằm trong thanh kiếm này hấn trở tay không kịp lưỡi kiếm thứ hai đâm vào bụng hấn tuy không gây chí mạng cho hấn nhưng vẫn đủ để làm hấn mất một phần sức, bên ngoài quân lính hấn đứng

chật sần vì sức nặng chịu không nổi sàn sụp xuống đem gần một ngàn quân lính xuyên người mà chết, hấn ôm bụng nhìn nàng

-nàng quả thật thông minh nhưng cũng đầy hiểm độc

Ái phi cười

-tạ người khen thưởng

Bỗng trên trời xuất hiện một pháo sáng, hấn nhìn nàng rồi nói

-nhưng nàng đừng tưởng ta không biết nàng đang định chết cho tên nam đế kia

Hấn đột nhiên quay đầu bỏ đi, máu hấn tạo thành vết máu dài trên nền đại điện, ái phi vẫn đang

ngờ vực cho đến khi hộ vệ chạy đến quỳ xuống nói

-bẩm ái phi hoàng thượng bị bắt đi rồi ạ

Nàng trắng mặt tay run rẩy

-các người lúc đó ở đâu

Tên hộ vệ run lên

-chúng nô tài định đến cứu người ạ, tên đó có gì đáng sợ chứ

Nàng nhìn hấn

-người nói gì vua một nước mà không đáng sợ à, vua chết còn gọi là nước còn gì gọi là nhà, bá tánh sẽ lâm cảnh lầm than, đói nghèo

-chúng ta còn người ạ, là dân nhân trần quốc này nợ người, tên hoàng đế bạc tình kia nợ người, tại sao ta lại phải vì một tên vô nghĩa, một lũ vô ơn

Nàng nhìn hấn

- người cùng tử bá tánh mà ra, lưỡng thân ta và người cùng vậy, chỉ là họ bị làm cho mờ mắt thôi,

còn vua một nước sao lại không quan trọng, hấn là người kết gắn các bộ tộc, là niềm tin để chiến đấu cho toàn dân nếu và một điều hơn thế nữa là binh quyền toàn bộ trong tay hấn chỉ có hấn mới có thể chỉ huy đánh giặc quân chi viện đang tiến về.

Nhưng Ái phi phải chăng như vậy hay người vẫn còn đang yêu hấn rất yêu hấn không

muốn hấn bị tổn thương nào dù là mình cũng sẽ mất mạng

Đám hộ vệ tuy vẫn không phục lắm, nhưng vẫn quỳ xuống nhận lỗi, hộ vệ lại chạy vào

-bẩm quý phi, hoàng thượng bị bác hoàng đưa lên giảng thiêu sống ạ

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì? Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Động phòng hoa chúc

Bên ngoài thấy trần ân bọn tiểu mai hốt hoảng hành lễ

-ra ngoài kia bảo nguyên tổng quản đưa bao đó, ở đây có ta được rồi

Bọn tiểu mai nhìn nhau, cười thầm rồi tạ long ân đi ra ngoài

Trần ân mở cửa phòng tân hôn, Vũ hàn đang đã nghe tiếng động vội hỏi

-tiểu mai là người phải không?

Hấn cười bước lại gần hơn, vũ hàn nhăn mặt

-là chàng, sao giờ chàng lại ở đây

Hấn ôm lấy vũ hàn

-nàng không vui

Vũ hàn lắc đầu, hấn được chỉ lấy khăn che mặt vũ hàn lên, hôn lên môi vũ hàn rồi hai má vũ hàn chợt hấn nhận ra điều gì vội nói với vũ hàn

-vũ hàn, nàng có thể tẩy cái thứ phấn hỉ gì đó đi không ta thật sự không thích những thứ ấy, ta

chỉ muốn hôn vũ hàn thật của ta thôi

Vũ hàn nhìn hấn đỏ mặt

-nếu chàng muốn

Vũ hàn lại gần thau nước, lấy ra một lọ đặc được trôi đi lớp phấn, gương mặt trái xoan phúc hậu dần hiện ra, đôi mắt nâu sâu thẳm với hàn Long mi dài cong, làn da trước kia trắng lại trở nên hồng hào một sóng mũi cao nhỏ, phía dưới

miệng đỏ như bôi son lúc nãy cùng cằm chẻ sâu, thật chẳng khác nào tiên nữ giáng trần với tượng phúc thần chỉ có hơn mà chẳng có kém

Vũ hàn xoay người, trần ân nhìn mặt lại, tuy có hơi bất ngờ

-vũ hàn, sao nàng thay đổi nhiều thế

Vũ hàn nhìn trần ân

-chàng cũng thấy vậy sao

Trần ân gật đầu

-thật sự chẳng có gì giống trước kia

Vũ hàn lại nhìn trần ân

-chàng không vừa ý sao, hay ghét bỏ ta

Trần ân nhìn vũ hàn, ôm lấy nàng nói

-Con thô ngốc nàng muốn chết hay sao nói những lời đó, nàng trở nên xinh hơn là vì phu có phúc chứ

Trần ân ôm vũ hàn lại bàn tay hôn, mặt nhăn

-nhưng là trượng phu của nàng ta sống chết bất nàng nhất định không được để ai thấy dung mạo thật của nàng biết không?

Vũ hàn nhìn trần ân

-vì sao, chàng ghét nó ư?

Trần ân lắc đầu

-miễn là nàng thì ta không ghét gì cả, nhưng dung mạo nàng ra ngoài sẽ bị những nam nhân ngoài kia nhìn ngắm ta không thích, ta thà nàng xấu thật xấu như vậy sẽ chỉ mình ta ngắm

Vũ hàn thật cười không ra nước mắt, xem cái con chồn nhà ta hôm nay lại ki bo nửa rồi

-chàng đừng lo thiếp sẽ không để ai thấy ngoài chàng vì thiếp biết chàng không thích thiếp trang điểm được rồi chứ

Trần ân gật đầu ngoan ngoãn

-uống rượu giao bôi thôi

Vũ Hàn và trần ân nâng chén rượu ánh mắt nhắm lại hưởng thụ phút giây bên nhau

Đặt ly rượu xuống ánh mắt của họ cứ vòng lấy nhau, từng cơn gió bên ngoài kia cũng chẳng làm họ nao núng, cả nhân gian này phút chốc họ chỉ còn đôi uyên ương,

mặt vũ hàn đỏ này lại càng đỏ hơn, Trần ân biết vũ hàn rất hồi hộp mà thật sự hẳn cũng vậy, hẳn có thể xông pha ra chiến trường, dẫn quân bình loạn ra điều cả triều đình, nắm kỷ cương quần thần trong tay làm điên đảo dị giới, vũ hàn sát thủ cả thế giới đều khiếp sợ, giết người như đi dạo thường trăng nay hai người rơi vào cảnh này thật không thể nào không ngượng

Trần ân thấy mặt mặt vội nói

-vũ hàn, ta yêu nàng

Hạnh phúc đơn giản lắm, đó khi một tiếng yêu thôi nhưng phải làm ta giác một nhân kiếp, cho ta thật sự biết giận, cho ta biết nhớ một người chỉ vì một lời nói.

cả đêm, ánh mặt trăng ngà đỏ xấu hổ kia ơi! liệu người có sáng bằng tình cảm hài người tối đêm nay

Trong không gian tiếng nữ nhân hạnh phúc đáp trả

-thiếp cùng vậy

Nam nhân cười, cả hai tiến vào giấc mộng vĩ nhân đầu đời của một sinh kiếp chuyển đời

cảnh đêm vô tận, phong dạ vô biên, nhất dạ trung trường vĩnh cửu và đầy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Trì khởi (dậy trẻ)

Thoáng cảnh thời đưa, tân hôn vốn là khoảnh khắc, như thói quen Trần Ân thức dậy sớm gương mặt đầy tự mãn nhìn ái nhân, đặt lên trán Vũ Hàn một nụ hôn dài

- từ nay mỗi ngày ta có thể hôn nàng, nói yêu nàng ái phi

Thu dọn lại chút ý phục gọi Nguyễn công công vào hoàng triều, Trần Ân nhún nhẹ gót chân ra khỏi phòng, cũng không quên dặn dò mọi người giữ tĩnh cho ái nhân yên tâm.

Nhưng nói đến đây thôi, hôm nay hoàng thượng sắc mặt tốt thuy, hẳn ai cũng có thể diện kiến nhưng trong lúc này có hơi rắc rối nơi nữ nhân trong phòng tân hôn.

Vũ Hàn lờ mờ hai mắt mở ra thật, hoảng hốt bật dậy, ngày đầu làm dâu đã ngủ đến giờ này rồi thật mất mặt mà nhưng vừa bật dậy một cơn đau xé người chạy qua làm vũ hàn như muốn ngất, Vũ Hàn cố hết sức ra khỏi giường trang điểm lại gương mặt như ngày thường rồi cùng bọn tiểu mai nhanh chân đến cung thái hậu thỉnh an.

Vũ Hàn ngồi trong điện thái hậu chờ mãi lúc lâu vẫn chưa thấy người trong lòng cảm thấy thật bất an - ngày đầu làm dâu đã làm càn rồi- nàng cũng không quên mắng trong lòng con sói kia làm nàng cả đêm không còn sức lực nào, nhưng cũng nhận ra rằng rõ ràng hình như chuyện đó làm nàng mất sức còn nhiều hơn nàng luyện tập nữa thật đáng giận mà.

Đang buồn bực và hoang mang bên trong có tiếng vọng ra

- hôm qua ta đã bảo người phải tiết chế mà, thôi thì không nói đi ít nhất phải gọi thiếp dậy sớm chứ làm thiếp mất mặt với con dâu thấy không...

- buông tay ra đừng làm phiền thiếp

Vũ Hàn dù ngu ngốc nhưng vẫn không thể nào không hiểu tình hình được, đỡ trán lắc đầu gia đình này sao giống nhau đến vậy.

- thái hậu giá lâm, thái thượng hoàng giá lâm

Vũ Hàn chỉnh lại trang phục bước ra cửa đại điện cúi đầu, thái hậu vội đỡ lấy nắm tay nàng

- không cần, không cần người nhà cả lễ nghi làm gì vào với ta

Nhìn hai người bước vào thái hoàng như tức tử bị bỏ rơi mặt hậm hực bước theo.

Bạn đang đọc truyện *Cái Gì! Quý Phi Đáng Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.